

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Why Choose MC
Reverse Harem
Romance

MY 3 NAUGHTY
Valentines

Raven Blaire

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

3 YARAMAZ SEVGİLİM

BİR YAŞ FARKI MC TERS HAREM ROMANTİZMİ

RAVEN BLAIRE

Telif hakkı© 2024 by Raven Blaire

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Emma
2. Emma
3. Jake
4. Emma
5. Emma
6. Emma
7. Emma
8. Emma
9. Emma
10. Emma
11. Emma
12. Sonsöz Emma

Raven Blaire'dan daha fazlası

PROLOGUE

E mma

Ana salonun gürültülü kahkahalarından ve kadeh tokuşturmalarından uzakta, dar bir kapıdan geçiyorum. Kulübün arka odası tam tersine gölgeler ve sessizlikle örtülü. Sırların ve yasak hikâyelerin solunduğu başka bir dünyaya adım atıyor gibiyim.

Eski deri ve tütün kokusu havaya yoğun bir şekilde sinmiş. Bir bira tabelasının neon ışıkları ara sıra titreyerek loş, gerçeküstü bir parıltı yayıyor. Her bir titreşim bir kalp atışı gibi, düzensiz ve canlı.

Kutu yığınları ve birkaç yıpranmış kanepeler yetersiz mobilyaları oluşturuyor. Duvarlar eski kulüp hatıralarıyla süslenmiş, her bir parça kulübün tarihinden bir parça fısıldıyor. Kulübün özünü yansıtan bu kutsal mekân, benim gibi yabancılara kesinlikle kapalı.

Kalbim göğsümde çarpıyor, sessizlikte yankılanıyor. Burada olmamam gerektiğini biliyorum ama kulübün sert dış görünüşünün altında yatanları ortaya çıkarma dürtüsü beni ele geçiriyor. İleriye doğru temkinli bir adım atıyorum, döşeme tahtaları ağırlığımın altında gıcırıyor ve bu gizli sırlar mahzenindeki varlığıma ihanet ediyor.

Daha birkaç adım atmıştım ki seslerin mırıltısı dikkatimi çekiyor. Duruyorum ve kulaklarımı zorluyorum. Sesler boğuk, derin gölgelerle örtülü bir köşeden geliyor. Gazetecilik içgüdülerim devreye giriyor ve bu kısık gizli bir hikâye olduğunu fısıldıyor.

Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya dikkat ederek yaklaşıyorum. Konuşma aniden kesiliyor ve donup kalıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, saklanacak bir yer bulmak için odayı tarıyorum. Hiçbir yer yok, neden burada olduğumu açıklamak için çılgınca bir bahane arıyorum ama artık çok geç.

Ağır kapı sarsıcı bir gıcırtyla açılarak odayı koridordan gelen ışıkla dolduruyor. Liam orada duruyor, heybetli figürü aydınlığa karşı silüet oluşturuyor. Gözleri anında benimkileri buluyor. Yüzünde beliren önce şaşkınlık, sonra şüphe ifadesini yanıltış anlamak mümkün değil.

Nabzım hızlanıyor, sinirli bir çarpıntı kulaklarımda yankılanıyor. Ensemde boncuk boncuk soğuk terler oluşmaya başlarken bile göz temasını sürdürmek için kendimi zorluyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Emma?" Buz gibi sesi sessizliği kesiyor, keskin ve suçlayıcı. Yakalandım, far ışığındaki bir geyik gibiydim ve bir an için konuşamadım.

"Sadece tuvaleti arıyordum. Kayboldum." Kendimden emin görünmeye çalışıyorum ama sesim kendiminkine benzemiyor; çok yüksek ve titrek.

İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatarak bizi tekrar yarı karanlığa gömüyor. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Şimdi daha yakın, varlığı bunaltıcı. Deri ve belirgin bir şekilde erkeksi bir şey kokuyor. Üzerinden yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyorum.

Tüm içgüdülerim kaçmam için bağırsa da yerimde duruyorum. "Neye inandığın umurumda değil," diye karşılık veriyorum, kendi cesaretime şaşıracak.

Liam'ın bakışları tereddütsüz, delici bir bakış, sanki bakıyor. "Burada güvene ve mahremiyete değer verdiğimiz biliyorsun," diyor sesi alçak ve sabit. "İnce buz üzerinde yürüyorsun, Emma."

O bu kadar yakinken küçük oda daha küçük geliyor. Onda görmezden gelinmesi zor bir yoğunluk var, gözlerinde dile getirilmemiş bir meydan okuma var. Sertçe yutkunuyorum, korku ve hayranlığın garip bir karışımını hissediyorum.

"Sadece anlamaya çalışıyorum," diyorum, sesim giderek sertleşiyor. "Kulübün arkasındaki gerçek hikâyeyi." Gerçek bu, ama kelimeleri söylerken, amaçladığımdan daha fazla ağırlık taşıdıklarını fark ediyorum. Artık anlamak istediğim daha fazla şey var, hikâyeden daha fazlası.

Bir an beni inceliyor, ifadesi okunamıyor. Aramızdaki hava, şüphe ya da gazetecilik entrikasından daha fazlasıyla ilgili olan ham bir gerilimle çatırıyor. İkimizin de beklemediği bir şey.

"Hepimizi çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?" Liam'ın sesi yüklü sessizliği bozuyor, şimdi daha yumuşak ama daha az yoğun değil.

Bakışlarına karşılık veriyorum, tam olarak adlandıramadığım bir şeyin dalgalandığını hissediyorum. "Hayır, fark ediyorum," diye itiraf ediyorum. Sesim ancak bir fısıltının üzerinde.

Gözlerinde bir değişim, tanıma ya da belki anlama gibi bir şeyin titreşimi var. Kısa bir an için gazeteci ile kulüp üyesi, gözlemci ile gözlemlenen arasındaki sınırlar bulanıklaşıyor.

Bu yüklü anda, odanın kapalı alanı, içinde sadece Liam ve benim bulunduğumuz, kendine ait bir dünya gibi hissediyor. Onun varlığı tehlike ve cazibenin bir karışımını yayıyor. Gözleri bir soru işareti, bir sonraki adımda ne olacağını soruyor gibi görünen sessiz bir sorgu.

"Senin düşmanın olmak istemiyorum, Liam." Sözlerim beni şaşırtıyor, dürüstlükleri hissettiğim çatışmayı gözler önüne seriyor.

Bir an için gardını hafifçe indiriyor ve sert dış görünüşünün altında yatan daha fazla şeyi ortaya çıkarıyor. Daha önce görmediğim bir derinlikten, verilen savaşlardan ve saklanan yaralardan bahsediyor.

Her kelimesinde daha da yaklaşıyor, boşluğu kapatıyor. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum artık, görünmez bir güç beni içine çekiyor. Havada bir elektrik var, hem korkutucu hem de sarhoş edici bir manyetik çekim.

Eli yavaşça yukarı kalkıyor, parmak uçları yanağıma değiyor. Şaşırtıcı nazik bir dokunuş, tüylerimi diken diken ediyor. Teninin sıcaklığını hissedebiliyorum, elinin hafif titremesi sanki bir fırtınayı bastırıyormuş gibi.

Gözlerimiz sessiz bir yüzleşmede kilitleniyor. Bakışları inatçı bir güç, yine de gözlerimi kaçıramıyorum. Gözlerinin derinliklerinde bir şeylerin titreştiğini görüyorum - gizlemek için mücadele ettiği bir duygu fırtınası.

Bir nefeste aramızdaki mesafe yok oluyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor, sert ama sorgulayıcı, sanki bir cevap arıyor. Hissettiğimi bilmediğim bir aciliyetle karşılık veriyorum, ellerim saçlarına uzanıyor ve onu daha da yakınımaya çekiyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve şimdi nihayet gerçekleşiyordu. Liam'ın elleri kalçalarımın geziniyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Dudakları boynumdan aşağı inerek ürperti gönderiyor. Elleri ulaştığında yumuşakça inliyor, sırtımı kamburlaştırıyorum. Bana öyle bir dokunuyor ki tüm vücudum uğulduyor.

"Emma," diye fısıldıyor, nefesi tenime değiyor. "Bundan emin misin?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Onu şimdiye kadar istediğim her şeyden daha çok . O kadar kapalı, o kadar uzaktı ki, ama şimdi nihayet burada benimle birlikteydi. Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum.

Elini bacaklarımın arasında gezdiriyor. "Liam," diye soluk soluğa bağıriyorum, sesim kısık ve boğuk. "Lütfen."

Daha fazla teşvike ihtiyacı yok. Kot pantolonumun fermuarını açıyor ve ben dışarı çıkarken bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Elleri nazikçe bacaklarımın uzunluğunu takip ediyor. Parmaklarını içime kaydırıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. Parmakları içimde hareket ediyor, tüm bedenimi canlandıracak şekilde beni tahrik ve tatmin ediyor. Ellerimi saçlarının arasında gezdiriyorum, kendimi gittikçe uçurumun kenarına doğru sürüklenmeye başladığımı hissederken onu yakınımda tutuyorum.

Parmakları daha hızlı hareket ediyor ve yüksek sesle inlememe neden oluyor. Çok yaklaşıyorum. Bunu hissedebiliyorum. Bunun bitmesini istemiyorum.

Liam eğiliyor ve ben onu derinden öpüyorum. Aleti bastırıyor ve benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini biliyorum. Öpüşmeyi kesiyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor, sesim arzuyla kalınlaşıyor.

"Liam," diye fısıldıyorum, "lütfen, seni içimde istiyorum."

Hiç tereddüt etmeden kemerini çözüyor ve kot pantolonunu indirerek zonklayan sikini serbest bırakıyor. Bacaklarımın arasına giriyor ve tek bir yumuşak, hızlı hareketle içime kayıyor. Uzunluğunun beni tamamen doldurduğunu hissederek haykırıyorum. O kadar büyük, o kadar mükemmel ki.

Hem hassas hem de şiddetli bir ritimle içime girip çıkmaya başlıyor. Onun her santimini içimde hissedebiliyorum, beni çılgına çeviriyor. Daha hızlı hareket etmeye başlıyor, hem heyecan verici hem de ezici bir vahşilikle içime giriyor. Daha önce hiç deneyimlemediğim kadar yoğun bir şeye doğru ilerlediğimi hissediyorum.

Vücudumun gerildiğini hissediyorum ve yaklaştığını biliyorum. Sırtımı kamburlaştırıyorum, onun etrafında parçalanırken adını inliyorum. Beni kenara kadar takip ediyor, beni tohumuyla dolduruyor.

Öpüşmemiz sona erdiğinde, bizi şaşkın bir sessizlik kaplıyor. Az önce genç hayatımın en yoğun ve ezici cinsel deneyimini yaşadım. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, sessiz odada yankılanıyor. Liam'ın dudaklarının sıcaklığını, şimdi belimden çekilen ellerinin baskısını hâlâ hissedebiliyorum.

Geriye doğru adım atıyor, yüzünü bir gölge kaplıyor, sanki gerçekliğe yeni dönmüş gibi. Aramızdaki hava, konuşulmayan şeyin farkına varılmasıyla çatırıyor.

az önce yaptık. Gözlerinin arkasında bir savaşın kızıştığını görebiliyorum - hissettikleri ile yapması gerektiğine inandığı şeyler arasında bir savaş.

Sonunda konuştuğunda sesi sert ve gergindi. "Bu... bu bir daha olamaz, Emma." Konuşurken gözlerini kaçırıyor, sanki şimdi benimle yüzleşmek çok zormuş gibi. "Bu çok riskli - ikimiz için de."

Ona yanıldığını söylemek istesem de başımı sallıyorum. Artık çok geç olduğunu, bir şeylerin çoktan değiştiğini. Ama kelimeler kayboluyor, içimde dönen duygu kasırgasına karışıyor.

Bu an, kulübün ana alanından bize doğru gelen uzaktan gelen kahkaha ve seslerle bozuldu. Bu تنها odanın ötesindeki dünyanın sarsıcı bir - benim bir gazeteci, onun ise bir motosiklet kulübünün üyesi olduğu bir dünya. Az önce aramızda yaşananların ikimizin de göze alamayacağı bir karmaşa olduğu bir dünya.

Liam çabucak kendini toparlıyor ve zırhını tekrar giyecekmiş gibi ceketini düzeltiyor. Kapıya doğru ilerliyor ve eli kapı kolunda duraklıyor. Kısa bir an için başka bir şey söyleyeceğini sanıyorum ama söylemiyor. Başka bir kelime ya da bakış olmadan dışarı çıkıyor ve beni çelişkili duygularıyla baş başa bırakıyor.

Nefesimi düzene sokmak ve kafamda dönüp duran düşünceleri susturmak için bir an duruyorum. *Bu* benim makalem için, buraya bulmaya geldiğim hikâye için ne anlama geliyor? Bacaklarım titreyerek kapıya doğru ilerliyorum ve kulübün ana salonuna geri dönüyorum. Kulübün sesleri ve görüntüleri bana bir dalga gibi çarpıyor, çok normal ama yine de çok yabancı. Kalabalığın arasına karışırken, kesin olarak bildiğim tek şey hem görevimin hem de hayatımın sonsuz derecede daha karmaşık hale geldiği idi.

EMMA

3 haftalar önce.

Gazetenin *manşetine* haber odasının uğultusunu duymamaya çalışıyorum: 'Yerel MC Yetimhaneye Sevgi Yayıyor'

Sevgililer Günü

'Yetimler' kelimesi bende derin bir kişisel bağ uyandırıyor.

Kararlılıkla editörümün ofisine yaklaştım. İçimdeki aciliyet hissediliyor. Girerken önsöz vermeden başlıyorum, "Angel Riders MC hakkındaki bu hikayeye kişisel bir bakış açım var. Ben bir yetimhanede büyüdüm. Bu benim için bir parçadan daha fazlası."

Editörüm sözlerimi düşünerek duraksıyor. "Emma, bu sadece iyi hissettiren bir yazı olabilir. Neden kabul ediyorsun?"

Bakışlarıyla karşılaşyorum. "Çünkü bu jestin o çocuklar için ne anlama geldiğini anlıyorum. Bu, yüzeysel bir ilgiden daha fazlasını hak eden bir hikâye."

Sözcükler niyet ettiğimden daha güçlü bir şekilde ağzımdan döküldü. "Ben de bir zamanlar o çocuklardan . Bir yetimhanede büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, dışarıda birinin sizi umursayıp umursamadığını merak etmek." Sesim yumuşadı, "Bu hikaye... kişisel. Bunu anlatmam gerekiyor."

Uzun bir süre beni inceliyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Pekala, Emma. Senindir. Ama unutma, iyi bir açığa ihtiyacımız var. İnsanların ilgisini çekecek, gönül tellerini titretecek bir şey."

İçimi bir minnettarlık dalgası kaplıyor. "Teşekkür ederim. Pişman olmayacaksın," diye söz veriyorum, zihnim olasılıklarla yarışırken kapıya doğru dönüyorum.

Haber odasının kakofonisine geri döndüğümde, içimi bir amaç duygusu dolduruyor. Bu benim için sadece başka bir görev değildi. Bu, geride bıraktığımı sandığım bir parçama geri dönüş yolculuğuydu. Ve onunla yüzleşmeye hazırım.

Masama döndüğümde, araştırmaya daldığımda haber odasının gürültüsü arka planda kayboluyor. Angel Riders MC, deri ceketlerin ve kükreyen motorların görüntülerini çağrıştıran bir isim, şimdi beklenmedik nezaket eylemleriyle bağlantılı. Ekranım çelişkilerle dolu bir kulübün resmini çizen makaleler, forum gönderileri ve fotoğraflarla doluyor.

Fotoğraf fotoğrafa tıklıyorum - dövmeli ve sert ifadeli motorcular, gözleri kocaman çocuklara oyuncak ve kitap dağıtırken çekilmiş görüntülerle yan yana. Her fotoğraf bir hikâye anlatıyor ama tam anlatıya ulaşamıyor.

Bir motosiklet kulübünü böyle bir hassasiyet göstermeye iten nedir? Halkla ilişkiler gösterisi mi?

Yoksa gerçek, içten bir nezaket mi?

İnternetteki bilgileri gözden geçirip Angel Riders'ın kamusal kişiliğini bir araya getirirken saat ilerliyor.

Kötü şöhretli mi? Evet.

Korkulan mı? Evet, bazıları tarafından. Ancak alttan alta bir saygı, beklenmedik hayır işlerinin isteksiz bir kabulü var.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, düşünceler içinde kayboluyorum. Bu adamlar klişelerden daha fazlası; onlar bir muamma, benim ve toplumun sahip olduğu önyargılı fikirlere bir meydan okuma. Kendimi gizeme, ortaya çıkarılmayı bekleyen hikayelere çekilmekten alıkoyamıyorum.

Notlar alıyorum, aklımda sorular oluşuyor. Kilit oyuncular kimler? Motivasyonları nedir? Toplum onları gerçekten nasıl görüyor? Ve en önemlisi, bir gazetecinin kendi dünyalarına burnunu sokmasına nasıl tepki verecekler?

Her soruda heyecanım artıyor. Bunun sadece hayırseverlikle ilgili bir hikâye olmayacağından emindim. Beklentilere meydan okuyan bir dünyaya açılan bir pencere olabileceğini, sert motorcuların beklenmedik kahramanlara dönüştüğünü şimdiden görebiliyordum. Ve katmanları kaldıran ben olacaktım.

Eşyalarımı topladım, yola çıkmaya hazırım. Eureka artık sadece haritadaki bir yer değil; Angel Riders MC'nin kalbine doğru yolculuğumun başlangıç noktası. Solmakta olan güneş ışığına doğru adım atarken, içimde adrenalin ve kararlılık karışımı bir duygu dolaşıyor. Bu bir görevden daha fazlası. Kendiminki de dahil olmak üzere algılara meydan okumak için bir şans.

Eureka'ya giderken başka bir dünyaya yolculuk yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sacramento'nun şehir manzarası dikiz aynamda kayboluyor ve yerini inişli çıkışlı tepeleri kesen açık bir yol şeridine bırakıyor. kavriyorum, her kilometrede daha vahşi ve daha yeşil bir manzara ortaya çıkıyor.

İki yanda yükselen kızılâğaçlar, rüzgârda sallanan kadim dallarıyla beliriyor. Kalp atışlarım, tekerleklerin engebeli zeminde çıkardığı ritmik gümbürtüyle senkronize oluyor, midemdeki gergin çarpıntının somut bir yankısı.

Peşinde olduğum hikâye, beni saran orman kadar büyük ve gizemli.

Eureka'ya yaklaşırken gökyüzü kararıyor, fırtına bulutları sanki görevimi bekliyormuş gibi toplanıyor. Eureka ortaya çıkıyor, Viktorya döneminden kalma cazibesi Sacramento'nun karmaşasıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Gece için mütevazı bir motele yerleştim ve sabah ilk iş olarak MC'nin bazı üyeleriyle buluşmayı planladım. Çantamı boşalttıktan sonra notlarımı tekrar gözden geçiriyorum ve sorularımı, açılarımı ve potansiyel ipuçlarımı gözden geçiriyorum. Gazeteci içgüdülerim aşırı hızda çalışıyor, ancak bu hikayeye kişisel düzeyde bağlantı kuran parçam da öyle.

Yatağımda uzanırken yağmurun pencereye vuruşunu dinliyorum. Ritim rahatlatıcı ama aynı zamanda içimi bir önsezi duygusuyla dolduruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Angel Riders MC üyelerini hayal ediyorum. Onlar artık sadece makalemin konusu değil; kariyerimi yeniden tanımlayabilecek bir hikayenin kapı bekçileri ve bir bakıma kimliğimin bir parçası.

Yarın, Angel Riders MC'nin dünyasına adım atacağım, korkutucu olduğu kadar ilgi çekici bir dünya. Sonunda zihnimde yankılanan tek bir düşünceyle uykuya dalıyorum - göz önünde saklanan bir hikayeyi ortaya çıkarmak üzereyim ve hiçbir şey beni keşfetmek üzere olduğum şeye hazırlayamazdı.

Eureka'da sabah havası okyanus tuzu ve gizem kokuyor. Yerel lokantanın önüne geldiğimde kalbim heyecan ve endişeyle çarpıyor. İçeri girdiğimde lokantanın kapısı menteşelerinde gıcırıyor, yağmurun sessiz sesleri yerini bulaşıkların tıkırtısına ve mırıltılı konuşmalara bırakıyor. Havaya demlenmiş kahve ve kızarmış domuz pastırması kokusu karışıyor.

Gözlerim loş iç mekâna alışıyor ve yerçekimsel bir merkez gibi odaya demir atan motorcu grubuna takılıyor. Jake, Liam ve Dex büyük bir kabine yayılmış, deri ceketleri ve yıpranmış botları pastel vinil koltuklar ve Formika masalarla tam bir tezat oluşturuyor.

Varlıkları hissediliyor, lokantanın müdavimlerinin kaçamak, neredeyse hayranlık dolu bakışlarını üzerlerine çekiyorlar. Derin bir nefes alıyorum ve onlara doğru ilerliyorum.

"Merhaba, ben Emma," diyorum midemdeki çarpıntıyı yalanlayan bir güvenle. Gözleri, değerlendirme ve örtülü ilginin bir karışımı olarak üzerimde geziniyor, göğsümde asılı duran, ismimi ve çalıştığım gazeteyi açıkça belirten rozetimde kısa bir süre duraklıyor. Onların yoğun bakışları altında garip bir heyecan hissediyorum.

Jake'in gözleri benimkilere kilitleniyor, derinliklerinde sessiz bir meydan okuma var. "Genelde basına açılmayız," diyor, sesi alçak, zevkli bir gümbürtü.

Başımı sallıyorum, incelemelerinin ağırlığını hissediyorum. "Hikâyeni anlatmak için buradayım, tüm ." Hissedilir gerginliğe rağmen sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Liam araya giriyor, sözleri keskin ama gözlerinde bir merak var. "Peki sana neden güvenmeliyiz Emma?" diye soruyor öne doğru eğilerek.

Yakınlık heyecan verici, hava konuşulmamış olasılıklarla dolu.

Dex gülümsüyor, tavrı daha açık, gözleri sıcak ve şakacı bir alaycılıkla dans ediyor. "Bakalım ne diyecek," diyerek gerginliği biraz olsun azaltıyor.

Boğazımı temizliyorum, prova ettiğim kelimeler şimdi dudaklarımın kenarında sallanıyor. Bakışlarım masanın üzerinde geziniyor, sırayla her birinin gözleriyle buluşuyor. Jake'in yoğunluğu, Liam'ın şüpheciliği, Dex'in merakı - hepsi bana yaklaşıyor, gerçeği talep ediyor.

"Ben bir yetimhanede büyüdüm," diye başlıyorum, bu itiraf söyleyeceğim her şeyin temelini oluşturuyor. "Hiçbir şeye sahip olmamanın, dünya tarafından unutulmuş hissetmenin nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyorum. Ama aynı zamanda birinin devreye girip bir umut anı, yalnızlıktan bir mola sunmasının ne anlama geldiğini de biliyorum."

Duraksıyorum, yüzlerinde anlayış ya da reddetme işareti arıyorum. Hikayem ön plana çıkarken lokantanın arka plan gürültüsü azalıyor. "Sizin gibi gruplar bağışlarla ya da sadece vakit geçirmek için geldiklerinde Bizimle zaman geçirdiğiniz günleri iple çekiyorduk. Bize heyecan getirdiniz ve insanların karşılığında hiçbir şey istemeden de önemseyebileceklerini gösterdiniz."

Hafifçe öne eğildim, sinirlerimi yatıştırmak için ellerimi masanın altında sıkıca birleştirdim.

"Yetimhanelere yaptığınız ziyaretler sadece bir hayır işi değil; dünya tarafından geride bırakıldıklarını düşünen çocuklar için birer can simidi. Bu hikayeyi, yani yaptığınız işin gerçek etkisini paylaşmak istiyorum."

Dex arkasına yaslanıyor, ifadesi yumuşuyor. Liam'ın bakışları keskinleşiyor, sanki beni yeni bir ışık altında yeniden değerlendiriyor. Jake'in soğukkanlı yüzü hafifçe dalgalanıyor.

"İşte bu yüzden bu benim için sıradan bir görev değil," diye devam ediyorum ve sessiz onayları karşısında içimde bir sıcaklık hissediyorum. "Bu kişisel bir şey. Ve bu yüzden kulübünüzü dürüst ve saygılı bir şekilde temsil etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Açıklamam yerleşirken lokantadaki köşemize bir sessizlik çöküyor. Dışarıdaki yağmur dinmiş gibi görünüyor, bu da içeride yaşanan değişimin mecazi bir yansıması.

"Hayatlarınızı sansasyonel hale getirmek ya da nezaketinizi manşetlere taşımak için burada değilim," diye onları temin ediyorum. "Gerçeğe ışık tutmak için buradayım - sizi birbirinize bağlayan cömertlik ve güç ve bunun bu kulübün ötesine nasıl uzandığı."

Jake dirseklerini masaya dayıyor ve sabit bakışlarıyla aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Güven istiyorsun," diyor yavaşça. "Buralarda bu kolay kolay verilmez."

Başımı sallıyorum çünkü o haklı, güven kazanılır.

"Bunun bana verilmesini beklemiyorum," diye cevap veriyorum ciddiyetle. "Ama bunun için çalışmaya hazırım."

Karşılıklı bakışirlarken sessizlik hüküm sürüyor; aralarında geçen sessiz bir konuşma beni bir an için bırakıyor.

Sonunda Jake kararlı bir şekilde başını sallar.

"Pekâlâ Emma," diyor sesinde ihtiyatlı bir saygı notuyla. "Teklifinizi kabul edeceğiz."

Biz konuştukça, muhafızları kaymaya başlıyor ve efsanenin arkasındaki adamların bakışlarını ortaya çıkarıyor. Notlar alıyorum ama duyularım aramızdaki alt akımın son derece farkında. Paylaşılan her bakış, ellerin her rahat dokunuşu, içimde bir farkındalık sarsıntısı yaratıyor.

Sohbet, gözlerimizin biraz fazla uzun süre kilitlendiği veya bir gülümsemenin söylenmemiş bir anlamla oyalandığı anlarla birlikte inişli çıkışlı. Profesyonel, ancak çizgileri bulanıklaştıran bir enerjiyle dolu.

Bir saat sonra toparlanmaya başladılar. Ama cevaplardan çok sorularla baş başa kalıyorum. Aklıma bir fikir geldi. "Hepinizin nerede takıldığını görebilir miyim?" İlgisiz görünmeye çalışarak soruyorum. "Hikâyeyi daha iyi anlamama yardımcı olabilir."

Bir anlık tereddüt. Adamlar bakışıyor, aralarında konuşulmayan bir konuşma geçiyor. Sonra Jake sonunda başını sallar. "Bizi takip edin," diyor. Dışarı adımımızı atar atmaz yağmur yeniden başlıyor ve gecenin geri kalanının havasını belirliyor. Bisikletlerini takip ediyorum, arabam Kızılçam ormanının derinliklerine doğru kıvrılan yollarda ilerliyor.

Sonunda ormanın kalbinde yer alan gözlerden uzak bir yerleşkeye varıyoruz. Etkileyici bir düzenek - kızılğağaların heybetli güzelliğiyle çevrili, rustik bir cazibe yayan binalar topluluğu. Burasının Angel Riders MC'nin kalbi, sığınağı olduğu açık. Güvenli sığınakları.

Arabamdan dışarı adımımı attığımda, fırtına öfkesini serbest bırakıyor. Yağmur tabakalar halinde yağıyor ve gök gürültüsü uzaklarda uğursuzca gümbürdüyor. Jake bana yaklaştı, yüz ifadesi ciddiydi. "Bu havada geri dönemezsin. Yolları su basması çok riskli."

Haklı olduğunu biliyorum, kafamdaki profesyonel ses sınırlar hakkında çığlık atsa bile, içimdeki gazeteci bir fırsat görüyor. "Kalacağım o zaman." Başımı sallayarak söylüyorum. Dex sırtıyor, daha önceki çekiciliği şimdi daha fazla bir şeyin ipucuyla bağlanmış - heyecan gibi bir şey. "Dünyamıza hoş geldin, Emma."

Kulüp binasının içindeki atmosfer canlı ve neşeli. Çıtırdayan ateşin sıcaklığı, gürleyen kahkahalar ve MC üyelerinin rahat dostluğu beni sarıyor. Dışarıdan biriym ama yine de özel, korunaklı bir dünyaya buyur edilmişim gibi bir his var.

Dinlediğim ve gözlemlediğim bir akşamın ardından odama çekiliyorum, günün ifşaatlarının ağırlığı zihnime ağır bir baskı yapıyor. Yorgunluğa rağmen uyku beni ele geçiriyor ve kendimi pencereden dışarı bakıp şiddetli fırtınayı izlerken buluyorum. Dışarıdaki ani bir hareket gözüme çarpıyor. Yağmurdan sırlıklam olmuş pencereden ne olduğunu anlamak zor ama kesinlikle dışarıda biri var, ağaçların arasında gizlice hareket ediyor. Karanlıkta bir şeylerle oynuyormuş gibi görünen figürün ek binalardan birinin yanında durmasını merakla izliyorum.

Kulüp binasının nispeten sakın ortamında bu durum tuhaf ve yersiz geliyor. Bu fırtınada kim ve neden dışarıda dolaşıyor olabilir? Tam arkamı dönmek üzereydim ki bir şimşek sahneyi aydınlattı ve figürün üzerine kısa, keskin bir ışık düşürdü. Kulüp üyelerinden biri ama kim olduğunu anlayamıyorum. Daha da endişe verici olan ne yaptıkları - ek binanın döşeme tahtalarının altına bir şey, bir paket ya da bir kutu saklıyorlar gibi görünüyor.

Sahneyi tam olarak algılayamadan bir şimşek daha çakıyor ve dikkatimin dağıldığı o kısa anda figür gecenin içinde kayboluyor.

Bunu takip eden ürkütücü sessizlikte, az önce gördüklerimin hayaletiyle baş başa kalıyorum. Zihnim hızla çalışıyor, geçici görüntüleri bir araya getiriyor - gizemli figür, gizli nesne, havadaki gerilim. Soğuktan değil ama Angel Riders MC'nin henüz ortaya çıkarmaya bile başlamadığım bir katmanı olduğunun farkına varmamdan dolayı omurgamdan aşağı ürperti akıyor.

Oda daha küçük, neredeyse klostrofobik geliyor, sanki kulüp binasının sırları üzerime kapanıyor. Kollarımı kendime dolayarak belirsizliğin ürpertisinden korunmaya çalışıyorum. Bakışlarım tekrar pencereye doğru kayıyor.

Gazetecilik içgüdülerim ve doğuştan gelen merakımla karışan şüpheler zihnimde dönüp duruyor. Gecenin ve fırtınanın örtüsü altında gizlenmek zorunda kalacak kadar önemli olan neydi? Angel Riders MC'nin hayırsever yüzünün hemen altında gizlenen gerçek hikâyesi bu muydu? Ve daha da önemlisi, görmemem gerektiğinden oldukça emin olduğum bir şeye göz attığıma göre, bu benim için ne anlama geliyor?

Gece yarısı keşfimle kulübün karşısına mı çıkacağım, yoksa bunu kendime saklayıp cevapları tek başıma mı arayacağım?

Her iki durumda da, hayal ettiğimden çok daha karmaşık ve potansiyel olarak tehlikeli bir dünyaya adım attığımı biliyordum.

EMMA

T Şafağın ilk ışıkları perdelerin arasından süzülerek beni uyandırıyor. Oda yabancı ama garip bir şekilde rahatlatıcı, MC'nin yerleşkesinde geçirdiğim gecenin nazik bir hatırlatıcısı. Bir an hareketsiz yatıyorum, çevremdeki gerçekliğin içime işlemesine izin veriyorum. Fırtına geçti ve ardında sessiz bir sükûnet bıraktı.

Kapımın yumuşak bir şekilde çalınması beni ürkütüyor. "Evet?" Battaniyeyi bir tür kalkan gibi çeneme kadar tutarak mırıldanıyorum. Kapı santimlerle açıldı ve Liam karşımdaydı. Elinde motelden aldığım bavulum var. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Benim eşyalarım ne yapıyordu?

"Eşyalarını aldım," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi. Sesi alçak ve sıradan, ama gözleri sanki yüzümde bir hikaye okuyormuş gibi içime işliyor.

Burada sıkışıp kalmışım, altına yarı gömülmüşüm, başka bir dünyada uyanmış gibi değil de soğukkanlı görünmeye çalışıyorum. Kalbim sadece burada olduğu için değil, o *bakış* yüzünden de garip bir şekilde ürküyor. Sanki umursuyormuş gibi, bu beni şaşırtıyor.

Liam bavulumu kapının yanına bırakıyor, saygılı bir mesafe bırakıyor. Ama o geri çekildikten sonra havada asılı duran bir elektrik vızıltısı var. "Hazır olduğunuzda kahvaltı hazır," diye ekliyor, uzaklaşırken neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

Kapı arkasından kapandığında, tuttuğumu bilmediğim bir nefes alıyorum. Zihnim hızla çalışıyor, kısa ve heyecanlı karşılaşmamızı tekrarlıyor. Liam'ın böyle düşünceli bir şekilde davranması cidden kafa karıştırıcı. Bir iş yapmak için buradayım, bu his her neyse kapılmak için değil. Ama burada yatmak,

Onu düşünürken, düşüncelerim bir tilt makinesi gibi dönüyor ve Liam tampon oluyor.

Yine yalnızım, o anın yoğunluğu hâlâ havada asılı duruyor. Liam'ın kapımdaki görüntüsünü, aramızda büyümekte olan söze dökülmemiş bağı aklımdan çıkaramıyorum.

Odanın sessizliği, koşuşturan düşüncelerimi güçlendiriyor. Bu sadece bir çekimden daha fazlası; derinleşen bir arzu, görmezden gelinmesi zorlaşan bir sızı. Ben fantezilerimde kendimi kaybederken dışarıdaki dünya kayboluyor.

Elimde olmadan gözlerimi kapatıyorum ve Liam'ın sert ellerinin vücudumda gezindiğini, tüylerimin diken diken olduğunu hayal ediyorum. Dokunuşu elektrik gibi ve dudaklarının hassas bölgelerimdeki nazik çekişini neredeyse hissedebiliyorum. Önceki etkileşimlerimizin anısı ateşi tutuşturmaya yetiyor ve arzuyla titrememe neden .

Derin bir iç çekerek elimi bacaklarımın arasına sokuyorum ve parmaklarımı pürüzsüz am dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Hassas klitorisimi okşarken yumuşak bir inilti çıkarıyorum ve düşüncelerimin Liam'ın kaslı formuna kaymasına izin veriyorum. Onu üzerimde dururken hayal ediyorum, kalın siki ecstasy vaadiyle parlıyor. Güçlü ellerinin uzun sarı saçlarımda gezindiğini ve beni derin, tutkulu bir öpücük için kendine çektiğini hayal ederken kalbim göğsüme çarpıyor.

Parmaklarım düşüncelerimin yoğunluğuyla eşleşen bir vahşilikle hareket ediyor ve bu hissin içinde kaybolmuş bir şekilde yüksek sesle inliyorum. Liam'ın teninin benimkine karşı sert dokusunu hayal ederken göğüslerim geceliğimin yumuşak kumaşına kabarıyor. Parmaklarımı göbeğimin derinliklerine doğru kıvırıyorum, o zor zirveye ulaşırken vücudum geriliyor.

Doruk noktama yaklaştığımda, kısık bir inilti çıkardım, "sik beni Liam" kelimeleri dudaklarımdan döküldü. Vücudum saf coşku dalgalarıyla sarsılıyor ve düzensiz bir nefes veriyorum, zihnim Liam'ın ruhumun derinliklerine bakan karanlık gözlerinin görüntüleriyle dolup taşıyor.

Sonrasında, hala nefesimi tutarak uzanıyorum, fantezilerimin yankısı yavaşça azalıyor. Gerçeklik tekrar içeri sızıyor - MC, soruşturma, henüz ortaya çıkarılmamış sırlar.

Ve şimdi, ek bir karmaşıklık, Liam'a karşı artan arzum. Hem hikâyenin bir parçası hem de giderek kişisel ikilemimin bir parçası bir adam.

Sabahki hayalimin kalıntılarını silkeleyerek hızla hazırlandım. MC sürprizlerle dolu olabilirdi ama benim yapmam gereken bir iş vardı. Dışarı çıkıyorum

oda, kahvenin ve cızırdayan pastırmanın nefis kokusu beni koridordan kulüp binasının hareketli kalbine götürdü.

Mutfağa girdiğimde çok aç olduğumu fark ettim.

"Günaydın Emma," diye selamlıyor beni Jake, sesi derin ve buyurgan. "Umarım kulüp binası sana iyi davranmıştır."

" oldu, teşekkür ," diye cevap veriyorum, oturuyorum.

Dex bir fincan kahveyi bana doğru uzatıyor. "Buna ihtiyacın olacak. Biz burada erken kalkarız."

Gülümseyerek kupayı kabul ediyorum. "Uyum sağlayabilirim." Bir yudum alıyorum; kahve zengin ve sert.

Liam hafifçe eğiliyor, sesi alçalıyor. "İyi uyudun mu?" Sorusunda bir şeylerin daha olduğuna dair bir ipucu var, bu sabah paylaşılan bir sır.

Liam'ın uykumla ilgili sorusu beni hazırlıksız yakalıyor ve göğsümde bir çarpıntı yaratıyor. "Uyudum, teşekkürler," demeyi başarıyorum ama yalan gibi geliyor. Gerçek şu ki, onu ve fırtınayı düşünmekten zar zor uyuyabildim.

Bakışları benimkiler üzerinde yoğunlaşıyor ve sanki içimi görebiliyor. Şafaktan beri zihnimin döndüğünü, onunla ilgili keşke ve belki'lerden oluşan bir kasırgaya kapıldığımı anlayabiliyor mu?

Kahvemi karıştırıyorum, içimde kopardığı fırtınayı yatıştırmaya çalışıyorum. Bu sadece bir çekimden daha fazlası; aramızda her geçen saniye görmezden gelinmesi daha da zorlaşan çekim var.

Sohbet günün planlarına döner. Jake kulübün bazı rutin bakımlarından bahsederken, Dex şehre bir gezintiden söz ediyor. Dex bana "Her zamanki gibi, her şeyi çalışır durumda tutuyoruz," diye açıklıyor.

Meraklı gazeteciyi oynayarak başımı sallıyorum. "Tüm bunları yönetmek için çok şey gerekiyor olmalı." Gözlerim odayı tarıyor, dostluk havasını içine çekiyor.

"," diye ekliyor Liam, "Ama buna değer. Bu yer, bu insanlar bizim hayatımız."

Sözleri yankılanıyor ve bağlılıklarının derinliğine işaret ediyor.

Kahvaltı sona erdiğinde, beklenti ve heyecanın karışımını hissederek ayağa kalkıyorum. "Misafirperverliğiniz için teşekkürler. Kulüp hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Sana gösterecek çok şeyimiz var," diyor Jake, yüzünde dostça bir gülümsemeyle. Ben mutfaktan çıkarken Liam bakışlarımı tutuyor. "Daha yeni başlıyoruz,"

diyor, sözlerinin arasına *bir şeylerin* vaadi karışmış.

Mutfağın sıcaklığını arkamda bırakarak kendimi tekrar açık havada, uzanan yerleşkede buluyorum. Dışarıda farklı bir dünya var.

daha yeni yeni anlamaya başladığım bir şey.

Sahneyi , Liam'ın sesi düşüncelerimi yarıp geçerek bir tur teklif ediyor. Başımı sallıyorum, dünyalarının bir katmanını daha soymaya hevesliyim.

"Çok isterim," diye cevap veriyorum, onun kadar rahat konuşmaya çalışarak.

Yürümeye başladığımızda Liam yerleşkenin etrafındaki çeşitli binaları işaret ediyor. "Burası bizim garajımız, bisiklet tamirlerinin çoğunu burada yapıyoruz," diyor.

Bakışlarını takip ediyorum. "Bütün işi kendiniz mi yapıyorsunuz?"

"Evet, bu bir gurur meselesi," diye açıklıyor beni garaja doğru götürürken. "Kendi başımızın çaresine bakarız."

Garajın içinde yağ ve metal kokusu havayı dolduruyor. Duvarlarda çeşitli tamir durumlarında bisikletler sıralanıyor. Liam bir İngiliz anahtarı alıyor ve elinde evirip çeviriyor. "Bisiklet bakımı, terapi gibi bir şey."

Ellerini izliyorum, güçlü ve becerikli. "Görünüşe göre ellerinle aran iyi," diyorum sesimde şakacı bir tonla.

Başını kaldırıp bakıyor, gözlerinde bir parıltı. "Tahmin bile edemezsin," diye cevap veriyor, ses tonunda biraz flört havası var.

Birlikte yürümeye devam ederken, Liam'ın varlığının son derece farkındayım. Ortak alanlarda bana rehberlik ediyor, sesi garip bir şekilde rahatlatıcı bulduğum sabit bir uğultu.

Küçük spor salonuna girdiğimizde, kulübün fitness rutinleri hakkındaki sıradan sözleri zihnimde onun egzersiz yaparkenki görüntüsünü canlandırıyor. Kasları şişkin ve terli. Düşünceden kurnazca sıyrılıyorum.

Ama asıl dikkatimi çeken toplantı odası oluyor. "Kulüp olarak kararlarımızın çoğunu burada alıyoruz," diye açıklıyor Liam, elini yıpranmış deri sandalyeler ve daha iyi günler görmüş gibi görünen uzun bir masayla dolu odada gezdirerek.

Ona bakıyorum, bu sefer motorcudan daha fazlasını görüyorum - kardeşliğine derinden bağlı bir adam, kendi başına bir lider görüyorum.

Sesinde içimde yankılanan bir ağırlık var. Burada, bu kararlar ve tartışmalar odasında dururken, ona doğru yüzeysel entrikanın ötesine geçen bir çekim hissediyorum. Sanki konuştuğu her kelime beni onun dünyasının derinliklerine çekiyor; bu dünyanın, yeni yeni anlamaya başladığım hikayeler ve mücadelelerle dolu olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için dünyanın geri kalanı kayboluyor. Bakışlarında bir kırılma hissediyorum, kulübün sert yüzünün ardındaki adamın bir anlık görüntüsü.

Hem büyüleyici hem de baştan çıkarıcı ve kendimi daha derinlere inmek, dünyasının ve belki de kalbinin gizemlerini anlamak isterken buluyorum.

Tur, konuşulmamış olasılıkları dile getiren uzun bir bakışla sona eriyor. Derin bir nefes alıyorum ve kulüp binasının ortak alanına adım atarken kendimi şimdiki zamana bırakıyorum.

Yerleşkenin mahrem alanlarından MC'nin günlük yaşamının uğultulu kalbine uzanan sahne değişikliği sarsıcıdır.

Jake orada, bazı evrak işlerini hallediyor ve ben de daha fazlasını öğrenme fırsatını .

Ben yaklaşırken başını kaldırıp bakıyor. "Yerleşiyorsun, tamam mı?" diye soruyor hafif bir gülümsemeyle.

"Evet, Liam'ın büyük turu sayesinde," diye cevap veriyorum, masada ona katılıyorum.

Jake başıyla onaylıyor ve yakınlarda bir sohbete dalmış olan Liam'a kısa bir bakış atıyor. "Liam insanlara ipleri göstermekte iyidir. Buradaki küçük operasyonumuz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Etkileyici," diyorum dürüstçe. "Sağlam bir şey inşa etmişsin."

Arkasına yaslanıp düşünceli gözlerle beni süzüyor. "Bu sadece bisiklet ve kardeşlikten daha fazlası. Biz bu topluluğun bir parçasıyız."

Dex yüzünde şakacı bir sırıtışla yanımıza geliyor. "Jake'in seni kandırmasına izin verme.

O bizim buradaki gayri resmi belediye başkanımız."

Jake kıkırdayarak yorumu geçiştirdi. "Boş ver onu. Ee Emma, bu hikâyeye bakış açın nedir?"

Sözlerimi düşünerek duraksıyorum. "MC'nin insanların genellikle görmediği tarafını göstermek istiyorum. Toplumun katılımı, aile yönü."

Jake başını sallıyor, cevabımdan memnun görünüyor. "pek çok yanlış kanı var. Daha derine inmek isteyen birilerinin olması güzel."

Liam'ın sesi eğlenceyle karışık bir şekilde geliyor. "Sadece çok derine inme. Kaybolabilirsin."

Gülüyorum, sözleri karşısında içime bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

Sohbet daha hafif konulara kayıyor ama Liam'ın yakınımıdaki varlığının farkındayım. Kısa konuşmalarımız kolay, çapkın bir enerjiyle dolu.

Ayrılmak için ayağa kalktığımda, Jake elini kısaca omzuma koyuyor. "Burada olmana sevindim, Emma. Belki bir hikâyeden daha fazlasını bulursun."

Bakışlarına karşılık veriyorum, sıradan kelimelerin ardında gizli bir anlam seziyorum. "Belki de yaparım," diye başımı sallıyorum, zihnim olasılıklarla dolup taşıyor.

Uzaklaşırken Liam'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, aramızda sessiz bir konuşma geçiyor. Bakışları bir davet, daha fazlasının geleceğine dair bir vaat.

Öğleden sonra güneşi başladığında, içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Yerleşke, tüm sırlarıyla birlikte beni çağırıyor. Ana kulüp binası aktivitelerinden uzaklaşıyorum, çakıl yolda adımlarım sessiz. Hava durgun, sessizlik ara sıra bir motosiklet motorunun uzaktan gelen gürültüsüyle bozuluyor.

Yerleşkenin olağan gürültüsünden uzakta sıkışmış bir grup ek binaya yaklaştığımda, hararetli bir tartışmanın boğuk sesleri kulağıma çarpıyor. Donup kalıyorum, dinliyorum. Ben yaklaştıkça sesler daha da netleşiyor. Kafamın içinde içgüdüsel bir uyarı bana bunun yabancılar tarafından duyulmaması gereken türden bir konuşma olduğunu söylüyor.

Duvarı kucaklayarak binanın köşesine doğru ilerliyorum. Casusluk yaparken yakalanma riski, gazetecinin gerçeği ortaya çıkarmak için bilme ihtiyacıyla çatışıyor. Köşeden bakıyorum, binanın gölgeleri arasında saklanıyorum.

İki kulüp üyesi varlığımdan habersiz birkaç adım ötede duruyor. Yüzleri gergin, hareketleri keskin. İçlerinden birini kahvaltıdan tanıyorum - kaşları çatık, sesi kısık bir hırıltı. "Sana söylüyorum, bu iş giderek daha riskli bir hal alıyor," diyor, bakışları sinsice etrafta geziniyor.

"Biz hallederiz," diye araya giriyor diğeri, duruşu sert ve otoriter. "Sadece plana sadık kalın ve hiçbir şeyin bize geri dönmediğinden emin olun."

Kendimi duvara yaslayarak geri çekilirken zihnim hızla çalışıyor. Sözleri havada asılı kalıyor - *'daha riskli', 'plan', 'bize geri dönüyor'*. Bir resim çiziyor, ama neyin? Yasadışı faaliyetler mi? Tehlikeli bir şey mi? Hayal ettiğimden daha büyük bir hikâye mi?

Ayak sesleri yaklaşırken hızla geri çekilip yakındaki bir kulübenin arkasına saklanıyorum. Onlar varlığımdan habersiz yanımdan geçip giderken kalbim kulaklarımda davul gibi atıyor. Bekliyorum, nefesimi tutuyorum, konuşmalarının parçaları zihnimde tekrarlanıyor, her kelime kışkırtıcı bir ipucu.

Kulüp binasının merkezine geri dönerken Dex'le karşılaşıyorum. Gülümsemesi her gibi rahat, ama gözlerinde başka bir şey var - sanki beni çalışıyor. Kendi kartlarımı saklayarak ona yarım bir gülümseme veriyorum.

Yakın. Dex arkadaş canlısı, elbette, ama buradaki her gülümsemenin ardında bir hikaye olduğunu bilecek kadar çok şey öğrendim.

"Kayıp mı oldun Emma?" diye soruyor kayıtsızca.

"Sadece araziye tanımaya çalışıyorum," diye cevap veriyorum, gülümsemeye zorlayarak. Bakışları sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi benimkilerin üzerinde kalıyor.

"Dikkatli ol," diyor, ses tonunda bir miktar uyarı var. "Tüm yollar dolaşılacak için değildir."

Başımı sallıyorum, içime bir tedirginlik yerleşiyor. Bulmacanın parçaları yavaş yavaş bir araya geliyor ama ortaya çıkan resim tahmin ettiğimden daha karmaşık ve potansiyel olarak daha tehlikeli. Uzaklaşırken, Dex'in uyarısı ve kulak misafiri olduğum konuşma zihnimde ağır bir yük oluşturuyor.

Akşam olduğunda odama geri dönmüştüm ve günün olayları zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Kulüp binası sessizliğe bürünmüştü ve tek ses uzaktan gelen sohbet mırıltıları ve ara sıra duyulan motosiklet motoru gürültüsüydü.

Yatağın kenarında otururken, kulak misafiri olduğum hararetli konuşmayı düşünüyorum. *'Daha riskli'* ve *'plan'* kelimeleri düşüncelerimde yankılanıyor. MC ne saklıyor? Liam'la aramızdaki büyüyen bağ, Dex'le aramızdaki dostane şakalaşmalar ve hatta Jake'le aramızdaki saygılı konuşmalar, soruşturamama karmaşık katmanlar ekliyordu.

Bir görev için çalışan bir muhabirden daha fazlası olduğumu fark ettim. Artık bu adamların hayatlarına karışmıştım ve profesyonel ile kişisel arasındaki çizgi bulanıklaşıyordu. Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması düşüncelerimi böldü. İrkilerek ayağa kalkıyorum ve kapıyı açmaya gidiyorum. Loş koridorda duran Liam'ın yüz ifadesi okunmuyor.

"Konuşabilir miyiz?"

Başımı sallıyorum, içeri girmesi için kenara çekiliyorum. Kapı arkasından kapanırken kalbim hızla çarpıyor, küçük oda birden daha da dar geliyor.

Liam derin bir nefes alıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bir hikâye için burada olduğunu biliyorum ama sandığından çok daha fazlası var. Ve her şey siyah ve beyaz değil."

Sözleri havada asılı, ağır imalarla dolu. Zihnim sorularla dolup taşıyor. Ne demek istiyor? Kulübün sırları hakkında ne kadar şey biliyor?

Ben cevap veremedi Liam devam ediyor: "Sadece dikkatli olmanı istiyorum.

Her şeyi değiştirebilecek şeyleri ortaya çıkarabilirsiniz."

Bakışlarındaki yoğunluk hissediliyor. Daha fazla ayrıntı sormak üzereyken elini kaldırarak beni durduruyor. "Şu anda daha fazlasını söyleyemem. Sadece... dikkatli ol, lütfen."

Bunu sonra arkasını dönüp gidiyor ve beni odanın ortasında, düşüncelerim sorularla dolu bir kasırgada bırakıyor.

Liam'ın uyarısı kulaklarımda yankılanırken yatağa geri çöküyorum. Kendimi neyin içine soktum? Ve daha da önemlisi, bundan sonra nereye gideceğim?

JAKE

Dşafak söküyor, kulüp binasının üzerine yumuşak bir ışık saçıyor. Burada, dünyanın yeni uyandığı yerdeyim, bisikletimin serin metaline yaslanıyorum. Bunun gibi sabahlar, düşünmek içindir.

Önümüzdeki gün için.

Yerleşke sessiz, günün kaosu başlamadan önce nadir bir huzur anı. Zihnim her zamanki kulüp işlerine dalıp gidiyor, sorumluluğun ağırlığı omuzlarımda rahatça oturuyor. Ama bu sabah, karışımda yeni bir unsur var - Emma.

Bir sigara yakıyorum, dumanın serin havada kıvrılmasını izliyorum, her bir kıvrım ve dönüş kafamdaki karışık düşünceleri yansıtıyor. Emma sıradan bir muhabir değil; içimde uzun zamandır uykuda olan bir şeyi harekete geçiriyor. Merakı, dünyaya bakış açısı rahatsız edici ama yine de kendimi aleve tutulmuş bir pervane gibi ona doğru çekilirken buluyorum.

Bir nefes çekiyorum, nikotin tam da onun buradaki varlığını düşünürken etkisini gösteriyor. Başlangıçta onu potansiyel bir risk, yaşam tarzımızı yanlış anlayan bir başka yabancı olarak görmüştüm. Ama dün onu yerleşkede dolaşırken izledim, konuşmasını dinledim. Saf olmadığını fark ettim, sadece... bıkmamış. Bu ferahlatıcı ve kendime karşı dürüst olursam, biraz silahsızlandırıcı.

Güneş daha da yükseliyor ve ben sigaraya fiske vuruyorum. Güne başlama vakti geldi. Sevgililer Günü için planlamamız gereken bir yetimhane ziyaretimiz var - benim için çoğu kişinin fark ettiğinden daha fazla anlam ifade eden bir gelenek. Bu sadece geri vermekle ilgili değil; deri ve bisikletlerin ötesinde kim olduğumuzu hatırlatan bir şey.

O anda zihnimde bir karar kristalleşiyor. Bu rutinimden bir sapma, tam olarak açıklayamadığım bir dürtü. Emma'dan yardım isteyeceğim.

hediye alışverişı. Bu sadece ona kulübün hayırsever yönünü göstermekle ilgili değil; kısmen bencilce. Onu kendime daha yakın istiyorum, parçası olduğum dünyaya verdiği tepkileri görmek . Bu riskli bir hareket, görevlerim ve kişisel duygularım arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyor, ancak onun bir günlüğüne bile olsa bunun bir parçası olma düşüncesi göz ardı edilemeyecek kadar cazip.

Uzaktan gelen kahkaha sesleri ve sabah şakalaşmaları beni şimdiki zamana geri çekiyor. Bisikletimden uzaklaşıyorum, kulüp binasının içinde giderek artan hareketliliğe doğru ilerlerken botlarım çakılda çıtırdıyor. Sabahın erken saatlerinin durgunluğundan kulübün canlı dostluğuna geçiş her zaman keskindir ve bana sürekli gezindiğim iki dünyayı hatırlatır.

* * *

KULÜP BİNASI sabahın telaşıyla canlanıyor. Bir fincan kahve alıyorum, acılığı tanıdık bir başlangıç. Etrafımda kardeşler güne hazırlanıyor, kahkahaları ve şakaları bir tür müzik gibi.

"Pekâlâ çocuklar," diye sesleniyorum ve konuşmalar hızla kesiliyor. "Sevgililer Günü hızla yaklaşıyor. Yetimhaneye gitme zamanı." Baş sallamalar ve onay mırıltıları sözlerimi karşılıyor. gelenek, hayırseverlikten öte bir şey; kasabaya verdiğimiz bir beyanat, Angel Riders MC hakkında farklı bir anlatı.

Hediye fikirleri üzerinde konuşurken Emma'yı fark ediyorum. Bir çekilmiş, defterine bir şeyler karalıyor, gözleri etrafı inceliyor. Bakışlarında beni hazırlıksız yakalayan bir merak var.

Kalabalığın arasından ona doğru ilerliyorum. "Emma," ses tonumu hafif tutuyorum, "yetimhanenin işletilmesine yardım etmeye ne dersin? Ne tam olarak öğren."

Yüzü aydınlanıyor. "Çok isterim. Kulağa harika bir amaç gibi geliyor."

"Güzel. Bu öğleden sonra hediyeler için yola çıkacağız." Kelimeler tükendi tam olarak tartmadan önce, ama doğru hissediyorum.

Toplantı sona eriyor, üyeler başlarını sallayarak ve mırıldanarak anlaşmaya vararak dağılıyor ama Emma bakışlarımı bir süre daha elinde tutuyor. Son kardeşlerim de kulüp binasından çıkarken kapıya doğru elimle işaret ediyorum. "Hadi şu hediyeleri almak için dışarı çıkalım," diyorum ve Emma'yla birlikte kulüp hayatının alışlagelmiş zorluk ve eziyetinden uzak yeni bir sahneye adım atıyorum.

Yerel bir mağazanın koridorlarındayız, etrafımız potansiyel hediyelerle dolu raflarla çevrili. Emma'nın gözleri seçenekleri tarıyor, heyecanı neredeyse elle tutulur düzeyde. "Bunlara ne dersiniz?" diye soruyor, elleri bir dizi renkli hikâye kitabının üzerinde geziniyor.

Daha yakına eğildim ve parfümünün bir ipucu bana çarptı, ince ama sarhoş edici. Beklenmedik bir sıcaklık, sadece fiziksel yakınlığın ötesine geçen bir bağ var. Sanki birlikte hediye seçtiğimiz bu basit eylemde daha derin bir şeyi paylaşıyor gibiyiz. Her bir oyuncığa bakışı, gözlerinin sevinçle parlaması çok sevimli ve açıkçası biraz da silahsızlandırıcı. Duygularımı her zaman kontrol altında tutmuşumdur ama Emma ile durum farklı - kalbimin etrafına ördüğüm duvarları sorgulamama neden oluyor.

"Mükemmel seçim. Kitaplar o çocukları hiç yaşamadıkları maceralara götürebilir." Sesim nazik, onun varlığıyla yumuşamış.

Gülümsüyor ve kitapları sepete ekliyor. Mağazada geziniyoruz, Emma oyuncakları ve oyunları dikkatle seçiyor. Seçimleri düşünceli, her biri kasıtlı. Bir yapboz kutusunu incelerken onu izlerken, "Bu konuda iyi bir gözün var," .

Başını kaldırıp gülümsüyor, "O yaşta ne isterdim diye hayal ediyorum," diyor, ses tonunda bir parça hüzün var.

Sohbet değişiyor, kolayca akıyor. Kulüp hakkında sorular soruyor ve ben de kendimi nadiren anlattığım hikâyeleri paylaşıırken buluyorum. Emma'nın yanında bir rahatlık, meraklı bakışlarında benden kelimeler alan bir rahatlık var.

"Bu işe gerçekten çok emek , değil mi?"

"Bu sadece bir kulüp değil, doğru bir şey yapmak için bir şans." Kendi dürüstlüğüme şaşırarak ona söyledim.

Emma başını sallıyor, bakışları düşünceli. "Belli oluyor. Burada yaptığın şey... çok anlamlı Jake."

Devam ediyoruz, araba hediyelerle ağırlaşıyor. Aynı kutuya uzandığımızda ellerimizin birbirine değdiği bir an oluyor. Aramızda bir akım geçiyor, kalıcı ve konuşulmamış. Gözlerimiz buluşuyor ve daha fazlasının, keşfedilmemiş bir şeyin kabulü var.

Mağazanın sıradan koridorlarından ayrılıp kulüp binasına geri döndüğümüzde, aramızdaki rahat sessizlik, günlük dünya ile kulübün benzersiz gerçekliğini birbirine bağlayan bir köprü gibi hissettiriyor. Bu

Yerleşkenin tanıdık manzaraları ortaya çıkıyor ve Emma'da bir değişim hissediyorum, sanki kulübün yörüngesine yeniden girmek için kendini hazırlıyor gibi.

Hediyeler boşaltılırken kulüp binası hareketleniyor. Emma'nın kahkahaları kardeşlerimin seslerine karışarak çınlıyor. Geride durup onu izliyorum. Beklenmedik ama doğru hissettiren şekilde buraya uyum sağlıyor.

Gün batan güneşle birlikte kapanıyor, kulüp binasının uzun gölgeleri . İçimde bir şeyler değişti, tanımlanamayacak kadar ince ama inkâr edilemeyecek kadar güçlü bir değişim. Emma, samimi ruhuyla, kapalı olduğunu fark etmediğim bir kapıyı açtı. Ve şimdi kendimi eşikte dururken buluyorum, ötesinde ne olduğunu merak ediyor ve temkinli davranıyorum.

Kulüp binası hareketlilikle dolup taşıyor ama benim odağım başka bir yerde - Emma'da. Oyuncak ve sanat malzemeleri denizinin arasında duruyor, kahkahası görmezden gelinmesi zor bir melodi.

Yanına gittim ve bir oyuncak ayı aldım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Kesinlikle. Bu ayılar kendi kendilerine sıralanmayacaklar," diye cevap veriyor, gözlerinde şakacı bir parıltıyla.

Birlikte çalışarak, hareketlerimiz oluyor. Ona bir ayı daha uzatıyorum, ellerimiz birbirine değiyor. Koluma bir elektrik çarpıyor. Yukarı bakıyor ve bir kalp atışı boyunca aramızdaki gerilimi kabul eden sessiz bir değiş tokuşa kilitleniyoruz.

Konuşuyoruz, sohbet çocukluk evimin yanındaki nehir kadar doğal akıyor. Kahkahaları bulaşıcı, kulüp hakkındaki merakı gerçek. Kendimi yıllardır anlatmadığım hikayelerimi paylaşıırken buluyorum, onun dikkatli bakışları tarafından çekiliyorum.

"Bu çocuklar için gerçekten bir fark yaratmışsınız gibi görünüyor," diyor ve büyüyen yığına bir oyuncak araba ekliyor.

"Deniyorum," diye itiraf ediyorum. "Neşeyi hak ediyorlar."

Duraklıyor ve bana bakıyor. "İyi gidiyorsun, Jake. Fark ettiğinden daha fazla."

Adımı dudaklarında duymak, beklediğimi bilmediğim bir sestir. Eğildim, kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ama asla ulaşamadılar. Onun yerine gözlerimiz buluşuyor ve konuşulmamış bir şey geçiyor.

Bir an için kulüp binasının gürültüsü arka planda kayboluyor. Sadece Emma ve ben varız, dünya paylaştığımız alana daralmış durumda. Şimdi yakınımda, gözlerindeki altın rengi benekleri görebileceğim kadar yakınımda. Hiç düşünmeden aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, nefesinin benimkine karıştığını hissedebiliyorum.

Dudaklarımız önce belirsiz bir öpücükle buluşuyor, sonra yavaşça derinleşiyor. Keşfedilmemiş bölgelerden ve yeni olasılıklardan bahseden nazik bir keşif.

Ayrıldığımızda, havada bir nefes darlığı, az önce geçtiğimiz çizgiye dair ortak bir merak var. Yanakları kızarmış ve gözlerinde benim içimden geçen duyguları yansıtan bir ışık var.

"Bu notları... not almalıyım," diye kekeleyerek büyüğü bozuyor ve defterini tutarak geri çekiliyor.

"Evet, tabii ki," diye çıkmayı başarıyorum. Sesim söylenmemiş duyguların seliyle .

Adımlarını biraz dengesiz atarak uzaklaşıyor. Kulüp binasının sessizliği etrafımı sararken onun gidişini izliyorum. Az önce aramızda olanlar oyunu değiştirdi.

Öpücük dudaklarımı yakıyor, az önce olanları hatırlatıyor. Sessiz kulüp binasında duruyorum, akşam gölgeleri karanlık parmaklar gibi yerde uzanıyor. Bu gerçeğin bir anı. Emma'yla olan bu şey - derimin altına giriyor ve kafamı karıştırıyor.

İşime dönmeye, kalan hediyeleri ayırmaya çalışıyorum ama aklım başımdan gitmiş durumda. O öpücük rastgele bir dürtü değildi; aramızda biriken tüm gerginliğin kırılma noktasıydı.

Düşüncelerim dönüp dolaşıp ona geliyor - gülüşü, zekâsının keskinliği, mükemmele yakın gülümsemesi. Sahip olduğumu bile fark etmediğim engelleri aşarak dünyama girmeyi başardı.

Boşluğa ihtiyacım var, dışarı çıkıyorum, gece havası bana soğuk bir sıçrama gibi çarpıyor. Yerleşke sessiz, huzuru aldatıcı, içimde kopan fırtınayı dindirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Emma'yla olan bu şey karmaşık, kabul ettiğimden daha ciddi. O genç ve kulüp işlerine karıştığını her düşündüğümde içimde kükreyen koruyucu bir içgüdü var. Ama bir de diğer yanımda var, beni ona doğru çeken, bu her ne haltsa içine balıklama dalmak isteyen.

Yerleşkenin kenarında yürürken, günü tekrar ediyorum - kulüp ve benim hakkımdaki sorularını. Derinlere iniyor ve ben de ona izin .

Kendimi ilk konuştuğumuz noktaya geri dönmüş buluyorum, ama şimdi farklı hissediyorum, geçenlerle dolu. Bir tane açtı

Yeni bir şeye açılan kapı ve lanet olsun ki eşikte durmuyorum, ihtiyat ve arzu gibi bir şey arasında sıkışıp kaldım.

Oyunun değiştiğinin farkındayım. Kontrolün bende olmasına alışkınım, kararları veren kişi. Ama Emma ile kontrol, konuşmadığımız bir dil. Ve bunun heyecan verici mi yoksa lanet bir hata mı olduğuna karar veremiyorum.

Ben Jake'im, başkan, her zaman bir planı olan kişi. Ama Emma pusulamı şaşırtıyor, beni hiç planlamadığım sulara sürüklüyor.

Bana bir şeyler hissettiriyor, olduğum kişinin kalıplarına uymayan şeyler. Ve ilk defa bir sonraki adımımın ne emin değilim.

Sessizlikte, zihnim günün olaylarını tekrarlıyor - kahkahalar, yetimhane koşusu için yapılan planlar ve en önemlisi Emma. Onun varlığı düşüncelerimde bir sabit haline geldi, hem ilgimi çeken hem de sinirimi bozan bir bulmaca. O şimdiye kadar tanıştığım herkesten farklı, keskin zekâsı ve dünyamız hakkındaki gerçek merakı beni tahmin etmediğim yönlerle çekiyor.

İçeri dönmek üzereyken, akşamın sessizliğini uzaktan gelen bir motor gürültüsü bozuyor. Farlar uzakta titreyerek kulüp binasına yaklaşıyor. Üyelerin her saat gelip gitmesi alışılmadık bir durum değil ama bu sefer farklı bir şey var.

Dik duruyorum ve motorların yerleşkeye girişini izliyorum. Sürücüler iniyor, yüzleri kasklarının altında saklı. Hareketlerinde bir gerginlik, içgüdülerimi harekete bir amaçlılık var.

Atlılardan biri kaskını çıkararak yaklaşıyor. Tanıdığım bir yüz - bizden biri, ama ifadesi asık suratlı, sıkıntılı. Bana doğru yürüyor, adımlarında bir aciliyet hissi var.

"Jake, bir var," diyor, sesi düz ve ciddi.

"Ne tür bir durum?" İçimi bir önsezi kaplayarak soruyorum. "Aklamayla ilgili. Bir gelişme oldu. Konuşmamız gerekiyor.

Şimdi." Gözleri sert, mesajı açık: bu her zamanki gibi kulüp işi değil.

Midemde bir düğüm oluşuyor. Başımı sallayarak ona yolu göstermesini işaret ediyorum. Kulüp binasına doğru yürürken pencerelere bir göz atıyorum ve Emma'yı görüyorum. Silueti ışığa karşı çerçevelenmiş, hâlâ notları üzerinde çalışıyor.

O anın ağırlığı bana çarpıyor. Bu gelişme ne olursa olsun, sadece kulüp için değil, Emma ve

Ben. İçimde koruyucu bir dürtünün yükseldiğini hissediyorum, onu dünyamızın karanlık yönlerinden koruma arzusu.

İçeri giriyoruz, kulüp binasının kapıları kesin bir gümbürtüyle arkamızdan kapanıyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi olacılara hazırlıyorum. Bu her Şeyi değiştirebilir ve Emma ile benim kopmak üzere olan fırtınaya hazır olup olmadığımızı merak etmekten kendimi alamıyorum.

EMMA

T Sabah güneşi perdelerimden içeri süzülüyor ve ben dün geceki sahneyi tekrarlayan çarşafklar ve düşünceler ağına dolanıyorum - karanlıkta motorların gürültüsü, bilinmeyen sürücülerin silueti

Bileşik.

Liam'ın beni yakaladığı o kalp çarpıntısı anı, riski ve heyecanı şu anda bile tenimi elektriklendiriyor. Bir filmde bir anı yeniden yaşamak gibi, ama bu tehlikeli derecede heyecanlı sahnenin yıldızı benim.

Karşılaşmamızı hatırladığımda pişmanlık beklentiyle karışıyor. Liam'ın bana bakışı şüpheden çok daha fazlasıydı. Daha derin bir şey vardı, hem heyecan verici hem de korkutucu bir manyetik çekim. Ve sonra Jake vardı, sert cazibesi ve şaşırtıcı derinliği beni farklı bir yöne çekiyordu.

Doğrudum, saçlarımı geriye ittim ve düşüncelerimi bulandıran kafa karışıklığı sisini temizlemeye çalıştım. Kendimi bir motorcu kulübü gizeminin ortasında garip bir aşk üçgenine yakalanmış gibi hissediyordum. Tam olarak bunun için kaydolmamıştım ama kimi kandırıyorum ki? Bir yanımda bu dramı seviyordu.

Kaçlarımı çatarak pencereden dışarı, dün gece motorların gürültüsüyle geldiği noktaya bakıyorum. Gelişleri tam bir bilmece. Hangi sırları taşıyorlar? Gizemli yüzleri hikâyeme nasıl uyuyor?

Harekete geçmeli, bu hikâyenin ipuçlarını çözmeli ve kendi karışık duygularımı çözmeliyim.

Hızlı bir duş ve kıyafetlerimi değiştirdikten sonra, adımlarım tereddütlü ama kararlı bir şekilde ana salona doğru ilerliyorum. Liam'la dün geceki ilişkimin anısı hâlâ dudaklarımda, heyecan ve kafa karışıklığının bir karışımı olarak duruyor.

Kulüp binası çoktan hareketlenmiş, kulübün sabah rutinleri tüm hızıyla devam ediyor. Liam'ı barın yanında birkaç üyeyle konuşurken görüyorum. Yukarı bakıyor, bakışları benimkileri yakalıyor.

Derin bir nefes alarak gittim. "Konuşabilir miyiz?" Hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalışarak soruyorum.

Başını sallayarak sohbetten ayrılıyor. Sessiz bir köşe buluyoruz, kulüp binasının gürültüsü arka planda kayboluyor. "Dün gece hakkında..." Başlıyorum ama kelimeler birbirine karışıyor.

Liam kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanıyor. "Emma, o konuda," diye araya giriyor, sesi alçak. "Böyle bir şey olmamalıydı."

Sözlerinden bir sızı hissediyorum. "Anlıyorum. Karmaşık bir durum." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum ama içimde tam olarak maskeleyemediğim bir hayal kırıklığı var.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, bu bir hayal kırıklığı işareti. "Sadece bu değil. Bu tehlikeli - ikimiz için de. Sen bir hikaye için buradasın ve ben de... Ben de hakkında yazdığın şeyin bir parçasıyım."

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Biliyorum. Ben sadece..." Sesim kesiliyor, söylenmemiş kelimeler havada asılı kalıyor. Mantığa meydan okuyan bir bağlantıyı nasıl açıklarsınız?

Liam yaklaşıyor, varlığı çok etkileyici. "Emma, dikkatli olmalısın. Kulüpte bir şeyler oluyor, anlayamayacağın şeyler."

Uyarısı tüylerimi diken ediyor.

"Dün gece gelen motorcularla mı ilgili?" Ben soruyorum.

Tereddüt ediyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Bu kulüp işi. Sadece... burnunu sokarken dikkatli ol. Bulduklarınız hoşunuza gitmeyebilir."

Sözlerini düşünerek bir adım geri çekiliyorum.

"İçin teşekkürler," demeyi başarıyorum, sonra da gitmek için dönüyorum. Uzaklaşırken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve gizemi çözme arzusu ile ortaya çıkarabileceğim şeylerden duyduğum korku arasında kalıyorum.

Gün ilerledikçe kendimi işime veriyor, diğer üyelerle röportajlar yapıyor ve notlar alıyorum. Ama aklım sürekli Liam'a ve onun kayıyor. Odaklanmam gerekiyor ama kalbim tam olarak anlayamadığım bir şeye takılmışken bu çok zor.

Tüm bunlar olurken Jake'in odanın diğer ucundan beni izlediğini fark ediyorum. Yoğun yeşil gözlerini okumak zor. Alışveriş gezimizden beri

Yetimhanede, aramızda bir değişim oldu, dile getirilmeyen ama hissedilen bir şey.

Aramızdaki havayı dağıtmak için ona yaklaşmaya karar verdim. "Selam Jake," diye sesimi sıradanlaştırmaya çalıştım. "Geçen gün hakkında..."

Başını hafifçe sallayarak sözümü kesti. "Açıklamana gerek yok, Emma. Olur böyle şeyler." Ama sesi gergin ve yüzeyin altında daha fazlası olduğunu söyleyebilirim.

Kendi duygularımın karmaşıklığını hissederek dudağımı ısırıyorum. Jake'in yanında olmak farklı, rahat ve Liam'ın yanında hissettiklerime kıyasla farklı bir yoğunlukla yüklü. "Sadece bilmeni isterim ki, bana olan güvenin ve kulübün hayırsever tarafını gösterdiğin için minnettarım."

Başını sallıyor ama mesafeli görünüyor, gülümsemesi gözleriyle tam olarak buluşmuyor. "Sadece dikkatli ol, Emma. Kulüpteki herkes görüldüğü gibi değildir."

Bu uyarı sinirime dokunuyor, özellikle de Liam'ın daha önceki sözlerinden sonra. Kulübün kardeşlik ve yoldaşlığının altında, henüz kavrayamadığım sırlar ve belki de tehlikeler olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Ben cevap veremedim Dex bize katılıyor, yüzünde rahat bir gülümseme var. "Hey, Emma, yeni bir röportaj turuna hazır mısın? Senin için bazı hikâyelerim var."

Dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyorum, Dex'in hafif ruh hali için minnettarım. Uzaklaşırken Jake'e bakıyorum, güçlü ve gizemli bir görüntüsü var. artan gerilim ve şimdi Dex'in de içine girmesiyle, duygularım ve bağlılıklarım arasında bir ip üzerinde dengede duruyormuşum gibi hissediyorum.

Gün boyunca kendimi bir tür üçgenin içinde buluyorum - Jake, Liam ve Dex ile her etkileşim kafa karışıklığına ve merakıma katmanlar ekliyor. Heyecan verici ve rahatsız edici bu durum beni Melek Süvariler'in dünyasına ve bu adamların kalplerinin derinliklerine çekiyor.

Akşam yaklaşırken notlarımı gözden geçirmek için oturuyorum. Kulüp binası artık daha sessiz, günün erken saatlerindeki gürültünün aksine. Düşüncelerim karmakarışık, profesyonel rolüm ve kişisel duygularım arasındaki çizgiler bulanıklaşıyor. Bir hikaye için buradayım, ama bu çok daha fazlası haline geliyor - hiç beklemediğim bir dünyaya ve yüzleşmeye hazır olduğumdan emin olmadığım duygulara doğru bir yolculuk.

Defterime bir şeyler karalıyordum ki Dex'in gölgesi üzerime düştü. Biraz irkilerek başımı kaldırdığımda onu orada dikilmiş, gözlerinde endişe ve başka bir şeyin -belki de merakın- karışımı bir ifadeyle buluyorum.

"Hey, Emma, saatlerdir burada tıklıp kaldın. Biraz ara vermeye ne dersin?" Sesi hafif, ama altında daha fazla bir şey var, yeni olan bir tür sıcaklık.

Boynumdaki bir düğümün gevşediğini hissederek geriniyorum. "Evet, biraz temiz havaya ihtiyacım var." Ayağa kalktığımda, akşam ışığının dövmeleriyle nasıl oynadığını ve zaten ilgi çekici olan kişiliğine bir tür gizemli cazibe kattığını fark etmeden edemiyorum.

Dışarıda sessiz bir yer bulduk. Gece havası iyi hissettiriyor. Gevrek ve ferahlatıcı. Dex yakındaki bir ağaca yaslanmış, ay ışığında rahatlamış ve bir şekilde yoğun görünüyor. "Biliyor musun, işine dalma şeklin oldukça etkileyici," diyor sessizliği bozarak.

İltifatı karşısında yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. "Teşekkürler, Dex. Sadece işimi yapıyorum," diye cevap veriyorum. İçimde kalbim garip bir dans yapıyor. Onun rahat özgüveninde cidden dikkatimi dağıtan bir şey var.

Bir adım daha yaklaşıyor ve ben aniden onun boyunun, varlığının farkına varıyorum. "Bundan daha fazlası var, Emma. Sadece yüzeyi çizmiyorsun; bizi gerçekten görüyorsun, kulübün ne hakkında olduğunu görüyorsun."

Sözleri beni derinden etkiledi ve karışık duygularımı harekete geçirdi. Dex'in yumuşak başlı yapısı, Jake ve Liam'dan gördüğüm yoğunlukla tam bir tezat oluşturuyor. Silahsızlandırıcı ve bir bakıma rahatlatıcı.

Uygun bir cevap bulamadan, kulüp binasının girişindeki bir şey dikkatimizi çekiyor. Döndüğümüzde üyelerden tartışan bir kadın görüyoruz. Kadın sert ve ciddi gibi görünüyor.

Dex, "Bu Vanessa," diye mırıldanıyor ve sesinde bir şaşkınlık, hatta belki de endişe notası yakalıyorum.

Vanessa mı? Adını hiç duymadım ama Dexin adını söyleyişinden, sıradan bir ziyaretçi olmadığı anlaşılıyor. Jake içeri girdi ve gerilim tırmandı. Dex ve ben daha da yaklaşıyoruz, merakım beni ele geçiriyor. Vanessa'nın gözleri kalabalığın üzerinde geziniyor ve Jake onu içeri götürmeden önce kısa bir saniyeliliğine bana takılıyor.

"Kim o?" Karmaşık bulmacanın içine yeni bir parçanın düştüğünü hissederek soruyorum.

Dex kaşlarını çatarak onların gidişini izliyor. "O başka bir bölümden... ve eskiden Jake'le birlikteydi."

Bu açıklama düşüncelerimi alt üst etti. Vanessa ve Jake mi? İçeri geri döndüğümüzde, düşüncelere dalmıştım. Vanessa'nın aniden ortaya çıkışı, Jake'le geçmişi ve konuşulmayan gerginlikler.

Burada bulacağımı düşündüğüm tüm hikâyelerden daha karmaşık ve kişisel bir anlatı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde odama döndüğümde, gün içinde olanları kafamda tekrar canlandırıyorum. Liam'la karşılaşma, Jake'le artan gerilim ve şimdi de Dex'in kolay cazibesi - hepsi karmaşık bir duygu ve entrika ağına dönüşüyor.

Ve Vanessa - onun gelişi bir sarsıntı gibi, bana Angel Riders MC dünyasının sürprizlerle dolu olduğunu hatırlatıyor. Orada uzanırken Jake, Liam ve Dex'in yüzleri karanlığa karışıyor, her birinin kalbimde özel bir yeri olduğunu hissediyorum.

Daha sonra ana salonda atmosfer değişti. Sanki elektrik çatırdıyor ve herkes bunu hissediyor. Vanessa orada, Jake'le derin bir sohbete dalmış, ben de ister istemez kulak misafiri oluyorum.

"Bu şekilde ortaya çıkamazsın Vanessa," Jake'in sesi alçak ama kararlı. Duruşunda bir gerginlik var, her ne oluyorsa bunun sadece eski bir hikaye olmadığını açık bir işareti.

Vanessa şaşırmamış, neredeyse eğlenmiş görünüyor. "Hadi ama Jake. Eninde sonunda yola geleceğimi biliyordun."

Uzaktan izliyorum ama burada bile karmaşık bir tarihin akıntılarını hissedebiliyorum.

Dex beni dürterek o ana geri dönmemi sağlıyor. "Geçmişten gelen bir sorun," diye mırıldanıyor, gözleri ikilinin üzerinde. "Jake hayatına devam etti ama bazı bağları koparmak zordur."

Dex'e bakıyorum, gözlerindeki endişeyi görüyorum. Vanessa'nın varlığının sürpriz bir ziyaretten daha fazlası olduğu açık. "O da diğer bölümün sorunlarının bir parçası, değil mi?" Kulak misafiri olduğum konuşmaların ve gizli tartışmaların parçalarını bir araya getirerek fısıldıyorum.

Dex başını sallar, çenesi sabittir. "Evet, ve onun buraya gelmesi? Bu bir tesadüf değil."

Sözlerinin anlamı çok ağır. Bu sadece kişisel geçmişlerle ilgili değil; kulüp ve karşılaşmaları zorluklarla da ilgili.

Jake ve Vanessa'ya bir kez daha bakıyorum. Her şeyi sakın tutmaya çalışıyor ama gözlerinde bir fırtına kopuyor. Vanessa ise katalizör, sadece varlığı bile rahatsız edilmemesi gereken şeyleri karıştırıyor.

Bir parçam oraya gidip bunun Jake ve kulüp için ne anlama geldiğini öğrenmek istiyor. Ama diğer bir yanımda, içimdeki gazeteci, yapılacak en iyi şeyin geride kalıp gözlemlemek ve bu gelişen hikâyenin parçalarını toplamak olduğunu biliyor.

Gece ilerledikçe kulüp binasındaki gerginlik azalmaz. Konuşmalar sessizleşir, bakışlar değiş tokuş edilir ve Vanessa'nın ziyaretinin ağırlığı yoğun bir sis gibi kalır.

Sonunda odama dönüyorum, zihnim düşünceler ve sorularla dolu bir kasırga. Jake, Liam, Dex ve şimdi de Vanessa - her biri çözmeye çalıştığım bu karmaşık bulmacanın birer parçası.

Yatağında uzanırken Jake ve Vanessa'nın ve paylaştıkları geçmişin görüntüsünden kurtulamıyorum. Bu artık bir hikâyeden çok daha fazlası; kişisel ve ben de tam ortadayım.

Dönüp duruyorum, bir türlü uyuyamıyorum. Zihnim bir atlıkarıncaya dönmüş, Jake ve Vanessa'nın görüntüleri, konuşulmayan geçmişleri ve elektriksel gerilimle dönüyor. Sonra Liam var, yoğun gözleri ve beni nefessiz bırakan o öpücüğü ve Dex, kolay cazibesi ve sıcak gülümsemeleriyle. Hepsi çok fazla, kaçamayacağım kadar karışık bir duygu ağı.

Oturuyorum, çarşaf lar üzerimden kayıyor ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Gece sessiz ama odam boğucu geliyor. Havaya, düşünmeye, zihnimdeki düğümleri çözmeye ihtiyacım var.

Üzerime bir kapüşon geçirip sessizce kapımı açıyorum ve gecenin serinliğine adım atıyorum. Kulüp binası sessiz, sakinleri kendi rüyalarında ya da şeytanlarında kaybolmuş. Yumuşak adımlarla yürüyorum, ayaklarım beni tanıdık bir noktaya götürüyor - Jake'le ilk kez gerçekten konuştuğum noktaya.

Yerleşke ay ışığıyla yıkanıyor ve uzun, hayalet gölgeler oluşturuyor. Kollarımı kendime doluyorum, sadece havadaki soğuktan değil, içimdeki kargaşadan da. Sanki bir uçurumun kenarında duruyorum, zemin ayaklarımın altında parçalanıyor ve düşmek üzereyim.

Düşüncelere dalmışken yaklaşan ayak seslerini zar zor duyuyorum. Gölgelerin arasından bir figür çıkınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bu Dex, saçları dağınık, gözleri uykulu ama tetikte.

"Sen de mi uyuyamadın?" Sesi yumuşak, gecenin durgunluğunda yatıştırıcı bir merhem.

Başımı sallıyorum, kendi sesimi bulamıyorum. Yaklaşıyor, varlığı soğuk gecede rahatlatıcı bir sıcaklık.

"Biliyorsun, burası," diye kulüp binasını işaret ediyor, "bazen bunaltıcı olabiliyor." Gözleri benimkilere kilitleniyor ve gözlerinde bir derinlik, fırtınamda bir çapa gibi hissettiren nazik bir anlayış var.

"Evet," diyebildim sonunda. "etmesi çok zor."

Dex korkuluklara yaslanıyor, omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor. "İyi gidiyorsun, Emma. Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Burada görüldüğünden daha fazlası var."

Ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Bunu görmeye başlıyorum."

Sonunda içeri dönüyoruz, aramızdaki sessizlik rahat ve yüklü. Yakınlığının, ondan yayılan sıcaklığın son derece farkındayım. Bana dönüyor, bakışları yoğun.

"Emma, sana söylemem gereken bir şey var. Kulüp hakkında, şey hakkında..." Sözü nü yarıda keser, yüzünde çelişkili bir ifade vardır.

Nefesim kesiliyor. Bana ne söylemek istiyor? Jake hakkında mı, yoksa tamamen başka bir şey mi?

Düşüncelerim kulüp binasının kapısının açılmasıyla bölündü. Vanessa içeri giriyor, varlığı hemen dikkatimi çekiyor. Odayı tarıyor, bakışları rahatsız edici bir hassasiyetle üzerime düşüyor.

Yaklaşımında söze dökülmemiş bir meydan okuma hissederek . Önemli bir şey açıklamak üzere olan Dex duraksıyor ve Vanessa ile benim arama bakıyor, yüz ifadesi endişe ve ihtiyat karışımı.

"Hey, konuşabilir miyiz?" Vanessa'nın sesi pürüzsüz ama görmezden gelinmesi zor bir kenar taşıyor.

Dex geri çekilip bize yer açıyor, ama gözleri sessiz bir uyarıyla dolu olarak üzerimde kalıyor. Vanessa'nın söyleyeceği her şeye kendimi hazırlayarak başımı sallıyorum.

"Emma, değil mi?" Vanessa'nın sesi yumuşak, neredeyse dostça.

"Doğru," diye cevap veriyorum, onun sakın tavrına ayak uydurmaya çalışarak.

"Senin hakkında bir şeyler duydum. Angel Riders'ı derinlemesine araştıran gazeteci." Sesi hafifti ama gözleri araştırıyordu. "Jake'e yakın görünüyorsun."

Kaskatı kesiliyorum, mideme bir huzursuzluk saplanıyor. "Makalem üzerinde birlikte çalışıyoruz."

Vanessa gülüyor, içi boş ve alaycı bir sesle. "Sadece birlikte çalışıyoruz, ha? Dikkatli ol, Emma. Jake karmaşık bir adam. Bir sürü katmanı, bir sürü geçmişi var."

Sözleri dikkatlice yerleştirilmiş mayınlar gibi, çok fazla şey açığa vurmadan tedirgin etmek için. Şüphe ve kıskançlık tohumlarının kök saldıgını, Jake'in geçmişiyle ilgili imalarının zihnimde gölgelere dönüştüğünü hissedebiliyorum.

"Ya sen?" Sormadan edemiyorum. "Onunla geçmişiniz nedir?"

Vanessa'nın gülümsemesi değişmiyor ama artık keskin bir gülümseme var. "şöyle diyelim, Jake ve ben bazı... gergin *anlar* paylaştık. Ama bu eski bir haber. Ben daha çok şu anla ilgileniyorum. Onunla meraklı bir gazeteci arasında olanlarla."

Öfke ve utanç karışımı bir duyguyla yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Vanessa bir oyun oynuyor, ipuçları veriyor ve benim tepkimi izliyor. Birdenbire Jake'in geçmişi ve onunla olan ilişkisi hakkında ne kadar az şey bildiğimin farkına varıyorum.

"İşler değişir," diyorum, ondan çok kendime.

"Öyle," diye onaylıyor, bakışları Dex'e doğru kayıyor. "Ama bazı şeyler her zaman iz bırakır. Bunu unutma, Emma."

Bu şifreli sözlerle, beni bir düşünce kasırgasıyla baş başa bırakarak çekip gidiyor. Sözleri uyarı ve meydan okumanın bir karışımı ve bulmacanın çok önemli bir parçasını kaçırdığım hissinden kurtulamıyorum - Vanessa'nın ve belki de Jake'in anahtarı bir parça.

Dex tekrar geldi, yüz ifadesi asıktı. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ama zihnim hiç de sakin değil. "Evet, sadece... düşünecek çok şey var."

Omzumu güven verici bir şekilde sıkıyor ve sonra ikimiz de sessizce odalarımıza dönüyoruz. Neyse ki neredeyse anında uykuya dalıyorum.

EMMA

W Sabah uyandığım da kendimi Vanessa'nın sözlerini tekrarlar ken buluyorum. Jake hakkındaki imaları kemiriyor, kıskançlık krizlerine yol açıyor. Bu çok saçma. Genelde daha sakini midir, ama işte , ilk aşkını yaşamış bir liseli gibi hissediyordum.

Yuvarlanarak yüzümü yastığa bastırıyorum. "Kendine gel Emma," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Bundan daha zor durumlarla da karşılaşmış tım. Bir motorcu kulübünün ortasında bir aşk üçgeni (yoksa şimdi kare mi?) - gündüz pembe dizilerinden fırlamış bir olay örgüsü gibi.

Doğrulup bacaklarımı yataktan kaldırıyorum, içimde kararlı bir enerji dalgası dolaşıyor. Vanessa'nın duygularıyla kuklacılık oynamasına izin veremem. Jake'in açıklığa kavuşturmasına ihtiyacım var. Ve Dex... o da yaşadığım bu tuhaf hikâyenin bir başka bölümü.

Kendime çeki düzen veriyorum, aynadaki yansı mamda her zamanki ateşimin parıltısı . Bununla yüzleşme zamanı. Ben Emma'yım, gerçeğin ve hikâyelerin peşinde koşan bir kadınım, akıl oyunlarına bulaş an biri değil.

Kulüp binasına girerken Jake'i odanın diğer ucunda görüyorum. Kahkaha ve karizma saçıyor, kulübün can damarı. Gözlerimiz buluştuğ unda, ona doğru o tanıdık çekimi hissediyorum. Çıld ırtıcı bir şey.

Adımlarımı atarken duruşumu rahat tutuyorum ama içimde kalbim davul gibi çarpıyor. "Günaydın Jake," diyorum, ses tonum rahat ama alttan alta bir kararlılık akımı var. "Konuşmamız gerek. Şimdi."

Şaşırmış görünüyor ama başını sallayarak bizi kulüp üyelerinin meraklı bakışlarından uzaklaştırıyor. Sessiz bir köşe buluyoruz, kulüp binasının arka plan gürültüsü yumuşak bir uğultuya dönüşüyor.

"Vanessa dün gece bazı ilginç yorumlar yaptı," diyorum sesimi sabit tutarak. dolandırmak yok. "İkinizin arasında hâlâ bir şeyler olduğunu ima etti."

Jake'in ifadesi değişir, sert hatlarında kızgınlık ve suçluluk karışımı bir ifade belirir. "Emma, Vanessa her ne dediyse, bu sadece onun dramının bir parçası. Evet, bir geçmişimiz var ama bu tam olarak geçmiş."

Satır aralarını okumaya çalışarak bir süre onu inceliyorum. "Sana inanıyorum," diyorum yavaşça, "ama bunun bizi nereye götüreceğini bilmem gerekiyor."

Derin bir nefes alıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Sen ve ben, Emma, bu yeni bir şey, hâlâ çözmeye çalıştığım bir şey. Ama inan bana, bunun Vanessa ile hiçbir ilgisi yok."

İçimde bir duygu kasırgası kopuyor - rahatlama, kafa karışıklığı ve bir umut kıvılcımı. Bu benim için keşfedilmemiş bir bölge, ancak iyi olduğum bir şey varsa o da bilinmeyenin içinden geçmektir.

"Pekâlâ Jake," diye cevap veriyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Bakalım bu iş nereye varacak."

Ben daha bir şey söyleyemeden, Dex her zamanki rahat gülümsemesiyle beliriyor. "Hey, Emma, biraz çalışmaya hazır mısın? Senin için bazı hikâyelerim var."

Dikkatimi dağıttığı için minnettarım, Jake'e son bir kez bakarak onu takip ediyorum.

Bakışları üzerimde, söylenmemiş şeylerle dolu.

Gün ilerledikçe, kendimi Jake ve Dex ile etkileşimlerin dansına kapılmış buluyorum. Jake ile geçirdiğim her an hem heyecan verici hem de kafa karıştırıcı bir gerilimle yüklü. Ve Dex, eğlenceli şakaları ve sıcaklığıyla beni içine çekmeye devam ediyor, kafamdaki kaosa rağmen beni güldürüyor.

Akşam olduğunda odama geri döndüm, notlarım önümde yayılmıştı. Bazı düzeltmeler yapıyorum ve hikayem için bazı cümleler yazmaya başlıyorum. Bir saat boyunca aralıksız çalıştıktan sonra geceyi sonlandırmaya karar verdim.

* * *

Ertesi gün diğerleri gibi başlıyor, kulüp binasındaki sohbetler ve gürleyen motorlar, ama Vanessa'nın sözlerinin kafamda bıraktığı rahatsız edici duyguyu bir türlü üzerimden atamıyorum. Jake'i ne zaman çocuklarla gülerken ya da işine devam ederken görsem, zihnim onun imalarını tekrarlıyor ve içim içimi yiyor.

Not defterimle oynarken Dex gözlerinde muzip bir parıltıyla yanıma yaklaşıyor. "Hey, Emma, dalgın mısın?" Sesi dalgınlığımı dağıtıyor, hoş bir dikkat dağıtıcı.

"Sadece makaleyi düşünüyordum," diye yalan söylüyorum ve ona yarım bir gülümseme sunuyorum. Ama buna inanmıyor; Dex'in insanları okuma konusunda esrarengiz bir yeteneği var.

"Ya da belli bir kulüp başkanını mı düşünüyorsun?" diye takılıyor ve dirseğiyle beni hafifçe dürtüklüyor.

Gözlerimi devirerek yorumunu savuşturmaya çalışıyorum. "Belki de senin neredeyse büyük bir sırrı açıklayıp sonra da nasıl sustuğunu düşünüyordumdur."

Dex'in ifadesi değişir, yüzünde pişmanlığa benzer bir şey titreşir. "Evet, o konuda..." Tereddüt ediyor, kulak misafiri olup olmadığını kontrol eder gibi etrafına bakıyor. "Sana söylemek istedim ama biraz karışık. Kulüp meseleleri, bilirsin?"

Hayal kırıklığı ve anlayış karışımı bir hisle başımı sallıyorum. Burada ne kadar çok zaman geçirirsem, Angel Riders MC'nin ne kadar çok katmanı olduğunu o kadar çok fark ediyorum, benim gibi birinin asla tam olarak anlayamayacağı katmanlar.

Konuyu değiştirerek soruyorum, "Vanessa'nın olayı nedir? Oldukça... gergin görünüyordu."

Dex kısık bir ısıklık çalarak sırtını duvara yaslar. "Vanessa kötü haber. Güneydeki bölümden ve diyelim ki Jake'le pek de iyi bitmeyen bir geçmişleri var."

Zihnim yarışırken onun sözlerini özömsüyorum. Vanessa'nın ortaya çıkışının sadece geçmişten gelen bir patlama olmadığı açık; bu, kulübün daha karmaşık ve muhtemelen daha karanlık bağlantılarının bir hatırlatıcısı.

Ben bunları düşünürken Jake yanımdan geçiyor ve bana kısa bir selam veriyor. Peşinden gitmekle olduğum kalmak arasında kalarak gidişini izliyorum.

Dex beni tekrar dürtüyor, gözlerinde daha yumuşak bir bakış var. "Emma, aklından ne geçiyorsa geçsin, unutma, hepimiz geçmişimizden daha fazlasıyız, anlıyor musun?"

Sözleri beni etkiliyor ve kendimi bugün ilk kez içtenlikle gülümserken buluyorum. "Teşekkürler, Dex. Buna ihtiyacım vardı."

Günün geri kalanı, yaklaşan yardım etkinliği için yapılan hazırlıkların ön plana çıktığı bir faaliyet kasırgasıydı. Ama bu koşuşturmanın altında zihnim çalkantılı bir deniz, Jake, Vanessa ve Dex'in düşünceleri birbirine çarpıyor.

Akşam yaklaşırken, kulüp binası kendimi düşüncelerimle baş başa buluyorum. Günün çelişkili duyguları

Kıskançlık, merak ve sadece bir değil, iki, hatta belki de üç farklı erkeğe karşı inkar edilemez bir çekimin kafa karıştırıcı bir karışımı üzerimdeydi.

Odama geri dönerken, bir yandan Jake ve Dex'e karşı artan duygularımı dengelemeye çalışırken, bir yandan da kulüp politikasının dalgalı sularında ve Vanessa'nın rahatsız edici varlığında gezinmeye çalışarak ip üstünde yürüyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Kapımı arkamdan kapatıyorum, odanın sessizliği günün kaosuyla tam bir tezat oluşturuyor.

* * *

ERTESİ GÜN TAM BİR KASIRGAYDI. Elimde not defteri, kulüp binasında oradan oraya koşturuyor, önemli olabilecek ve yazdığım yazıya renk katabilecek her ayrıntıyı, her hikâyeyi yakalamaya çalışıyorum. Ama bu artık bir makaleden daha fazlası; insanlarla, onların hayatlarıyla ilgili. Kişisel bir şey.

Röportajlar arasında kendimi sürekli Jake'e bakarken buluyorum. O kulüp işleriyle meşgul ama arada bir göz göze geliyoruz ve ayak parmaklarıma kadar ulaşan bir elektriklenme oluyor. Sanki kelimeler olmadan sohbet gibiyiz.

Ve sonra Dex var. Her zaman etrafımda, beni güldürüyor, bana ipleri gösteriyor. İşler ne zaman çok yoğunlaşsa bana taze bir nefes gibi geliyor. Oyunculluğu bulaşıcı ve kendimi küçük sohbetlerimizi muhtemelen yapmam gerekenden daha fazla beklerken buluyorum.

Öğleden sonra, Dex beni bir köşede bir şeyler karalarken buldu. "Hey, Emma, dedektifçilik oynamaya ara mı verdin?"

Başımı kaldırıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. " gibi bir şey. Sadece hikayeyi bir araya getiriyorum."

Dex duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. "Biliyor musun, bu işte oldukça iyisin. Derinlere inmek, hikayenin kalbini bulmak."

Yüzüm kızarıyor, iltifatı beni hazırlıksız yakalıyor. "Teşekkürler, Dex. Sadece işimi yapıyorum."

Sırıttırıyor, o çocuksu cazibesi tüm hızıyla devam ediyor. "İşini iyi yapıyorsun. İş demişken, Jake sana bir mesaj iletmemi istedi. On dakika içinde onunla garajda buluşmanı istiyor."

Kalbim küçük bir takla attı. Jake beni mi görmek istiyor? Yalnız mı? "Ah, tamam.

Haber verdiğiniz için teşekkürler."

Dex göz kırpmıyor ve beni karnımda bir çarpıntı ve kafamda milyonlarca düşünceyle bırakarak uzaklaşıyor.

Her adımda kalbim çarparak garaja doğru . Jake ne hakkında konuşmak istiyor? Bizimle mi ilgili? Yoksa kulüp işleri mi?

Garaj loş bir şekilde aydınlatılmış, yağ ve metal kokusu havayı dolduruyor. Jake orada, bir bisiklete yaslanmış, bir tür sağlam, kot giyimli rüya gibi görünüyor. Onu görmek içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

"Hey," diyorum, sıradan görünmeye çalışarak.

Jake başını kaldırıyor ve gözlerindeki yoğunluk nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Emma, seninle kalabalıktan uzakta konuşmam gerekiyordu."

Başımı sallıyorum, devam etmesini bekliyorum. Aramızdaki hava yüklü garajdaki her ses yükseliyor.

"Geçen geceyle ilgili," diye başlıyor, sesi sert. "Biraz düşündüm."

Kalbim küt küt atıyor. İşte bu, hem korktuğum hem de özlemini çektiğim konuşma.

Jake bir adım daha yaklaşıyor, bu yakınlık içimde bir sarsıntı yaratıyor. "Seni düşünmeden duramıyorum, Emma. Kafamı karıştırıyor ama... Durmak istemiyorum. Aramızda olanlar benim için bir şey ifade ediyor."

Aklım karışıyor. İstedikim değil mi? Onunla nerede durduğumu bilmek? Ama şimdi bunu söylediğine göre, bir duygu kasırgası içindeyim - mutlu, korkmuş ve gülünç derecede heyecanlıyım.

"Jake, ben..." Başlıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bunun yerine mesafeyi kapatıyorum, hareketlerim kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyor.

Dudaklarımız, söylenmemiş her şeyle, biriken tüm gerilim ve özlemle dolu bir öpücük buluşuyor. Tutkulu, çaresiz, her şey.

Nefes nefese ayrıldığımızda, Jake alnını benimkine yaslıyor. "Emma, aramızdaki bu şey biraz karışık ama sen de istersen bu riski almaya hazırım."

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Zihnim bulanık ama net olan bir şey var: Bir hikâyeden çok daha fazlası olan bu adama hızlı ve sert bir şekilde aşık oluyorum.

O anın içinde kayboluyorum, bedenim Jake'in dokunuşuna hiç hayal şekillerde tepki veriyor. Elleri tenimin üzerinde dolaşıyor, omurgamdan aşağı ürperti gönderen desenler çiziyor.

Ağır ağır nefes alıyoruz, kalplerimiz senkronize bir şekilde çarpıyor. "Jake," diye fısıldıyorum, sesim hırıltılı nefes alış verişlerimizden zar zor duyuluyor.

Eğiliyor, dudakları kulak mememe değiyor. "Seni istiyorum Emma," diye hırılıyor. "Her şeyini istiyorum."

Bununla birlikte beni yukarı kaldırıyor, güçlü kolları ağırlığımı destekliyor. Bacaklarımı beline doluyor, sikiinin sertliğinin göbeğime baskı yaptığını hissediyorum.

Beni motosiklete doğru taşıırken ikimiz de heyecandan titriyoruz. Güzel bir makine, şık ve güçlü. Ama şu anda, sadece bir amaç için bir araç.

Bisikletin yanında durduk ve telaşla kıyafetlerimizi çıkardık.

Jake beni bisikletin üzerine oturtuyor, çıplak kıkımda serin deriyi hissettiğimde kalbim hızla çarpıyor. Bana bakıyor, gözleri arzuyla yanıyor. "Bundan emin misin Emma?" diye soruyor, sesi duygusallıktan pürüzlü. Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. Bacaklarımı ayırıp ıslak amımı serin havaya maruz bırakıyor. Dilini yarığım boyunca gezdirip beni tadarken nefesim kesiliyor. Hiç vakit kaybetmeden zonklayan klitorisimi buldu.

"Jake," diye inliyorum ve o acımasızca yalayıp emerken başımı arkaya atıyorum.

Boşalmak üzereyim ama Jake'in benim için başka planları var ve çekiliyor. "Neden duruyorsun?" Boğuk bir fısıltıyla soruyorum.

"Henüz boşalmanı istemiyorum." diye gülümsüyor. Önümde duruyor, kocaman siki tam bana dönük, ucunda bir damla prekum var.

Dudaklarımı yalıyorum ve öne doğru eğilerek şaftını kavıyorum ve güzel sikini ağzıma götürüyorum. Emiyorum ve yalıyorum, onun uyarılmışlığını tadıyorum. Serbest kalan elim onun kaslı ve kaslı popo yanaklarını buluyor ve onu daha derine çekiyor.

"Bekle." Jake ağzımdan çekildi. "boşalmak istiyorum."

Uzandı ve beni zahmetsizce kaldırdı. Göğüslerim göğsüne sürtünüyor. Parmaklarım teninde izler bırakıyor, kaslı sırtının hatlarını keşfediyor. Yumuşakça inliyor, elleri kıkıma doğru yol alıyor. Nazikçe sıkıyor, beni daha yakına çekiyor.

Ve sonra beni tekrar öpüyor, dili benimkiyle şehvetli bir tangoda dans ediyor. Bisiklete biniyor ve oturuyor.

Aletin ucunun açıklığımla alay ettiğini hissedebiliyorum ve sonra Jake'in

beni aşağı indirip tek bir yumuşak hareketle içimi doldururken kocaman aletin gerginliğini hissedebiliyorum. Vücutlarımız birlikte hareket ediyor, kendimize ait bir ritim buluyoruz. Elleri aşağıya iniyor, kıkımın yanaklarını avuçluyor. Yoğun ve bunaltıcı. Yapabilirim

Ayak parmaklarımın ucundan ruhumun derinliklerine kadar her santimini hissediyorum.

Acı verici ama iyi anlamda. Dişlerimi sıkıyorum, kaçmakla tehdit eden inlemeleri zapt etmeye çalışıyorum. Hareket etmeye başlıyor, kalçaları şehvetli bir ritimle dalgalanıyor. Aletin her santimetresinin beni gerdiğini, içimi doldurduğunu hissedebiliyorum. Bu heyecan verici.

Birlikte hareket ediyoruz, anın içinde kayboluyoruz. Birbirimize çarpan tenlerimizin sesi garajı dolduruyor, ağır nefeslerimiz ve ara sıra çıkan zevk homurtularıyla noktalanıyor. İlkel, hayvani ama son derece hassas.

"Boşalacağım, Jake! Evet! Evet! Evet! Evet! Yeeess!"

Jake bana sıkıca tutunuyor, amım onun sikinin etrafında bir mengene gibi kenetlenirken içime daha da sert bir şekilde güveniyor.

Yüksek sesle inleyerek beni tohumuyla dolduruyor.

Birlikte doruğa ulaştığımızda, etrafımızdaki dünya kaybolur. Önemli olan tek şey bu an, bu bağlantı.

Bir süre birbirimizin kollarına sarılıp kalıyoruz, her şeyi içimize çekiyoruz.

"İnsanlar nerede olduğumuzu merak etmeye başlamadan önce ortaya çıksak iyi olur," diyorum isteksizce. Jake başıyla onaylıyor ve bisikletten inmeme yardım ediyor.

Giyiniyorum, ona bir öpücük ve sanki havada yürüyormuşum gibi hissederek garajdan çıkıyorum. Zihnim hâlâ az önce olanların yoğunluğundan sersemlemiş durumda. Jake ve ben, artık bu işin içindeyiz, *bu* her neyse.

Ama kulüp binasına geri döndüğümde gerçekler tekrar yüzüme çarpıyor. Hâlâ yazmam gereken bir hikâye var ve kulüp ve içindeki insanlar hakkında hâlâ cevaplanmamış pek çok soru var.

Ve bir de Dex var. Bizim aramızda da bir şeyler olduğunu inkar edemem. Jake ve Liam için hissettiklerimden farklı, ama orada, inkar edilemez.

Tehlikeli bir zeminde ilerliyorum.

* * *

JAKE İLE KARŞILAŞMAMDAN SONRA, kalbim hâlâ kaçak bir tren gibi, ama kulüp binasının karmaşasına geri döndüğümde, muhabir modu devreye giriyor. Neden burada olduğumu gözden kaçırmayı göze alamam - deri ve kükreyen motorların altındaki hikayeyi, onların hikayelerini.

Kulüp binası her zamanki ritmiyle canlıyken beklenmedik bir geliş atmosferi değiştiriyor. Daha önce görmediğim bir motorcu içeri giriyor. Üyeler arasında gerginlik dolu bir sessizlik çöküyor.

Uzaktan izliyorum. Kim o ve neden geliş suları karıştırıyor gibi görünüyor?

Jake yeni gelenle tanışmak için adım atıyor, konuşmaları alçak ve ciddi. ve vücut dillerini okumaya çalışıyorum ama sanki şifreli bir dans gibi. Önemli bir şey oluyor ve ben ne olduğunu anlayamıyorum.

"Dex," diye seslendim, yanımdan geçerken. "Yeni çocuk kim?"

Dex bakışlarımı takip ederek duraksıyor. "Şehir dışından. Kulüp işi," diye kısaca cevap veriyor. Başka bir şey söylemiyor ama sesindeki gerginlik her şeyi anlatıyor.

İçgüdülerim burada bir hikâye olduğunu haykırıyor. Ama Dex'in gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözlerinde bir uyarı, bunun dışında kalmam için sessiz bir yalvarış var. Söylenmemiş sınırları anlayarak başımı sallıyorum.

Günün geri kalanı röportajlar ve notlarla dolu bir koşuşturma içinde geçiyor ama aklım sürekli o gidiyor. Angel Riders MC'nin gizemi derinleşiyor ve her geçen gün bu dünyayla olan bağım daha da güçleniyor.

Akşam çökerken, kendimi hemen yanı Sevgililer Günü'nü düşünürken buluyorum. Bu kaotik dünyanın ortasında, hediye seçmek gibi normal bir şey yapma fikri hem yabancı hem de topraklayıcı hissettirdi. Jake, Liam ve Dex gibi erkeklere ne alırdınız ki?

Daha sonra, odamın yalnızlığında, günün olayları zihnimde yeniden canlandı. Jake'le karşılaşmam heyecan ve şaşkınlık karışımı kalıcı bir etki bırakmıştı. Benden çok daha yaşlıydı. Yine de bu gerçekten önemli miydi?

Bir de yeni gelen kişi ve onun gelişinin getirdiği sessiz gerilim . Daha büyük bir bulmacanın parçaları yavaş yavaş bir araya geliyordu, ancak resim belirsizliğini koruyordu.

Yatağımda uzanırken, kulüp binasının uzak uğultusu arka planda, yardım edemem ama tüm bu Angel Riders dünyasının derinliklerine çekildiğimi hissediyorum. Artık mesele sadece ilginç bir hikaye bulmak değil. Bu hikayedeki gerçek insanlarla ilgili - onların sırları, mücadeleleri, birbirlerine olan çılgın sadakatleri. Ve bir şekilde, farkına bile varmadan, ben de onların hikayesinin bir parçası oldum. Çılgınca, biraz korkutucu ama aynı zamanda... biraz da heyecan verici.

Işığı kapatıyorum, oda gölgelerle yıkanıyor. Gece kulüp binasının yumuşak mırıltısı, kapımın hemen ötesindeki dünyayı hatırlatıyor - her geçen gün beni daha da derinden kucaklayan bir dünya.

* * *

Bir motorcu kulübünde SEVGİLİLER GÜNÜ - böyle bir şey olacağı kimin aklına gelirdi? Ama işte buradayım, etrafım deri ve dövmelele çevrili, Jake, Liam ve Dex'e ne alacağımı düşünüyorum. Sanki bir aşk romanına atlamış gibiyim, ama bu benim hayatım.

Kulüp binasında dolaşıyor, yetimhanedeki büyük Sevgililer Günü etkinliği için hazırlık yapan çocukları izliyorum. Hava bulaşıcı bir heyecanla uğulduyor. Çalışmalarına bakıp gülümsüyorum ve kendimi yine hediye seçeneklerini gözden geçirirken buluyorum.

Jake için, güçlü ve anlamlı bir şey. Belki bir klasik şiir kitabı? Düşünceli bir tarafı var ve bayılmaya değer. Liam daha zordu. O derin, düşünür biri. Eski bir günlük olabilir mi? Düşüncelerini karalayabileceği bir şey. Ve Dex, o tamamen eğlence ve macera. Bir çizgi roman ya da ilginç bir alet düşünüyorum. Onu güldürecek bir şey.

Dex gözlerinde muzip bir pırıltıyla yanıma geldiğinde dalmışım. "Neyi bu kadar çok düşünüyorsun, Emma?" diye soruyor, yakınıma eğilerek.

İlgisiz görünmeye çalışarak gülüyorum. "Oh, sadece Sevgililer Günü şeyleri. Bunun için gerçekten her şeyi yapıyorsunuz."

Dex sırtıyor. "Bu bizim için büyük bir olay. Geri vermek, biraz sevgi yaymak. Burada her şey sert adam işi değil." Göz kırıyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

"Evet, bunu görmeye başlıyorum," diye cevap veriyorum, yanaklarımın kızardığını hissederek.

Tam o sırada Jake yanımdan geçiyor ve midemde kelebekler uçuşmasına neden olan bir baş hareketiyle beni selamlıyor. "Hey, Emma, yarınki koşuda bize katılacak mısınız?" sesi alçak bir gümbürtüye benziyor ve bir şekilde okşar gibi geliyor.

Başımı sallıyorum, birden nefesim kesiliyor. "Bunu kaçırmazdım."

Gülümsüyor ve gözlerinde kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan bir bakış var. Kalbim taklalar atmaya başlıyor ve yüzümün kırmızının her tonuna büründüğünden eminim.

Dex şakacı bir şekilde beni dürttü. "Görünüşe göre bazı hayranların var, Emma. Dikkat etsen iyi olur, kulübün sevgilisi oluyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ama içim kıpır kıpır. Tüm bu durum çılgınca - ben, bir gazeteci, bir motorcu kulübünün Sevgililer Günü planlarının tam ortasında, üç inanılmaz adama karşı hislerimle hokkabazlık yapıyorum.

Gün sona ererken kendimi Sevgililer Günü süslemelerine yardım etmeye adadım. Kulüp binası ellerimizin altında dönüşüyor. Kulüp üyeleriyle birlikte süsleme yaparken kardeşliklerinin gücünü hissediyorum. Onlar sadece motorcu değiller; koruyucu, arkadaş ve neredeyse aile gibiler. Sıcak, samimi bir atmosfer ama yine de bir yabancı, tamamen bana ait olmayan bir hikayenin gözlemcisi olduğum hissinden kurtulamıyorum.

Daha sonra, odamın yalnızlığında Jake, Liam ve Dex için Sevgililer Günü hediyelerini hazırladım. Her hediye kalbimden bir parça gibi geliyor - Jake'in derinliğine şiirsel bir selam, Liam'ın iç gözlemleri için düşünceli bir günlük ve Dex'in oyuncu ruhunu yansıtan eğlenceli bir alet. Ama onlara baktıkça bir belirsizlik duygusuna kapılıyorum. Ne yapıyorum ben? Ateşle mi oynuyorum?

Angel Riders MC'de Sevgililer Günü - bu kadar duygu yüklü olacağını kim bilebilirdi? Yatağımda uzanıp tavana bakarken, hayatımın hiç beklemediğim bir yöne doğru gittiğini fark ediyorum. Bu sadece bir motorcu kulübüyle ilgili bir hikâye değil; bu artık benim hikâyem, onlarınkiyle daha yeni anlamaya başladığım şekillerde iç içe geçmiş durumda.

Beklenmedik bir şekilde kalbimin parçalarını çalan üç adamın düşünceleri yüzünden uyuyamıyor, dönüp duruyorum. Bir görev olarak başlayan şey, kükreyen motorların ve deri ceketlerin fonunda kalbin gizemlerini çözen bir kendini keşfetme yolculuğuna dönüştü.

Saatler gece yarısına doğru ilerlerken bir karar veriyorum. Yarın, Sevgililer

Günü'nde sadece hediye dağıtmakla kalmayacağım, aynı zamanda

duygularımla da yüzleşeceğim. Ne istediğim ve bunu istediğim hakkındaki

gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi. Sonunda huzursuz bir uykuya

dalıyorum, rüyalarım motorcu ceketlerinden, hassas anlardan ve kalbimin

gerçekten nerede olduğu sorusundan oluşan bir kaleydoskop

Yalanlar.

EMMA

T o büyük gün nihayet geldi - Sevgililer Günü. Kulüp binası heyecanla, balonlarla ve her yerde kırmızı kalplerle dolup taşıyor. Sanki Eros her yere kusmuş gibi. Ama tüm bu şenlikli kaosun ortasında, benim Kalbim bambaşka bir nedenle çarpıyor.

Özenle seçtiğim hediyelerimi Jake, Liam ve Dex'e dağıttım. Jake şiir kitabını görünce gözleri yumuşadı ve bana bakışı... herhangi bir soneden daha iyiydi diyelim. Liam'ın eski günlüğe tepkisi şaşkınlık ve takdir karışımı bir şeydi, bakışları mideme taklalar attıracak şekilde üzerimde kalıyordu. Ve Dex - ona aldığım ilginç alete çok gülüyor, gözleri o sevimli şekilde kırışıyor.

Yetimhane ziyareti bir keşiftir. Jake'in liderliğinde Angel Riders bir günlüğüne sert dış görünüşlerini bir kenara bırakıp kahkaha ve hediyelerle doldular. Elimde kamera, çocuklarla etkileşimlerini izliyorum, hareketleri sert motorcu imajlarından çok uzak bir resim çiziyor.

Jake, küçük bir kızın ayakkabı bağcıklarını dikkatle bağlayarak daha nazik bir tarafını gösteriyor, sert kişiliği yerini şefkatli bir ilgiye bırakıyor. Dex, şakaları ve hokkabazlık maskaralıklarıyla çocukları zahmetsizce büyüleyerek partinin can damarı olurken, Liam sessiz bir verimlilikle katkıda bulunarak her çocuğun kendini dahil ve özel hissetmesini sağlıyor.

Gerçek gülümsemeler, sıcaklık ve kahkahalarla dolu bu iç açıcı sahne, kulüp hakkında çok şey anlatıyor. Onlar sadece motorcu değiller; onları genellikle yanlış anlayan bir toplumda güç ve nezaket abideleri.

Gün ilerledikçe kulüp binasını huzursuz edici bir sakinlik kaplar. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, motorların gürültüsü huzuru bozar. Kafalar döner, gözler kısılır. Bir sıra motosiklet fırtına gibi görünür, tehditkar ve maksatlıdır.

Bir adrenalin sarsıntısı hissediyorum. "Buradalar," diye mırıldanıyor biri.

Jake öne doğru adım atar, duruşu serttir, eski bir düşmanla yüzleşmeye hazır bir lider gibidir. Hava gerginlikle çatırdıyor. Melek Süvarileri'nin üyeleri koruyucu bir bariyer oluşturur, dayanışmaları aşikârdır.

"Geri çekil, Emma," Dex'in sesi büyüyen kaosu kesiyor, eli kolumda sıkıca duruyor.

Direniyorum, hararetli konuşmanın bazı bölümlerini yakalamak için ilerliyorum. "Şansını kullandın Jake," diye meydan okuyor rakip gruptan hırçın bir ses.

Jake'in yanıtı sabittir ama gözleri durumun ciddiyetini ele verir. "Angel Riders artık farklı. O hayat geride kaldı."

Rakip motorcu, mizahtan yoksun bir sesle gülüyor. "Bizim için öyle değil."

Aniden, keskin bir patlama sesi, . Donup kaldım.

Pandemonium patlak verdi.

İnsanlar bağırıyor, motorcular motorlarını bir gürültü ve hareket çılgınlığı içinde deviriyorlar.

Kargaşanın içinden Jake'in sendelediğini, elinin böğrünü tuttuğunu görüyorum. "Jake!" Çığlığım kargaşanın içinde kayboldu.

Dex beni geri çekiyor, vücudu benimkini koruyor. Rakip motorcular gecenin karanlığında hızla uzaklaşmadan önce son bir gözdağı gösterisi için motorlarını bir kez daha çalıştırıyorlar.

Kulüp binası kaosa sürüklenir. Üyeler Jake'in yardımına koşuyor, yaralanması yeniden alevlenen bir çatışmanın acımasız gerçekliği. Olduğum yerde kalakaldım. Bildiğim dünya tehlikeli bir uçurumun eşiğinde sallanıyor.

Silah sesinden sonra kaos patlak verir. Bir zamanlar güç kaynağı olan Jake şimdi yaralı yatıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor, kargaşanın ortasında tek başına bir davul sesi gibi.

Dex bir anda Jake'i bırakıp yanıma geliyor, bacaklarım kopma tehlikesi geçirirken güçlü kollarıyla beni sabitliyor. "Emma, benimle kal," diye ısrar ediyor, sesi fırtınada sabit bir çapa gibi.

Başımı sallıyorum, olanları zar zor idrak edebiliyorum. Jake, benim için bir hikayeden çok daha fazlası haline gelen adam, yaralanmış, belki de ölüyor ve benim tek

yapabileceğin tek şey burada donmuş bir şekilde durmak.

Dex beni kulüp binasında panik içinde bağırان ve koşuşturan insanlardan uzak, sessiz bir köşeye götürüyor.

"O iyi olacak mı?" Sesim bir fısıltı, kargaşadan zar zor duyuluyor.

Dex'in genellikle kahkahalarla dolu olan gözlerinde şimdi daha önce hiç görmediğim bir ciddiyet var. "Bilmiyorum Emma. Ama onun için, kulüp için güçlü kalmalıyız."

Kalbimin etrafına ördüğüm duvarların yıkıldığını, bölümlere ayırmak için çok uğraştığım duyguların içeri dolduğunu hissedebiliyorum. Korku, suçluluk ve daha derin bir şey, Jake'in benim için ne kadar önemli olduğunun farkına varmak. Ve bu savunmasızlık anında, Dex'in gücü beni bir arada tutuyor.

Eli benimkini buluyor, çok şey anlatan basit bir jest. Dokunuşunda, söylenmemiş bir koruma sözü var.

Gece ilerledikçe, kulüp binası bir kutlama yerinden acımasız bir kararlılık yerine dönüşür. Liam, kulüp üyeleriyle koordinasyonu sağlayarak sorumluluğu üstlenir, sakın tavrı gergin atmosferle tam bir tezat oluşturur.

Bize yaklaştı, yüz ifadesi ciddiydi. "Emma, bunun zor olduğunu biliyorum ama odaklanmamız gerekiyor. Biz Jake'le ilgileneceğiz; senin de kendinle ilgilenmen gerek."

Sözleri onda gördüğüm gücü nazikçe hatırlatıyor; bu güç her zaman sessiz ve düşünceli doğası tarafından maskelenmişti.

Jake'in durumuyla ilgili güncellemeler geldikçe saatler bulanık bir şekilde geçer. Durumu stabil ama atlatmış değil. İçimi kemiren bir endişeyle karışık rahatlama hissettim.

Dex benimle kalıyor, her şeyden ve hiçbir şeyden bahsediyor, anlattığı hikâyeler içimi kemiren korkudan uzaklaşmamı sağlıyor. Ve Liam, her zamanki güç kaynağı, düzenli olarak beni kontrol ediyor, benim için duyduğu endişe Jake için duyduğu endişe kadar belirgin.

O gece, yatağımın huzursuz kucağında uzanırken, günün yankıları peşimi bırakmıyor - neşe, silah sesi, Jake'in kederli yüzü.

Tüm bunların ortasında, Dex'in gücü ve Liam'ın sessiz kararlılığı düşüncelerimi kuşatıyor. Artık çok açık; onlar için hissettiklerim sadece çekiciliğin ötesinde. Bu, kaos ve tehlikenin kalbinden doğan derin bir bağ.

Gecenin durgunluğunda, farkına vardım - onların dünyasına derinden bağlıyım, geri dönüşü olmayan noktayı geçtim. Gözyaşlarım akıyor

yanaklar olarak l kiskaç ile Bu Gerçek, izin veriyor kendim a an kırılmalık.

Yarın sonuçlarıyla yüzleşeceğim ama bu gece yas tutuyorum, hissediyorum ve sadece var oluyorum.

* * *

SİLAHLI SALDIRIDAN SONRAKİ SABAH, kulüp binası ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, sanki dünya nefesini tutmuş gibiydi. Gün boyunca bir hayalet gibi hareket ettim, düşüncelerim Jake'in hastane yatağına ve içimde kaynayan karmaşık duygulara bağlıydı.

Genellikle kulübün canı ve ruhu olan Dex, onda nadiren gördüğüm bir ciddiyetle bana yaklaşıyor. "Nasılsl?" Sesi nazık, ama her zamanki şakacı kıvılcımının tam tersi olan yoğun bakışları kendimi tuhaf bir şekilde açıkta hissetmemeneden oluyor.

"Ben... çok bunaldım," diye itiraf ediyorum, sesim içimdeki kargaşaya ihanet ediyor. Dex'e bu kadar yakın dururken, onun heybetli varlığının son derece farkındayım. Onda rahatlatıcı ama aynı zamanda bu motorcu dünyasının katı gerçeklerini hatırlatan koruyucu hava var.

Başını sallıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ben buradayım, Emma. Neye ihtiyacın olursa." Güveni güçlü, neredeyse emredici ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Günü birlikte geçiriyoruz, Dex kulübün rutinleri boyunca benim rehberim rolünü üstleniyor. Onun varlığı rahatlatıcı bir merhem ama yine de çevremizdekilerin saygısını kazanma kolaylığı karşısında kendimi biraz korkmuş hissetmekten alamıyorum.

Jake, Liam ve kendisiyle ilgili korkularımı ve karmaşık duygularımı ona açmak, keşfedilmemiş sulara adım atmak gibi geliyor. Dex dikkatle dinliyor, düşünceli yanıtlarına beni hem korkutan hem de cezbeden bir iddialılık ekliyor.

"Burada hayat asla sadece siyah ve beyaz değildir, Emma," diyor sessiz bir anda, sesi derin ve yankılı. "Tüm tonlarıyla gerçek. İyi, kötü, kaos - hepsi bizim olduğumuz şeyin bir parçası."

Onun bakış açısı bende yankı buluyor ve kendi duygularımın karmaşıklığını yansıtıyor. Dex ile aramdaki bağ gelişiyor, hafif ama derin, Jake ve Liam için hissettiklerimin aksine. Kafa karıştırıcı ama yine de onun anlayışında bir rahatlık hissi var.

Gün akşama doğru kaybolurken, birlikte dışarıda oturup gün batımını izliyoruz. Gökyüzündeki renkler iç çatışmalarımı yansıtıyor - canlı ama çalkantılı. Dex'in eli benimkini buluyor, büyüklüğü ve gücü benimkini yutuyor. Dokunuşu güven verici.

"Ne olursa olsun, yalnız değilsin," diyor Dex, sesi alçak bir gümbürtüyle. "Biz burada bir aileyiz ve sen de artık bunun bir parçasısın." Sözleri koruyucu, neredeyse sahiplenici ve beni bir kalkan gibi sarıyor.

Omzuna yaslanarak kendime bir an için savunmasızlık izni veriyorum. "Teşekkür ederim, Dex," diye mırıldanıyorum, sesim minnettarlık ve biraz da endişe karışımı.

Karşılık olarak elimi sıkıyor, sessiz bir destek sözü veriyor. Onun gücü hem bir teselli hem de içine adım attığım zorlu dünyayı hatırlatıyor.

Akşam gölgeleri yerleşke boyunca uzanırken, kulüp binası her zamanki şamatalı atmosferiyle tam bir tezat oluşturacak şekilde sakinliğini koruyor. Kendimi amaçsızca dolaşırken buluyorum, düşüncelere dalmışım, ta ki sessiz bir köşede Liam'a rastlayana kadar, bakışları uzak bir noktaya sabitlenmiş, kendi düşüncelerinde kaybolmuş.

"Hey," diye tereddütle yaklaşıyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Genellikle entelektüel bir ateşle dolu olan masmavi gözleri şimdi kasvetli bir ışık yansıtıyor.

"Emma," diye onaylıyor Liam, sesi yumuşak ama dile getirilmemiş duygularla yüklü. "Sen nasılsın?"

Omuz silkiyorum, günün ağırlığını hissediyorum. "Artık buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum."

Liam anlayışla başını sallıyor. "Hazmetmesi gereken çok şey var. Jake, kulüp, olan biten her şey..."

Sesi kesiliyor ama sözlerinin ardındaki endişeyi hissediyorum. Liam, düşünür, stratejist, şu anda neredeyse savunmasız görünüyor. Bu onun daha önce görmediğim bir ve beni daha da yakınlaştırıyor.

"Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum," diye itiraf ediyorum, gardım düşüyor. "Boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissediyorum."

Liam yaklaşıyor, varlığı sakinleştirici ama emredici. "Böyle hissetmen normal. Bu dünya yoğun ve karmaşık. Ama bu konuda yalnız değilsin."

Onun güvencesi rahatlatıcı ve kendimi onun sözlerinin güvenliğine yaslanırken buluyorum. Liam'ın genellikle göz korkutucu olan zekâsı, şimdi etrafımızı saran kaosu içinde bir fener görevi görüyor. Analitik zekası benim anlamakta zorlandığım kalıpları ve alt akımları görüyor.

Saatlerce konuşuyoruz, kulüp politikasının inceliklerini, yüzeyin altındaki gizli katmanları araştırıyoruz. Liam'ın içgörülerini, dönen dünyayı sabitlemeye yardımcı olan bir netlik sunuyor.

"Teşekkür ederim Liam," diyorum nihayet yollarımız ayrıldığında, ona karşı yeni bir saygı ve yakınlık hissederek. "Her şeyi daha net görmeme yardımcı olduğun için."

Gülümsüyor, gözlerine kadar ulaşan gerçek, sıcak bir gülümseme. "Ne zaman istersen, Emma. Hepimiz birbirimiz için buradayız."

Odama dönerken Jake, Dex ve şimdi de Liam'la olan ilişkilerimin beklenmedik derinlikleri üzerine düşünüyorum. Her biri bana Angel Riders MC'deki hayatın farklı bir yönünü gösterdi - tutku, oyunculuk ve zekâ. Ve yatağıma uzandığımda, kalbimin onlarınkiyle hayal bile edemeyeceğim şekilde iç içe geçtiğini fark ediyorum.

* * *

Jake'in vurulmasından sonra kulüp binasındaki gerginlik hissediliyor ama içimde başka bir gerginlik daha oluşuyor - Dex'in etrafında dönen bir gerginlik. Her geçen an, ona daha çok çekildiğimi hissediyorum. Dex'i aramaya gidiyorum ve onu dışarıda, kulüp binasının duvarına yaslanmış, düşüncelere dalmış halde buluyorum. Gece havası serin ama onun sadece varlığı bile sıcaklıkla dolduruyor. "Dex?" Başlıyorum, sesim belirsizlik ve kararlılık karışımı bir tonda. "Konuşabilir miyiz?"

Bana dönüyor, gözleri sayısız duyguyu yansıtıyor. "Elbette, Emma. Aklında ne var?"

Ya şimdi ya da asla. "Bana kulüp hakkında bir şey söyleyeceğini söylediğin zaman. Ne olduğunu bilmem gerek, Dex. Patronum hikayeyi tamamlamam için bana baskı yapıyor ama önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum."

Dex'in ifadesi ciddileşir. Tereddüt eder, sonra uzun bir nefes verir. "Emma, bu kulüp hakkında bilmediğin çok şey var, bizim... Öylece ifşa edemem. Ama bu artık sadece hikâyeye ilgili değil, değil mi?"

Sesinde daha önce duymadığım bir kırılma var. Büyüleyici ve beni daha da içine çekiyor. "Hayır, bu sadece hikâyeye ilgili değil. Seninle ilgili, bizimle ilgili," diye itiraf ediyorum, kalbim bu itirafı çarpıyor.

Dex bir adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Emma, gitmeni istemiyorum. Son birkaç gündür burada olman, seni tanımak. Bu

benim için bazı şeyleri değiştirdi. Senden bir şeyler saklamak istemiyorum ama seni ve kulübü korumam gerekiyor."

Sözleri içimde bir duygu dalgası yarattı. Mesleki görevlerim ile Dex'e karşı hissettiğim kişisel duygular arasındaki çatışma içimde bir kasırga yaratıyor. "Dex, ben..."

Ben daha devam edemeden yüzümü nazikçe kavıyor, dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. "Emma, sana aşık oluyorum. Hem de çok. Bunun karmaşık olduğunu biliyorum ama hissettiklerimi görmezden gelemem."

O anda, diğer her şey gidiyor. Hikaye, işimden kaynaklanan baskılar, kulübü çevreleyen kaos - hepsi Dex için hissettiklerimin yanında sönük kalıyor. Ona doğru eğildim, dudaklarımız bir öpücükte buluştu.

Öpüşme derinleşiyor, bastırılmış duygular ve durumumuzun belirsizliği tarafından körükleniyor.

Kulüp binasının dışında dururken aramızdaki gerginliğin arttığını hissedebiliyorum, serin gece havası etrafımızı sarıyor.

Kulüp binasına giriyoruz, ellerimiz iç içe. Loş oda . Kendimizi yalnız buluyoruz ve yatak odama gidiyoruz.

Dex beni kendine çekiyor, elleri vücudumda geziniyor. Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum ve ona dokunma dürtüsüne karşı koyamıyorum.

Ellerimi göğsünde , gömleğinin altındaki sert kasları hissediyorum. İnliyor, elleri kıcıma doğru kayıyor ve beni daha yakına çekiyor.

"Seni istiyorum Emma," diye fısıldıyor, nefesi boynuma değiyor.

Kukumun zonkladığını, onun için acı çektiğimi hissedebiliyorum. Aşağı uzanıyorum, kot pantolonunun fermuarını açıyorum ve sert sikini serbest bırakıyorum. Elimi etrafına sarıp yavaşça okşuyorum. İnliyor, kalçaları öne doğru itiliyor.

"Kahretsin, Emma, bu çok iyi hissettiriyor." gerilimin arttığını, yüklü enerjinin bedenlerimizde titreştiğini hissedebiliyorum. Gömleğimi sıyrıp dantelli sütyenimi ortaya çıkarıyorum.

Dex'in gözleri göğüslerime kilitleniyor ve gözlerindeki açlığı görebiliyorum. Uzanıp göğüslerimi avuçluyor, başparmakları meme uçlarımin üzerinde geziniyor. Nefesim kesiliyor, sırtım kamburlaşıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye homurdanıyor, elleri pantolonuma doğru kayıyor. Pantolonumu indiriyor ve külotumu ortaya çıkarıyor. Parmaklarını ıslak kumaşın üzerinde gezdiriyor ve amımın kasıldığını hissedebiliyorum.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye inliyorum, sesim arzudan titriyor.

Dex tişörtünü çıkarıyor ve kaslı göğsünü ortaya çıkarıyor. Beni kendine çekiyor, dudakları boynumda geziniyor, elleri vücudumu okşuyor.

Amımın zonkladığını, onun için acı çektiğimi hissedebiliyorum. Beni yatağa itiyor, elleri kalçalarımın yukarı kayıyor. Külotumu çıkarıyor, ıslak amımı ortaya çıkarıyor. İnliyor, parmakları klitorisimin üzerinde kayıyor. Nefesim kesildi ve kalçalarımı öne doğru ittim.

"Kahretsin, Emma, çok ıslaksın." Parmaklarını içimde kaydırıyor, başparmağı klitorisimi ovuyor. Yıllarca motorlar üzerinde çalışmaktan gelen becerikli parmakları, amımın daha fazlası için ağrmasına neden oluyor. Vücudum zevkten titrerken baskının arttığını hissediyorum.

"Becer beni, Dex," diye inliyorum, sesim arzudan boğuklaşıyor.

Kendini girişime yerleştiriyor, siki titriyor. doğru itiyor, yumuşak bir hareketle beni dolduruyor. Nefesim kesiliyor, vücudum zevkten titriyor.

Hareket etmeye başlar, kalçaları öne doğru itilir.

"Kahretsin, Emma, çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor, kalçaları daha hızlı hareket ediyor. Orgazmımın arttığını hissedebiliyorum, vücudum yanıyor.

"Siktir, Dex, ," diye inliyorum, sesim arzudan boğuklaşıyor. Daha sert ve daha sert itiyor, acımasızca G noktama çarpıyor. Haykırıyorum; vücudum zevk içinde sarsılıyor.

İnliyor, içimde patlarken kalçaları öne doğru itiliyor ve beni mutluluğun sınırına kadar takip ediyor. Yatağa yığılıyoruz, bedenlerimiz zevkle uğulduyor.

"Kahretsin, Emma, bu harikaydı," diye fısıldıyor, nefesi boynuma karşı sıcak.

Kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyorum, vücudum hâlâ zevkten karıncalanıyor.

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, az önce sağlamlaştırdığımız bağlantının sessiz bir kabulü. Dex beni kendine yakın tutuyor, kalp atışları benimkine karşı sabit. "Bundan sonra ne olursa olsun, bu konuda yalnız olmadığınızı bilmeni istiyorum," diye fısıldıyor.

DEX gittikten sonra gece daha az ürkütücü, omuzlarımdaki yük biraz daha hafif görünüyor. Dex'in sözleri içimde kalıyor ve sadece çekiciliğin ötesine geçen bir bağı sağlamlaştırıyor. Bu sadece geçici bir romantizm değil; gerçek, uğruna savaşmaya değer bir şey.

Ama durumumun değişmedi. Hâlâ yapmam gereken bir iş, tamamlamam gereken bir hikâye var. Kalbim ve görevim arasındaki çatışma hiç bu kadar keskin olmamıştı. O gece yatağımda uzanırken, Dex'in görüntüleri, dokunuşu ve sözleri aklımdan çıkmıyor, beni huzursuz ve çelişkili bırakan tatlı bir işkence.

* * *

Ertesi sabah , Jake'in yanında olmak için onu görmeye gitmem gerektiğine karar verdim. Hastaneye doğru yol alırken zihnim endişe ve kaygılarla doluydu.

Hastanenin steril koridorları ve sessiz atmosferi, kulüp binasının kaosundan sonra yabancı geliyor. Jake'in odasını buluyorum ve kalbim çarparak odaya giriyorum. Onu orada yatarken görüyorum, normalde güçlü olan bedeni tüpler ve monitörler arasında savunmasız görünüyor.

"Jake," diye fısıldıyorum yatağının yanına yaklaşarak. Gözleri irkilerek açıldı.

"Emma," diye mırıldanıyor, dudaklarında zayıf bir gülümseme belirliyor.

Onu bu halde, incinmiş ama güçlü olmaya çalışırken görmek içimdeki duyguları harekete geçiriyor. Elini tutuyorum.

"Beni korkuttun," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

Jake elimi nazikçe sıktı. "İyi olacağım, Emma. Bu sadece bir aksilik."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Bir süre her şey ve hiçbir şey hakkında konuşuyoruz. Acı karşısında gösterdiği direnç hem ilham verici hem de yürek burkucu. Ayrılırken, yakında tekrar geleceğime söz veriyorum.

Hastaneden ayrılırken Dex'ten Vanessa'nın kendi bölümüne dönmek üzere ayrıldığını bildiren bir mesaj aldım. Rahatlamış hissediyorum; onun varlığı sürekli bir gerilim kaynağıydı, benim için yeterince hızlı gidemezdi.

Günün geri kalanı bulanık geçiyor. Teselliği yazılarımda, olayları, duyguları ve Angel Riders MC'nin bir parçası olmanın ne anlama geldiğinin ham gerçekliğini belgelemekte buluyorum. Yazdıklarım farklı hissettiriyor; daha kişisel, daha dokunaklı.

Akşam çökerken, buraya geldiğimden beri hayatımın ne kadar derinden değiştiğini fark ediyorum. Bir gazeteci olarak rolüm ile kulüp üyeleriyle olan ilişkim arasındaki çizgi geri dönölmez bir şekilde bulanıklaştı. Ve bu farkındalığın ortasında, içimde yeni keşfedilmiş bir kararlılık var - onların hikayesini anlatmak için

Dürüstlük ve empatiyle, artık benim de bir parçam haline gelen dünyalarının özünü yakalamak için.

* * *

GECE KULÜBÜ KAPATİYOR, ama zihnim dinlenemeden koşuşturuyor. Jake'in hastanedeki görüntüleri, Vanessa'nın ayrılışı ve Dex'in sarsılmaz desteği düşüncelerimde dönüp duruyor, her an bu çalkantılı destanda bir bölümü kapatıp diğerini açıyor.

Telefonumun cızırtısı gecenin sessizliğini bozuyor - arayan Dex. *'Konuşmamız lazım. Benimle aşağıda buluş.* Sessiz kulüp binasına adımımı atarken merak ve endişe birbirine karışıyor.

Dex'i beni beklerken buluyorum, uzun boyu loş ışıklı arka planda bir gölge gibi duruyor.

"Ne , Dex?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Elini saçlarında gezdiriyor, bu bir tedirginlik belirtisi. "Jake ve kulüp hakkında. Bilmen gereken bir şey var."

Midemde bir düğüm oluştuğunu hissediyorum. "Ne oldu?"

Dex tereddüt eder, sonra kısık bir sesle konuşur. "Vurulma olayı rastgele değildi. Kulübün geçmişiyle, geride bırakmaya çalıştığımız şeylerle bağlantılı."

Bir adım geri atıyorum, içimde bir şok dalgası dolaşüyor. "Yani bu hedefli bir saldırı mıydı? Jake'e mi?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Ve bitmemiş olabilir. Rakip bir kulüpten bahsediliyor, eski kinler var. İşler iyiye gitmeden önce daha da kötüleşebilir."

Korku ve endişe duygularımı ele geçiriyor. Yazmak için burada olduğum hikâyeye, hayal ettiğimden çok daha tehlikeli bir şeye dönüşüyor.

"Emma, sana bir şey sormam gerekiyor," diye devam etti Dex, sesi ciddiydi. "Bir süre kulüpten uzak dur. Güvenliğin için."

"Ama her şey olup biterken öylece gidemem," diye itiraz ediyorum. Şimdi, her şey bu kadar belirsizken ayrılma düşüncesi düşünülemez gibi geliyor.

Dex yaklaşır, varlığı hem rahatlatıcı hem de bunaltıcıdır. "Sana bir şey olmasına izin veremem, Emma. Benim için çok şey ifade ediyorsun."

Sözleri havada asılı, imalarla dolu. Kalbim hızla çarpıyor, ona karşı artan hislerim ve gerçeği ortaya çıkarmaya olan bağlılığım arasında kalıyorum.

Ben cevap veremeden, gece havası motorların gürültüsüyle parçalanıyor, geçmişin uğursuz bir yankısı günümüze hücum ediyor. Bir uyarıyla değil, öfkeyle geldiler. Kalbim deli gibi çarparak orada dururken, her şeyin değişeceği anın bu olduğunu biliyorum.

Dex gerildi, koruma içgüdüğü devreye girdi. Kolumu tuttu, "Hemen gözden kaybol!"

Durumun ciddiyetini fark ettiğimde paniğe kapılıyorum. Bu sadece bir kulüp rekabeti değil; tam anlamıyla bir çatışma ve ben bunun tam ortasındayım.

Motorların sesi geceyi yarıyor, kulüp binasının duvarlarını titreten sert bir homurtu. Dex'ten uzaklaşıyorum, kalbim çalınan anımızdan dolayı hala çarpıyor, etrafımızdaki gerilim sarmal olurken. Gazeteci içgüdülerim not almam, her ayrıntıyı hatırlamam için çılgık atıyor. Motorcular dışarıda motorlarını deviriyorlar, bir uyarı mı yoksa silahlanma çağrısı mı, hangisi olduğunu anlayamıyorum.

Dex pencereye doğru adım atarken yüzü sertleşiyor, kaşlarını çatarak panjurların arasından bakıyor ve kelimelerle anlatamayacağı kadar çok şey anlatıyor. "Burada kal," diye emrediyor ama ben çoktan peşine düşmüştüm.

"Neler olduğunu bilmem gerek," diye ısrar ediyorum, sesim hissettiğimden daha sert çıkıyor.

Bana dönüp bakıyor, yüzünde çatışma ifadesi var. "Emma, bu güvenli değil."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Cevabım hızlı geliyor, kararlılığımın bir yansıması.

Tartışacak zamanı yoktur. Kulüp binasının kapısı kasıtlı bir şekilde açılır ve başka bir kulüpten gelen motorcular adım adım ilerler - tehlike havasını ikinci bir deri gibi taşıyan adamlar. Dex onları yarı yolda karşılar; duruşu savunmacı ama açıktır.

Liderleri, çakmaktaşı gibi gözleri olan iri yarı bir adam, Dex'le göz göze gelir. "Konuşmamız gerek," diye homurdanıyor.

Dex başını sallar ve meraklı kulakların fısıltıları yakalamakta zorlanacağı odanın تنها bir köşesini işaret eder.

Odanın kenarlarında geziniyorum, gözlemlemek için yeterince yakın ama dikkat çekmemek için yeterince uzak. Sinir bozucu bir şekilde belirsiz olan kısık seslerle konuşuyorlar. Belli ki ağır bir şey tartışıyorlar - topraklar, borçlar, ittifaklar; kim tahmin edebilir ki?

Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen sadece dakikalar süren bir görüşmeden sonra toplantı sona erer. Ziyarete gelen motorcular sertçe başlarını sallıyor ve başka bir şey söylemeden dışarı çıkıyorlar. Gidişlerinin gürültüsü uzaklarda kayboluyor.

Tekrar yalnız kaldığımızda Dex bana yaklaşıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Güvence istediler," diyor basitçe. "Gitmeyeceğimize dair güvence misilleme yapmak için... olanlardan sonra."

"Peki ya biz?" artık sadece profesyonel değil; kişisel. "İnce bir çizgide yürüyoruz," diye itiraf ediyor.

Kulüp binası bir anda hem bir sığınak hem de bir kafes gibi geliyor. Sertçe yutkunuyorum, boğazımın sadakat ve şiddetle ilgili söylenmemiş sorularla gerildiğini hissediyorum - bu kulübün ne kadar ileri gideceği ve onların dünyasına ne kadar battığımla ilgili.

Dex elini uzatıp hafifçe koluma koydu. "Gitmen gerektiği konusunda yanılmışım."

Kafamın içinde dönen düşünceler karmaşasının ortasında dokunuşu beni sabitliyor. "Öyle miydin?"

"Evet." Derin bir nefes alıyor ve bakışlarımla tekrar buluşmadan önce kulüp binasının etrafına bakıyor. "Burada bizimle kalman daha güvenli olur."

İnkâr edilemez bir heyecanla karışan rahatlama içime doluyor. Bu duvarların içinde güvendeyim -onun kollarında- bu vahşi yerde Dex'in gücüne ve nezaketine ne kadar güvendiğimi fark ediyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum, içimdeki fırtınaya rağmen sesim sabit. "Ben kalacağım."

EMMA

Tüneş doğdu ama zihnim hâlâ dünün kasırgasında. Yatağımda uzanırken, her anı tekrarlamaktan kendimi alamıyorum. Jake'in yaralı ama bir o kadar da güçlü yüzü önünden gitmiyor. Ama bir de içimi kemiren bir düşünce, beni dürtüyor - o daha yaşlı, bu çılgın hayatta çok daha deneyimli. Yaş sadece bir sayı, değil mi? Ama bir şekilde, üzerinden atlayamayacağım bir engel gibi geliyor.

Yorganı bir kenara atıyorum, huzursuzum. Liam, zeki cazibesi ve derin, düşünceli gözleriyle benim de aklımdaydı. Sohbetlerimiz mi? Zihinsel egzersizler gibi, beni hem heyecanlandırıyor hem de meraklandırıyor. Ve Dex, Bay Günışığı, şakaları ve rahat havasıyla, kocaman olmasından bahsetmiyorum bile... her zaman havayı nasıl neşelendireceğini biliyor.

Dostum, bunun için kaydolmamıştım. Sadece bir değil, üç erkeğe aşık olmak mı? Ve hepsi çok farklı. Bu normal mi? Kitaplarda böyle şeyler okudum ama gerçek hayatta? Bu başka bir hikaye.

Kafamdaki bu karmaşayı temizlemek için biraz hava almaya ihtiyacım var. Kot pantolonumu ve tişörtümü giyip Liam'ı bulmaya karar veriyorum. Günün bu saatlerinde genellikle bir kitaba gömülür ve şu anda onun sakın mantığının bir dozunu kullanabilirim.

Odamdan çıkıp kulüp binasının ortak alanına doğru ilerliyorum. Liam'la bu meseleye dalma zamanı. Belki içinde bulunduğum bu duygusal kaosu anlamlandıracak bilgece sözleri vardır. Ya da en azından zekice konuşmalarıyla dikkatimi dağıtabilir.

"Günaydın Liam," onu kolayca buluyorum, burnu beklendiği gibi bir kitapta. "Kelimelerle dolu dünyanda bir kişiye daha yer var mı?"

Liam başını kaldırıyor, yüzünü aydınlatan bir gülümseme onu bir kulüp stratejistinden çok üniversite kütüphanesinde karşılaşılabileceğiniz bir adam gibi gösteriyor.

"Her zaman," diyor yanındaki koltuğu sıvazlayarak. "Aklında ne var, Emma?"

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek yanına çöküyorum. "Sadece... şeyler. Bilirsiniz, hayatımdaki olağan kaos."

Kitabını kapatıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Bugünlerde 'olağan kaos' biraz daha kaotik görünüyor."

Gönülsüz ama içten bir kahkaha attım. "Öyle de denebilir. Yani, Jake hastanede, kulüp kargaşa içinde ve... şey, kendi karışık duygularım."

Liam başını sallıyor, yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Bu herkes için başa çıkılması zor bir durum, özellikle de kalbiniz farklı yönlere çekilmişse."

Onun anlayışlı bakışları altında kendimi biraz savunmasız hissederek iç çektim. "Evet, o konuda. Garip bir durum. Bir hikaye için buradayım ama şimdi sanki hikayenin bir parçasıymışım gibi. Jake'e, Dex'e ve... hatta sana karşı hissettiklerim. Bu kafa karıştırıcı."

Liam'ın gözleri yumuşar. "Bu insani bir şey, Emma. Kime ilgi duyacağımızı biz seçmeyiz ve bazen hayat bizi ters köşeye yatırır."

Sözleri rahatlatıcı geliyordu. "Peki ya Jake'le aranızdaki yaş meselesi? Benden daha yaşlı ve benim olmadığım kadar tecrübeli. Bu göz korkutucu."

Liam nazikçe, "Yaş bir faktör ama belirleyici olan değil," diyor. "Önemli olan senin nasıl hissettiğin, onun sana nasıl hissettirdiği. Ve gördüğüm kadarıyla Jake seni önemsiyor. Hem de çok."

Sözlerini düşünerek dudağımı çiğniyorum. "Peki ya biz Liam? Yani, sen ve ben, tamamen başka bir seviyede bağlantı kuruyoruz. Jake ve Dex'ten farklı ama yine de var."

Liam elini uzatıp benimkini tutuyor. "Emma, sen inanılmaz bir kadınsın. Bu kulübe, hayatlarımıza eksik olan bir şeyi getirdin. Hepimiz bunu görüyoruz, hissediyoruz. Bu duyguların üstesinden nasıl geleceğin sana kalmış, ama şunu bil ki bu duygularda yalnız değilsin."

Dokunuşu koluma sıcak bir ürperti gönderiyor. Güven verici ve topraklayıcı. "Teşekkürler Liam. Cidden, her şeyi daha az karmaşık gösterme gibi bir huyun var."

Kıkırdıyor, "Elimden geleni yapıyorum. Şimdi, duygusal şeylere bir ara verip biraz eski güzel edebiyata dalmaya ne dersin? Burada seveceğinizi düşündüğüm bir kitap var."

Başımı sallıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Liam kitap hakkında konuşurken, konuya olan tutkusu bulaşıcı ve kendimi ilk kez rahatlamış buluyorum

günler içinde. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu - fırtınanın ortasında bir anlık huzur ve normallik.

"Ve işin güzelliği de burada," diye bitiriyor Liam, kitabı yumuşak bir gümbürtüyle kapatırken. "Edebiyat bizi taşıyabilir, bize meydan okuyabilir, kendi hayatlarımızı bize geri yansıtabilir."

Başımı sallıyorum, garip bir şekilde neşelenmiş hissediyorum. "Biliyor musun, kendimi bir motorcu kulübünde edebiyat teorisi tartışırken bulacağımı hiç düşünmezdim. Bu gerçeküstü."

Liam gülümsüyor, gözlerinde bir pırıltı. "Hayat sürprizlerle doludur, Emma. Önemli olan onları kucaklamaktır."

"Sürprizlerden bahsetmişken, siz bunu nasıl başarıyorsunuz? Kulüp, tehlikeler, belirsizlikler?"

Arkasına yaslanır, bakışları başka yöne kayar. "Bu güvenle ilgili, Emma. Birbirimize, kardeşliğe güvenmek. Başımıza ne gelirse gelsin birlikte göğüs geriyoruz ve bu bizi daha güçlü kılıyor."

Verdiği cevap içimde bir yankı uyandırdı. Güven - Jake, Dex ve hatta Liam'la olan ilişkilerimde giderek önem kazanan bir şey. "Peki ya... ilişkilerde güven? Kalbin parçalandığında bu nasıl işliyor?"

Liam bana dönüyor, yüz ifadesi ciddi. "Güven çok önemlidir, özellikle de karmaşık durumlarda. Bu, kendinize ve ilgili kişilere karşı dürüst olmakla ilgilidir. Bu asla kolay değildir ama kalbin karmaşıklığını aşmanın tek yolu budur."

Sözlerini özömsüyorum, kafa karışıklığının ortasında bir netlik hissi duyuyorum. "Teşekkürler Liam. Her zaman söyleyecek doğru bir şeyin varmış gibi görünüyorsun."

Alçakgönüllülükle omuz silkiyor. "Ben sadece öğrendiklerimi paylaşıyorum. Hayat pişmanlıklar için çok kısa, Emma. Kalbinin sesini dinlersen yanlış yapmazsın."

Konuşmamızı tamamladığımızda, yenilenmiş bir amaç duygusu hissediyorum. Durumum karmaşık olabilir ama keşfetmek ve anlamak bana ait. Ve Liam gibi bilgelik ve destek sunan insanlarla, yolculuğumda kendimi daha az yalnız hissediyorum.

* * *

Genelde gürültülü bir faaliyet merkezi olan kulüp binası bu gece alışılmadık derecede . Dex ile loş bir köşede oturuyoruz, o konuşurken gölgeler yüzünde oynuyor.

"İyi misin, Emma? Liam'la beri sessizsin." Dex'in sesi sessizliğı bozuyor, karışık düşüncelerimden başımı kaldırmama neden olan bir endişeyle karışık.

Günün ağırlığını hissederek içimi çektim. "Sadece her şeyi düşünüyorum... bizi, Jake'i, Liam'ın söylediklerini." Onun bakışlarından kaçarak masa örtüsünün yıpranmış kenarıyla oynarken sesim kesiliyor.

Dex uzanıyor, sert eli kıpırdanmalarımı nazikçe durduruyor. Sıcak ve sabit dokunuşu beni sabitliyor. "Hey, bunu kabullenmek çok zor. Ama unutma, hepimiz seni çok önemsiyoruz."

Sözleri beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Sonunda bakışlarıyla buluşuyorum ve gözlerinde parlayan samimiyeti görüyorum. "Biliyorum ve yanımda olduğun için sana minnettarım, Dex. Bunun anlamı tahmin edebileceğinden çok daha büyük." Sesim sadece bir fısıltı, ama içimde tuttuğum, dile getirilmemiş tüm duyguları taşıyor.

Gülümsüyor ve bu görüntü yıpranmış sinirlerime merhem gibi geliyor. "Emma, senin için burada olmak bir görev değil; istediğim şey bu. Tüm bunların üstesinden geldiğini görmek... etkileyici." Sesinde kalbimi titreten bir hayranlık tınısı var.

Sohbetimiz ciddi konulardan neşeli konulara doğru inişli çıkışlı bir seyir izliyor. Her kelimedeki içimdeki gerginliğin hafiflediğini hissediyorum, göğsümdeki düğümlerin gevşemesi gibi. Dex'in her şeyi idare edilebilir, daha az ürkütücü gösteren bir tarzı var.

AKŞAM İLERLEDİKÇE, Dex'in gözlerinin üzerimde nasıl oyalandığını fark etmekten kendimi alamıyorum. İçimdeki ateşi tutuşturan bir bakış bu, paylaştığımız inkar edilemez kimyayı hatırlatan bir bakış.

"Emma," diye başlıyor Dex, sesi alçak ve ciddi bir tona dönüşüyor, "bir şeyi bilmeni istiyorum. Aramızdaki bu şey, benim için sadece geçici bir kaçamak değil. Sana bu kadar kısa sürede tahmin edebileceğimden çok daha fazla değer veriyorum."

İTİRAFI kalbimi aşırı hızda çarptırıyor. Dex'le aramızdaki bağ en başından beri yadsınamazdı ama bunu dile getirdiğini duymak zaten karmaşık olan duygularıma yeni bir boyut kattı.

"DEX, ben... ben de hissediyorum. Ama her şey çok karmaşık, Jake'le, kulüple..."
Başını salladı, yüzünün her yerinde anlayış vardı. "Biliyorum. Ve senden şu anda herhangi bir karar vermeni istemiyorum. Sadece şunu bil ki sen gerçeksin."

Orada otururken etrafımızdaki dünya bulanıklaşıyor. Sadece Dex ve ben, dürüstlük ve kırılganlık anına yakalanmış iki ruh.

Yaklaşan ayak sesbüyüyü bozuyor. İkimiz de Liam'ın yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle bize doğru yürüdüğünü görmek için dönüyoruz.

"SİZ İKİNİZE KATILABİLİR MİYİM?" diye soruyor hafifçe.

Dex yer açmak için yana kayarak, "Tabii ki hayır," diye yanıtlıyor.

LIAM oturuyor, onun varlığı karışıma yeni bir dinamik katıyor. Orada hem Dex hem de Liam'la birlikte oturmak çok tuhaf, her biri kendine özgü bir şekilde kalbimin bir parçasını tutuyor.

"Peki, günün konusu ne?" Liam soruyor, gözleri merak ve eğlence karışımıyla parıltıyor.

"Hayat, aşk ve kalbin karmaşıklığı," diye cevap veriyorum, havayı hafif tutmaya çalışarak.

Liam kıkırdar. "Ah, ebedi muammalar. Biliyorsun Emma, kalbin sınırsız bir sevgi kapasitesi vardır. Ona sınır koymaya çalışan sadece zihinlerimizdir."

SÖZLERİ içimde bir akor oluşturuyor, kendi iç savaşımı yankılıyor. "Belki de haklısın, Liam. Belki de mantığın ötesinde bir şeyi rasyonalize etmeye çalışıyordum."

GECE DERİNLEŞİYOR ve etrafımızdaki hava, söylenmemiş sözler ve çok şey anlatan bakışlarla yüklü, canlı hissediyor. Her iki tarafta da Dex ve Liam'ın olduğu bir duygu üçgeninin içindeyim, bu hem heyecan verici hem de ürkütücü.

LIAM'ın aşk ve hayat hakkındaki anlayışlı yorumları derin bir sohbele yol açıyor. Hayallerimizden korkularımıza kadar her şey hakkında konuşuyoruz ve kendimi hiç beklemediğim şekilde açılırken buluyorum.

Her kelimeyle onlara daha çok bağlandığımı hissediyorum, gecenin sessizliğinde bağlarımız güçleniyor.

DEX'in eli ara sıra benimkine değiyor, basit bir dokunuş vücudumda kıvılcımlar yaratıyor.

VE LIAM, düşünceli bakışları ve nazik sözleriyle beni sakin ve anlayışlı bir duyguya sürüklüyor.

Genellikle gürültülü bir merkez olan KULÜP BİNASI sakinleşti ve sohbetimizin alanı doldurmasına izin verdi. Bu anın ne kadar nadir olduğunu fark ediyorum; Melek Süvarileri'nin kaotik hayatında huzurlu bir ara.

Konuşma sona ererken Dex'in bakışları benimkilere kilitleniyor, yoğun ve anlam dolu. "Emma, ne olursa olsun bilmeni isterim ki burada, bizim yanımızda bir yerin var." Sesi alçak, neredeyse bir fısıltı.

Boğazımda bir yumru hissederek YUTKUNUYORUM. "Teşekkür ederim, Dex. Bu benim için her şey demek." Cevabım içtendi, ona karşı artan bir yansımasıydı.

LIAM gülümser, gözleri loş ışıkta yumuşacıktır. "Biz bir aileyiz, Emma. Ve sen de artık bunun bir parçasısın."

Orada, onların arasında, aradığımı bile bilmediğim bir şeyi bulmuş gibi hissederek . Artık mesele sadece makale ya da macera değıl. Bu bağlantılarla ilgili. Sevgi ve aidiyet duygusu.

VEDA EDERKEN, Angel Riders'a geldiğimden beri hayatımın ne kadar değıştiğini fark ediyorum. En beklenmedik yerlerde güç, dostluk ve sevgi buldum. Ve hayatımda ilk kez, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

DEX bana bakıyor, loş ışıkta gözleri yoğun. Eğiliyorum, dürtüsel olarak dudaklarımı şefkatli bir öpücükle onunkilere bastırıyorum. Bu derin ve inkar edilemez bir bağ anı. Nazikçe karşılık veriyor, öpücüğü daha fazlası için sessiz bir söz.

UZAKLAşIRKEN, yumuşak ve bilmiş bir gülümsemeyle bizi izleyen Liam'a dönüyorum. "Liam,"

UZANIP saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Emma, biz senin için buradayız. Her zaman." Sözleri kalbimi kabartan derin bir anlayışla yankılanıyor.

Eğilip onu da öpüyorum, kurduğumuz entelektüel ve duygusal bağı anlatan tatlı, kalıcı bir öpücük. Liam'ın tepkisi nazik, Dex'in yoğunluğuna mükemmel bir kontrpuan.

GECEYE VEDA ETTİKTEN SONRA, bir tür rüyayı yaşıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum - hem de hiç düşünmediğim türden bir rüyayı. Sanki artık onların dünyasının bir parçasıyım, sadece not defteri ve soruları olan bir kız değilim.

Yatağımda dönüp duruyorum, huzursuzluktan değil, kafam Dex'in şakaları ve Liam'ın düşünceli konuşmalarıyla dolu. Ya o iyi geceler öpücükleri? Adamım, günü yüksek bir notla bitirmek hakkında konuş!

Elimde değil ama karanlıkta kendi kendime sıırıyorum. İşte buradayım Emma, iki inanılmaz adamla duygusal bir kasırganın tam ortasında.

BU DÜŞÜNCEYLE, dudaklarımda bir gülümseme, dalıp gidiyorum. Hayatın bu kadar karmaşıklışıp bu kadar doğru hissettireceğini kim bilebilirdi?

EMMA

A Kulüp binasının kapısı açıldığında kalbim küt küt atıyor. Jake orada duruyordu, yıpranmışlığı biraz daha kötüydü ama yine de ilk dikkatimi çeken sağlam gücünü sergiliyordu. Onu görünce, bandajlı ama kırılmadan, bir rahatlama dalgası çöküyor.

"Jake!" Elimde olmadan yanına koşuyorum, duygularım sesimi nefes nefese bir fısıltıya dönüştürüyor. Yorgun görünüyor, gözlerinin etrafında acı var ama gülümsemesi sıcak ve güven verici.

"Selam Emma," diye selamlıyor beni, sesi sert ama güçlü. Adımı söyleyiş şekli, o tanıdık şefkatle, içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Diğerleri etrafta toplanır, yüzlerinde rahatlama ve endişe karışımı bir ifade vardır. Bu bir eve dönüş, ancak atmosfer yaşananların ağırlığıyla ağırlaşıyor. Jake, durumuna rağmen havayı yumuşatmaya çalışıyor, yaptığı şaka birkaç isteksiz gülümsemeye yol açıyor.

Ona yaklaşıp, gerçekten iyi olduğunu teyit etmek için elimi istiyorum. Ama Dex ve Liam'ın yüz ifadeleri okunamayan gözlerinin üzerimizde olduğunun bilinciyle kendimi tutuyorum.

Kulüp üyeleri yavaşça dağılıp Jake'i dinlenmeye bırakırken, ben onun yanında oyalanıyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Sesim yumuşak ve endişeli.

Jake başını sallar. "Sadece biraz dinlen, Emma. İyi olacağım," diye güvence verir.

Ben.

Başımı sallıyorum ama içim içimi . Onu görmek, savunmasız ama duygularımı daha da karmaşık hale getiriyor. O sadece kulüp başkanı değil; çok değer verdiğim bir adam.

Jake'in odasına yerleşmesine yardım ediyorum. Ona su ve ağrı kesici verdiğimde teşekkürü minnettarlıktan daha fazlasını içeriyor.

Odasından çıktığımda Dex ve Liam'ı dışarıda beklerken buluyorum. Onlarla yüzleşirken ağırlaşıyor.

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak, "Dex, Liam," diyorum.

"Jake nasıl?" Dex soruyor, sesinde belirgin bir endişe var.

"Yorgun, çoğunlukla," diye cevap veriyorum, araştıran bakışlarından kaçınarak.

Liam yaklaşıyor, sesi nazik ama ciddi. "Onun için çok şey yapıyorsun Emma. Sadece kendine de iyi bakmayı unutma."

Başımı sallıyorum, endişeleri gerçek, ama alttan alta bir kıskançlık, bir kenara itilme korkusu da hissediyorum.

Odama doğru yürürken aklımda bir sürü düşünce dönüp duruyordu. Jake'in dönüşü, odasındaki anlar, Dex ve Liam'ın tepkileri - tam olarak çözemediğim bir bulmaca gibi.

Odamda, pencerenin yanında oturuyorum, ay yumuşak bir ışık saçıyor. Düşüncelerim huzursuz, Jake, Dex ve Liam arasında gidip geliyorum. Her biri kalbimin bir parçasını tutuyor ve ben tutku, görev ve derinleşen bağların hassas dengesine kapılmış durumdayım.

* * *

KULÜP MUTFAĞI sabah rutiniyle uğulduyor ama ben bardak tıkırtılarını ve sessiz konuşmaları zar zor fark ediyorum. Dün geceki ifşaatla meşgulüm - Jake'in dönüşü ve aramızdaki hissedilir gerilim.

Liam ocağın başında, dünyayı engelleyecekmiş gibi görünen bir konsantrasyonla krepleri çeviriyor. Tamamen işine odaklanmış durumda, kaşlarının hafifçe çatılması bu kaosun içinde kontrol ihtiyacından bahsediyor.

"Günaydın Emma," diye selamlıyor Dex beni, sesi beni hayallerimden çekip çıkarıyor.

Gözleri benimkileri arıyor, ifade edebileceğimden emin olmadığım bir şey arıyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, gülümsemeye zorlayarak. Tezgâha oturuyorum, parmaklarım dalgın dalgın yüzeyde desenler çiziyor.

Dex tezgâha yaslanıyor, yakınlığı hem rahatlatıcı hem de rahatsız edici.

"İyi misin?" diye soruyor, endişesi gerçek.

Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Sadece her şeyi düşünüyorum... Jake'i, kulübü, bizi." Sesim kesiliyor, söylenmemiş düşüncelerle ağırlaşıyor.

Başını sallıyor, içinde bulunduğum kargaşayı anlıyor. "Bu çok fazla. Ama unutma, biz senin için buradayız."

Liam dönüyor ve önüme bir tabak krep koyuyor. "Bir şeyler ye, Emma. Daha iyi hissedeceksin." Ses tonu nazik, şefkatli doğasının ince bir hatırlatıcısı.

Yemeği karıştırıyorum, iştahım duygularımın girdabında kayboluyor. Mutfak üçümüzle birlikte daha küçük geliyor, kaynayan duygular ve söylenmemiş sözlerden oluşan bir koza.

Kahvaltıdan sonra kendimi garajda buluyorum, yağ ve metal kokusu garip bir şekilde rahatlatıcı. Orada durmuş, düşüncelere dalmışken Jake beliriyor. Yavaş hareket ediyor, her adımı dikkatli ve ölçülü, ama kararlılığı açık.

"Selam Emma," diyor, sesi acı ve sıcaklığın bir karışımı.

"Jake, dinleniyor olmalısın," diye usulca söyledim, onun için duyduğum endişe taşıyordu.

JAKE'in alaycı gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor ve dik durma çabasının ona pahalıya mal olduğunu söyleyebilirim. "Endişeni takdir ediyorum Emma, ama konuşmamız gereken bir şey var." Bir tabureyi işaret ediyor ve ben de oturuyorum, kendimi bundan sonra olacıklara hazırlıyorum.

"Jake, başlamadan önce bilmem gereken bir şey var. Misilleme yapacak mısın?"

Bir çalışma tezgahına yaslanmış, duruşu rahat ama gözleri yoğun. "Misilleme zor bir iştir," diye başlıyor, sesi ciddi. "Bazen gereklidir ama her zaman çözüm değildir. Olanlar... kulüp rekabetinden çok kişiseldi."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Kişisel mi? Anlamıyorum."

Jake pişmanlık dolu ağır bir sesle iç geçiriyor. "Yaşadığımız bu hayatta kurallar var - bizi bağlayan yazılı olmayan kanunlar. Ben çizginin dışına çıktım, bu kurallardan birini çiğnedim. Olanlar... intikamdı."

Onun sözlerini düşünürken hava yoğun hissediyorum. "Bir kuralı çiğnemeye mi çalışıyordun? Bunu neden yapasın ki?"

Kıkırdaması esprili değil. "Başkanlar bile zor kararlar vermek zorunda kalır. Bu yanlış giden bir karar oldu. Ama bizim seçtiğimiz hayat bu; sert ve affetmez."

Kulüp hukukunun karmaşıklığını anlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Yani öylece bırakacak mısın? Kabullenecek misin?"

Jake bakışlarımla yüzleşiyor. "Bu sefer, evet. Misilleme yapmak sadece işleri kızıştırır. Akıllıca davranmalı, savaşlarımızı akıllıca seçmeliyiz." Parmakları tezgahın üzerinde bir ritim tutturuyor - taşıdığı liderliğin ağırlığını yansıtan bir ritim.

"Peki ya tekrar peşine düşerlerse?" Sesim onun için duyduğum korkuyu ele veriyor.

"O köprüye geçeceğiz," diyor Jake son bir kararlılıkla, banktan kalkıp bana doğru yürürken. "Şimdilik iyileşmeye ve ilerlemeye odaklanmalıyız."

O yaklaşırken ayağa kalkıyorum, uzanıp onu rahatlatmayı ne kadar çok istediğimin farkındayım. Varlığı beni sarıyor; tehlikeye rağmen beni içine çeken bir güç ve kırılmalılık karışımı.

"Bu konuda bana güvendiğiniz için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Eli benimkini buluyor, kısa ama yoğun bir bağlantı. Elimi bırakmadan önce "Güven iki yönlüdür," diye cevap veriyor.

Kulüp hakkında, gelecek hakkında konuşmaya devam ediyoruz. Sözleri, ilerlemek ve işleri yoluna koymak için inatçı bir kararlılıkla dolu. Ama bana bunu söyleyen sadece sözleri değil; çenesinin duruşu, gözlerindeki ateş.

KONUŞMAMIZ SÜRÜKLENDİKÇE, elimde olmadan aramızdaki yaş farkını gündeme getiriyorum.

"JAKE, aramızdaki yıllar seni hiç rahatsız ediyor mu?" Sesim ancak fısıltıyı geçerek soruyorum.

Bana bakıyor, bakışları yoğun. "Emma, yaş sadece bir sayıdır. Önemli olan aramızdaki bağdır." Eli benimkini buluyor, kelimelerden daha yüksek sesle konuşan güven verici bir dokunuş.

Sessiz bir anlayışla dolu bu an uzun sürer. Ama ayak sesleri büyüğü bozar. Dex ve Liam içeri girer, yüz ifadeleri endişe ve başka bir şeyin karışımıdır - bir meydan okuma, sessiz bir iddia.

Jake'in elini bırakarak geri çekiliyorum. Garajdaki hava değişiyor, söylenmemiş gerilimler ve karmaşık duygularla doluyor.

Garajdan ayrılıp kulüp binasının ana bölümüne geri dönüyorum. Günün geri kalanı rutinler ve konuşmalarla dolu bir bulanıklık içinde geçiyor ama aklım sürekli Jake'le yaşadığım o ana, elinin dokunuşuna ve gözlerinin içine bakışına gidiyor.

Odama çekiliyorum.

Dışarıda akşam durgun ama içimde Jake için, Dex için, Liam için duygu fırtınaları kopuyor.

Telefonum Liam'dan gelen bir mesajla çınlayınca odamdaki sessizlik kısa sürdü: *'Konuşmamız gerek. Kütüphaneye gelebilir misin?'*

Merakımı yenemeyip kütüphaneye gidiyorum; kitaplarla ve birkaç yıpranmış deri sandalyeyle kaplı küçük, rahat bir oda. Liam orada, pencerenin yanında duruyor, ben içeri girerken sırtı bana dönük.

"Hey, 'aber?'" Kapıyı arkamdan kapatarak .

Liam dönüyor, ifadesi ciddi. "Kulüpte ve bizde neler olduğunu düşünüyordum," diye söze başladı, ses tonu ölçülüydü. "İşlerin karmaşık olduğunu biliyorum, özellikle de Jake'in geri dönmesiyle."

Oturup bacaklarımı alıyorum. "Karmaşıklık şu anda hayatımın teması görünüyor."

Liam oturuyor, bakışları sabit. "Emma, sadece tüm bunların senin için sorun olmadığından emin olmak istiyorum. Buradaki dinamikler... yoğun."

Endişesini takdir ederek başımı sallıyorum. "İdare ediyorum. Çok fazla ama geri adım atmıyorum."

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. "Peki ya biz?" diye soruyor, sesi alçalarak. "Dex ya da Jake kadar... ileri görüşlü olmadığımı biliyorum ama sahip olduğumuz benim için önemli."

"Liam, kaosa bir sükûnet getiriyorsun. Bu seninle akıldan öte bir şey; bir huzur duygusu. Buna ihtiyacım var."

Uzanıp elimi tuttu. Temas nazik, ancak söylenmemiş vaatlerle dolu. "Sadece bunalmış ya da göz ardı edilmiş hissetmeni istemiyorum," diyor içtenlikle.

"," diye teminat veriyorum elini sıkarak. "Hepiniz farklı şekillerde benim için çok şey ifade ediyorsunuz."

Bir süre daha konuşuyoruz, sohbet kulüpten kişisel anekdotlara uzanıyor. Liam'ın kulübün dinamikleri hakkındaki içgörülerini göz açıcı, içine girdiğim karmaşık ağa ışık tutuyor.

Konuşmamızı tamamladığımızda Liam ayağa kalkıyor, boyu ve varlığı kütüphanenin dar alanında daha da belirginleşiyor. Eğilip alınma yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor. "Dinlediğin ve anladığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Sıcaklık ve kafa karışıklılığının bir karışımını hissederek gidişini izliyorum. Her biriyle olan ilişkim kendine özgü, zorlu ve ödüllendiriciydi.

Kütüphaneden dışarı adımlımı attığımda günün henüz bitmediğini fark ediyorum. Kulüp binası hareketlilikle dolu, üyeler bir amaç duygusuyla hareket ediyor. Kendimi, aletlerin ve motorların sesinin tanıdık bir rahatlık verdiği garaja doğru çekilirken buluyorum.

Dex orada, bir bisiklet üzerinde çalışıyor. Elleri becerikli ve emin, her hareketi kusursuz. Ben yaklaşırken başını kaldırıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Selam Emma," diye selamlıyor ellerini bir bez parçasına silerek. "Günün nasıl geçti?"

"Olaylı," diye cevap veriyorum, bir çalışma tezgahına yaslanarak. "Az önce Liam'la konuştum. Düşünecek çok şey var."

Dex başını sallıyor, yüz ifadesi anlayışlı. "Bu kulüp, kendi başına bir dünya. Ama fark ettiğinden daha fazla uyum sağlıyorsun."

Onun onaylaması güven verici ve kendimi onun varlığında rahatlarım buluyorum. "değmesini sağlayan sizlersiniz," diyorum bakışlarına karşılık vererek.

Bir adım daha yaklaşıyor, yakınlılığı içimde bir heyecan yaratıyor. "Emma, geçen gece olanlar hakkında..." diye başlıyor, sesi alçak.

Yoğun karşılaşmamızın anısı zihnimde yanıp sönüyor, tutku ve bağlantı inkar edilemez. "Ben de bunu düşünüyordum," diye itiraf ediyorum.

Dex elini uzatıp yanağımı kavıyor. "Seni acele ettirmek ya da herhangi bir şeye zorlamak istemiyorum. Sadece senin için hissettiklerimin gerçek olduğunu bilmeni istiyorum."

Sesindeki samimiyet hissediliyor ve dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Biliyorum, Dex. Ve bunu ben de hissediyorum."

Garaj kapısının açılması ve Jake'in içeri girmesiyle konuşmamız yarıda kesiliyor, zayıflamış haliyle bile varlığını hissettiriyor. Ortam anında değişiyor, hava söylenmemiş gerilim ve duygularla doluyor.

Jake, Dex ile benim arama bakarak, "Yoğun bir gün gibi görünüyor," diyor.

Dex elini bırakıp geri çekiliyor. "Her zamanki kulüp binası işleri işte," diye cevap veriyor, ses tonunda biraz savunmacı bir ifade var.

Benim için çok şey ifade eden iki adam arasında sıkışmış hissediyorum.

Gün akşama dönerken, kulüp binası iç içe geçmiş hayatlarımızın akıntılarıyla uğulduyor. Sohbetler, bakışlar, dokunuşlar - her an benim de bir parçası olduğum karmaşık ilişkiler dokusunun bir parçası.

Sonunda odama döndüğümde günün ağırlığı üzerime çöküyor. Zihnim bir duygu kasırgasına dönmüş durumda ama bir netlik oluşuyor. Bu adamlar, bu kulüp - artık sadece bir hikaye değiller. Onlar benim bir parçam, kalbimin bir parçası.

Pencerenin kenarında oturup gece gökyüzünü izliyorum. Yıldızlar parlak, her biri önümde uzanan olasılıkları ve zorlukları hatırlatıyor. Yarın kendi sınavlarını getirecek, ama bu gece için sessizliği kucaklamaya karar veriyorum. Düşüncelerimle baş başa kalmanın huzurunun tadını çıkarmaya, bundan sonra ne olursa olsun yüzleşmeye hazır olmaya.

* * *

SABAH IŞIĞI perdelerin arasından süzülerek beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi ovuşturuyorum, sanki bütün gece duygulardan oluşan bir kurutma makinesinde savrulmuşum gibi hissediyorum. Bugünün gündemi? Bu kulüpte gerçekten neler döndüğünü öğrenmek. Ve kahve. Kesinlikle kahve.

Kulüp binasının mutfağına gidiyorum ve Liam'ı krep çevirirken buluyorum. Sırtı bana dönüktü ama derin düşüncelere dalmış olduğunu söyleyebilirim - muhtemelen kulüp meseleleri ya da kuantum fiziği hakkında strateji geliştiriyordu.

"Günaydın Einstein," diye cıvıldıyorum, bir tabureye kayıyorum. "Bunlar benim için mi?"

Liam omzunun üzerinden bakıyor, normalde ciddi olan yüzünü bir gülümseme yumuşatıyor. "Günaydın Emma. Krep her şeyi daha iyi yapar, değil mi?"

"Biliyorsun," diye cevap veriyorum sırtarak. "Kahvaltımla birlikte kulüp sırları hakkında alma şansım var mı?"

Bir krep tabağına çevirip önüme koydu. "Korkarım kulüp sırları menüde yok. Ama bir tavsiyede bulunabilirim - ne kadar derine dikkat edin. Angel Riders'da her şey... açık değildir."

Sözlerini düşünerek krepleri mideye indiriyorum. "Not ettim. Ama siz tam olarak açık bir kitap değilsiniz."

Liam tezgâha yaslanıyor, bakışları düşünceli. "Hepimizin bazı şeyleri gizli tutmak için nedenleri var. Bu şekilde hayatta kalıyoruz."

Ben daha fazla araştıramadan Dex içeri giriyor, her zamanki kendinden emin adımları bugün biraz daha ağır. Dikkatini bana çevirmeden önce Liam'a başıyla selam verdi. "Emma, erken kalkmışsın. Her şey yolunda mı?"

"Milyon parçalı bir yapbozu gözüm kapalı birleştirmeye çalışıyorum," diye takılıyorum, krepten bir ısırık daha alarak. "Sende birkaç eksik parça yoktur, değil mi?"

Dex bir kupa kapıp kendine kahve koyuyor. "Ben daha çok 'gittiğin gibi çöz' tarzında bir adamım. Ama anlıyorum, cevaplar arıyorsun."

"Cevaplar, gerçekler, ifşaatlar - seçici değilim," diyorum, aklımdaki ağır düşüncelere rağmen konuşmayı hafif tutmaya çalışıyorum.

Liam ve Dex birbirlerine bakarlar, bu 'motorcu telepatisi' anlarından biridir. Dex sonunda sessizliği bozar. "Dinle Emma, burada tehlikede olan çok şey var. Fark edebileceğinden daha fazla. Hepimiz bir ipin üzerinde yürüyoruz."

Çatalımı bıraktım, iştahım aniden kesildi. "Buranın yabancısı olduğumu anlıyorum ama artık sadece meraklı bir muhabir değilim. Bu kulübe ne olacağını ben de önemsiyorum."

Dex yaklaşıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Ve sana ne olacağını önemsiyoruz. Bu yüzden her şeyi orada öylece bırakamayız. Mesele sadece kulübü korumak değil; mesele seni güvende tutmak."

Dex ve Liam'a bakıyorum, gözlerindeki samimiyeti görüyorum. Karanlıkta kalmak sinir bozucu ama gösterdikleri endişeyi de görmezden gelemiyorum.

"Tamam, geri ... şimdilik," diye kabul ediyorum, tabağımı itiyorum. "Ama neler olup bittiğini öğrenmekten vazgeçmeyeceğim. Ve kesinlikle sizden de vazgeçmiyorum."

Dex gülümsüyor, odadaki gerginlik hafifçe azalıyor. "İşte ruh bu. Sadece... dikkatli ol, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, içimde kararlı bir kıvılcım alevleniyor. Bugün Angel Riders'ın tüm sırlarını açığa çıkaracağım gün olmayabilir ama ben meydan okumalardan geri adım atacak biri değilim. Ve Dex, Liam ve hatta Jake - kendi huysuz tarzıyla- yanımdayken, dünyaya kafa tutabileceğimi hissediyorum.

Mutfaktan çıkarken, hayranlık ve endişe karışımı gözlerini üzerimde hissediyorum.

Gün uzanıyor, olasılıklar ve gizli gerçeklerle dolu. Kesin olan bir şey var ki o da sıkıcı olmayacağı.

* * *

KAHVALTIDAN sonra, beynim kavanozdaki bir arı gibi vızıldarken kulüp binasında dolaşıyorum. Yapbozun büyük bir parçasını kaçırdığıma dair içimi kemiren bir his var. Ve bugün, onu bulmaya kararlıyım.

Jake'in ofisine, kulüp binasının kalbine gizlice giriyorum, kendimi bir kedi hırsız gibi hissediyorum. Oda deri ve motor yağı gibi kokuyor, garip bir şekilde rahatlatıcı bir koku. Masayı tarıyorum, kağıtlar etrafa saçılmış - dışı bir şey yok, sadece kulüp işleri ve bazı faturalar. Ama sonra gözlerim bir yığın kâğıdın altına gizlenmiş farklı bir şeye takılıyor.

Bu bir defter, ama daha önce gördüğüm defterlere hiç benzemiyor. Sayfaları çeviriyorum, kalbim çarpmaya başlıyor. Sayılar, tarihler, isimler - hepsi burada. Ödemeler, büyük meblağlar, baş döndürücü bir hızla girip çıkıyor. Bu sadece kulüp finansmanı değil; bu başka bir şey, daha büyük bir şey.

Kara para aklama. Kelimeler bir kova soğuk su gibi çarptı yüzüme. Zihnim, orada olduğunu bile bilmediğim noktaları birleştirerek koşturuyor. Bunca zaman, burnumun dibinde. Gece geç saatlere kadar süren toplantılar, temkinli konuşmalar, havadaki gerginlik - şimdi hepsi anlam kazanıyor.

Kendimi hasta hissediyorum, sanki bir taş yutmuşum gibi. İhanet gözlerimi yakıyor, yaşlar dökülmekle tehdit ediyor. Nasıl yapabildiler? Jake, Dex, Liam. Hepsi biliyor muydu? Hepsi bunun bir parçası mıydı?

Kapının dışındaki ayak sesleri beni gerçeğe geri döndürdü. Defteri bulduğum yere geri itiyorum ve kalbim kaburgalarımın doğru çılgınca çarparak ofisten çıkıyorum.

Dışarı çıkıyorum, havaya ve boşluğa ihtiyacım var. Zihnim karışıklık ve acıdan oluşan bir kasırga gibi. Aşık olduğum adamlar, tanıdığımı sandığım adamlar - onlar suçlular. Ve ben de neredeyse onların dünyasına kapılan bir aptalım.

Kulüp binasının duvarına yaslanmış, titrek nefesler alırken Dex beni buluyor. Beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor, ama yüz ifademi anlayınca hemen düşüyor.

"Emma? Sorun ne?" diye sorar, yüz hatlarını endişe kaplamıştır.

Çığlık atmak, bağırarak, gerçeği yüzüne vurmak istiyorum. Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Ben... Biraz zamana ihtiyacım var, Dex," diyebildim, sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Dex yaklaşıyor, çatılıyor. "Konuş benimle, Emma. her neyse, bunu çözebiliriz."

Ama yapabilir miyiz? Gözlerinin içine bakıyorum, tanıdığımı sandığım adamdan bir iz arıyorum. "Defteri buldum, Dex. Para aklama işinden haberim var."

Dex'in yüzü soluyor, sözlerimin ağırlığı ona fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. "Emma, düşündüğün gibi değil. Açıklamama izin ver..."

Dex'ten uzaklaşıyorum, kara para aklama ifşası beynimde bir işaret fişeği gibi yanıyor. İhanet boğazıma takılmış acı bir hap gibi hissediyorum. Bunu benden nasıl saklayabildiler? Onlara güvenmişim ama yalan söylediler. Her biri. yalan söylediler. Zaman.

Bir zamanlar entrika ve heyecan dolu bir yer olan kulüp binası, şimdi seçmelerine hiç bir oyunun sahnesi gibi geliyor. Dex'in gözlerini sırtımda hissedebiliyorum ama arkama bakmıyorum. Bakamıyorum.

Sadece kızgın değilim; öfkeliyim. Öfkeli ve kalbi kırık. Tek yapabildiğim odamda volta atmak, tüm parçaları yüz olmuş bir yapbozu bir araya getirmeye çalışmak.

Uyumak mı? Evet, doğru. Bu gece, sadece ben ve düşüncelerim, hiç bitmeyen bir dansın içinde dönüp duruyoruz. Ve ben yönetiyorum.

EMMA

W Ertesi gün uyandığınızda, örümcek ağlarından kurtulmuş gibi hissetmiyorsunuz. Doğrudan zihinsel bir kasırgaya dönüşüyor. Para aklama konusunda onlarla - Jake, Dex, Liam - yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu. Öylece

Her şey gibi davranmak.

Onları kulüp binasında, bir masanın etrafında toplanmış, bir sonraki büyük gişe rekortmeni soygun filmini planlıyor gibi görünürken buluyorum. "Konuşmamız gerek," diyorum, sesim sinir ve kararlılık karışımı.

Jake yukarı bakar, gözleri gölgelenmiştir. "Emma, bu iyi bir zaman değil..."

"Hayır, tam zamanı," diye kestim. Dex ve Liam birbirlerine bakışlar, ama geri atmıyorum. "Kara para aklama. Neden bana söylemedin?"

Sessizlik ağırdır, söylenmemiş gerçeklerle yüklüdür. Sonunda Jake alçak sesle konuşur. "Durum biraz karışık, Emma. Seni korumaya çalışıyorduk."

"Bana yalan söyleyerek mi?" Sözlerim keskin ve incitici. "Bundan daha fazlasını kastettiğimi sanıyordum. Yoksa sadece uygun bir kılıf?"

Liam araya giriyor, sesi sakın ama kararlı.

"Öyle değildi, Emma. Çok derindeyiz ve çıkmaya çalışıyoruz. Bu tehlikeli ve senin çapraz ateşte kalmanı istemedik."

Dex'in bakışları sabittir. "Hepimiz seni önemsiyoruz, Emma. Sandığından çok daha fazla. Ama bu dünya... hiç nazik değil."

Öfkeden kuduruyorum ama bir yanımda onların çarpık mantığını anlıyor. Kendi yarattıkları bir ağa takıldılar ve şimdi ben de o ağa takıldım. "Peki, şimdi ne olacak? Bunu kabullenip yoluma devam mı edeceğim?"

Jake ayağa kalktı, "Bunu düzelterek. Söz veriyorum."

Verdikleri güvencelerin içi boş gibi geliyor ama gözlerindeki samimiyeti görüyorum. Bu bir karmaşa, tehlikeli, karmaşık bir karmaşa ve ben de tam ortadayım.

Gece derinleştikçe kulüp binasındaki gerilim hissedilir hale geliyor. Herkes gergin görünüyor ve ben de güven ile ihanet, sevgi ile öfke arasında bir ipte yürüyormuşum hissinden kurtulamıyorum.

Dex bana yaklaştığında bir kanepede oturmuş, düşüncelere dalmıştım. Yüzünde bir endişe maskesi vardı. "Emma, iyi misin?"

Zayıf bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Sadece her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

oturuyor, "çok zor. Keşke her şey farklı olsaydı."

Dürüstlüğü kafamdaki karmaşayı yarıp geçiyor. "Ben de, Dex. Ama artık buradayız ve bununla başa çıkmak zorundayız."

Dex başını sallıyor, eli benimkini buluyor ve hafifçe sıkıyor. Bu basit bir jest ama çok şey ifade ediyor.

Liam bize katılıyor, yüzünde kasvetli bir ifade var. "Bir plan yapıyoruz, Emma.

Bunu düzeltereğiz. Birlikte."

Sesindeki kararlılık güven verici.

"Plan nedir?" Daha fazlasını bilmek istediğim için soruyorum.

"Onlar için son bir iş yapıyoruz," diyor Jake bize katılarak. "Ondan sonra gitmemize izin vereceklerine söz verdiler."

Kaşlarımı çatıyorum, şüphecilik korkuyla karışıyor. "Onlara güvenebilir miyiz?" Jake'in bakışları sabit. "Denemek zorundayız. Tek çıkış yolu bu."

Karar verildi, yol belirlendi. Angel Riders MC tehlikeli bir kumar oynayacak ve ben de istesem de istemesem de bunun bir parçasıyım.

Korkuya ve belirsizliğe rağmen, bizi birbirimize bağlayan bir birlik duygusu var.

"Arkandayız Emma," diyor Dex, sesi kararlı. "Ne olursa olsun."

Onların desteğinden güç alarak başımı sallıyorum. "Seninki de bende."

Her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuş ama ortak bir hedefe bağlı olarak yollarımızı ayırıyoruz. Odama gidiyorum, zihnim günün olayları ve önümdeki zorluklarla yarışıyor.

Yatağıma uzandım, düşüncelerim bir yarış pistindeki tekerleklerden daha hızlı dönüyor. Kulüp binasının her zamanki gece uğultusu, kafamın içindeki kargaşaya karşı uzak bir yankı gibi geliyor.

Telefonum Dex ve Liam'dan gelen mesajlarla aydınlanıyor. Sözleri endişe ve yoldaşlığın bir karışımı ve garip bir şekilde rahatlatıcı. Bir cevap yazıyorum, mesajımda biraz şımarıklık var. "Teşekkürler çocuklar. Dinlenin."

Tam uyku beni ele geçirmeye başlamışken, telefonum tekrar çalıyor. Bu kez Jake'ten bir mesaj ve kalbim küt küt atıyor. *'Sabah ilk iş buluşabilir miyiz? Bu çok önemli.*

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. Kulübün karanlık işleriyle mi ilgili, yoksa daha fazlası mı var? Midemdeki düğüm sıkışıyor.

Basit *bir 'Tamam'* ile cevap veriyorum ama zihnim hiç de sakin değil. Bu gece uyku bir savaş alanı gibi ve ben savaşa hazırlanıyorum.

Sabah yeterince erken gelemez.

* * *

GÜNEŞ perdelerin arasından süzülüyor ve odamı tembel bir altın rengine boyuyor. Uzanmışım, çarşaflarım - kafamın içinde taklalar atan düşünceler yumağıyla mükemmel bir uyum.

Gözlerimdeki uykuyu silerek doğruluyorum ve sabah serinliğinin beni kendime getirmesine izin veriyorum. Kalbim yarı heyecan, yarı korku dolu garip bir titreme hareketi yapıyor. Jake, Dex ve Liam için hissettiklerimin çılgın bir karışımı var, iki kısmı heyecan verici, bir kısmı dehşet verici duygusal bir kokteyl gibi.

Yataktan çıkıp her zaman giydiğim yırtık kot pantolonumu ve güvenilir 'Maça Kızı' tişörtümü giyiyorum.

Jake'le birlikte enkazı eleyip kalbimi neden tilt oynar gibi oynattığını anlamam gerekiyor.

Koridorda dolaşırken, açılış cümlemi prova ettim. Havalı, sıradan bir şey. "Hey Jake, bizden ve senin kara para aklama işinden bahsedelim..." Hayır, çok açık sözlü.

Köşeyi dönüyorum ve kendi şeytanlarıyla boğuşuyormuş gibi görünen Dex'le karşılaşıyorum.

"Günaydın Uyuyan Güzel," diyor Kuzey Kutbu'nu eritebilecek bir sırıtışla.

"Masal anlatmayı kes, Dex. Öldürmem gereken bir ejderha var - mecazi anlamda."

Kaşını kaldırıyor, alaycı bir masumiyetle. "Öyle mi? Anlat bakalım."

Başımı sallıyorum, dudaklarımda yarım bir gülümseme beliriyor. "Kulüp işi. Bilirsin, her zamanki Pandora'nın kutusu."

Dex'in yüzü asılır. "Dikkatli ol Emma. sadece bir motorcu draması değil; ciddi bir şey."

Başımı sallıyorum, alayının ardındaki endişeyi takdir ediyorum. "Merak etme, süper kahramancılık oynamayı planlamıyorum."

Dex'ten ayrılırken, kararlılık ve rahatsız edici bir belirsizlik karışımı hissediyorum. Jake'in odasına doğru yürürken düşüncelerim yarışıyor. Ne diyecek acaba?

Jake'in sert dış görünüşüyle başa çıkabilirim ama beni tedirgin eden, altında gizlenen bilinmeyenler. Koridor her zamankinden daha uzun geliyor, her adımda kalbimin atışları yankılanıyor.

Kapısının önünde duruyorum, elim kapı kolunun üzerinde geziniyor.

Jake'in kapısını çalıyorum, ses koridorda yankılanıyor. Kapı yavaşça açılıyor ve Jake ortaya çıkıyor. Onun varlığı odada bir fırtına bulutu gibi - düşünceli ve elektrik yoğunluğuyla yüklü.

"Emma," diyor, sesi şaşkınlık ve okunamayan bir şeyin karışımı.

Omuzlarımı dikleştirip bakışlarını karşılıyorum. "Benimle konuşmak mı istedin?"

Sessiz bir davetle kenara çekildi. İçeri girdim, dalmaya hazırdım.

Klasik Emma - şemsiyesiz fırtınaya balıklama atlamak. Korku mu?

Benim sözlüğümde yok.

Jake'in odasına adım atmak aslanın inine girmek gibi, ama bu sefer aslan daha çok yaralı bir savaşçı. Bir sandalyeyi işaret ediyor ve ben de kendimizi düğümleri çözmeye hazır bir şekilde oturuyorum.

"Tamam Jake," diye başlıyorum, hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalışarak. "Konuş benimle. Artık sır yok."

Bir elini saçlarında gezdiriyor, sanki uzun zamandır içinde tutuyormuş gibi bir iç çekiyor. "Emma, tam bir karmaşa. Kulüp, kara para aklama... Her şey neye bulaştığımı bilmeden önce başladı. Ve şimdi, boynumuza dolanmış bir ilmik gibi."

Öne doğru eğildim, muhabirlik içgüdülerim devreye girdi, ama bundan daha fazlası var.

Bu kişisel bir şey. "Peki ya ben? Neden beni bu işe bulaştırdın?"

Bana bakıyor ve gözlerinde bir fırtına var, şiddetli ve savunmasız bir şey. "Çünkü sen sıradan bir muhabir değilsin. Sadece Sevgililer Günü hayırseverlik faaliyetimiz hakkında bir makale yazman . Şimdi daha fazlası oldu. Sen daha fazlası oldun. Bunun bir parçası oldun, bizim bir parçamız oldun. Ve ben... Seni önemsiyorum, Emma. Planladığımdan daha fazla."

Kalbim bir takla attı. Sanki bir itiraf ve özür bir arada.

Başımı sallıyorum, rahatlama ve kafa karışıklığının bir karışımını hissediyorum. Bu Jake, ham ve gerçek ve beni daha derine çekiyor.

Saatlerce konuşuyoruz, kulüp hakkında, bizim hakkımızda. Bir soğanın katmanlarını soyarak gibi - her ifşa biraz acıtıyor, ama aynı zamanda havayı temizliyor.

Ayrılmak için ayağa kalktığımda, Jake elini uzatıyor, eli benimkine sıcak bir şekilde değiyor. "Emma, ne olursa olsun bilmeni isterim ki, benim için bir anlam ifade ediyorsun."

Karmakarışık duygularımızı sessizce kabul ederek elini sıkıyorum. "Biliyorum, Jake. Sen de benim için bir şey ifade ediyorsun."

Belki de aramızdaki ilişkinin gerçekten yürüyebileceğine dair bir rahatlama hissiyle odama dönüyorum.

Dizüstü bilgisayarımı alıp makale taslağımı açıyorum. Kelimeler bana bakıyor, yürüdüğüm çizginin keskin bir hatırlatıcısı. Gerçeği ortaya çıkarıp tüm bu operasyonu açığa mı çıkaracağım? Yoksa hikâyemin öznelerinden çok daha fazlası haline gelen bu adamları koruyup yetimhane için Sevgililer Günü'ne sadık mı ?

Bu etik bir mayın tarlası, bir gazetecinin kabusu. Ama orada otururken, parmaklarım klavyenin üzerinde gezinirken, bunun bir hikayeden daha fazlası olduğunu fark ediyorum. İnsanlar hakkında, hayatlar hakkında, aşk hakkında.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, karar hâlâ kara bir bulut gibi üzerimde asılı duruyor. Yarın başka bir gün, bilinmeyene doğru başka bir adım. Ama bu gece için, aklımın değil kalbimin yol göstermesine izin vereceğim.

Akşam hepimiz bir araya geldik, ben de dahil olmak üzere kulüp üyeleri bir masanın etrafında toplandık. Bir savaş konseyi gibiydi ve ben de tam ortasıydım.

"Bir plana ihtiyacımız var," diyor Jake, sesi odada yankılanarak. "Son bir iş ve biz yokuz. Temelli."

Dinliyorum, her şeyi anlıyorum. Riskler yüksek ama bir birlik duygusu, bir amaç var. Biz bir takımız, biraz işlevsiz bir aileyiz ama yine de bir aileyiz.

Toplantı sona ererken, bir aidiyet duygusu hissediyorum. Tüm kusurları ve karmaşıklıklarıyla bu kulüp artık benim bir parçam. Ve bunu onlarla birlikte, onlar için yapmaya kararlıyım.

Gün içinde yaşananlar beni fiziksel ve duygusal olarak bitkin düşürdü.

Odama geri döndüm, parmaklarım dizüstü bilgisayarımın klavyesinin üzerinde geziniyor. Üzerinde çalıştığım makale, sonuç kısmı hariç neredeyse tamamlanmış bir şekilde bana bakıyor. Ama şimdi, ne yazacağımı düşünürken kalbimde bir ağırlık var.

Dizüstü bilgisayarımı kapatmak üzereyken bir e-posta bildirimi geliyor. Bilinmeyen bir göndericiden geliyor ama merakıma yenik düşüp tıklayarak açıyorum. Mesaj kısa ama tüylerimi diken diken ediyor:

"Neyin peşinde olduğunuzu biliyoruz. Bu hikayeyi yayınlarsanız, bedelini Melek Süvariler ödeyecek. Bunu dostça bir uyarı olarak kabul edin."

Kalbim hızla çarpıyor ve mideme soğuk bir korku yerleşiyor. Güney bölümü, makalemden haberdar olmuş olmalı. Durumun ciddiyetini fark ettiğimde paniğe kapılıyorum. Gerçeği ortaya çıkarmaya çalışarak, istemeden de olsa herkesi riske atmış oldum.

Jake'i, Dex'i ve Liam'ı uyarma ihtiyacı zihnimde aciliyetle belirirken yerimden fırlıyorum. Odamdan aceleyle çıkarken, kapıyı çalmak üzere olan Dex'le neredeyse çarpışıyordum.

"Dex!" Nefes nefese bağırlıyorum. "Bir sorunumuz var."

Bana bakıyor, yüz hatlarını endişe kaplıyor. "var?"

Ona hemen telefonumdaki e-postayı gösteriyorum. Mesajı okurken gözleri kısılıyor ve yüzünde öfke ve endişenin titreştiğini görebiliyorum.

"Jake ve Liam'a söylemeliyiz," dedi, sesi sertti. "Şimdi."

Jake ve Liam'ı ana odada derin bir tartışmanın içinde buluyoruz. Biz yaklaşırken ikisi de başını kaldırıp bakıyor, aciliyeti hissediyorlar.

"oluyor?" Jake soruyor, sesi .

Ona telefonumu veriyorum ve okurken yüz ifadesi kararıyor. Liam omzunun üzerinden okuyor, her zamanki sakın tavrı yerini çelik gibi bir kararlılığa bırakıyor.

"Bu tehdidin bizi durdurmasına izin veremeyiz," diyor Jake bir süre sonra, sesi çakıl gibi. "Ama bu konuda akıllı davranmalıyız."

Dex başıyla onaylıyor. "Güvenliğimizi sıkılaştırmalıyız. Ve belki de... belki de onlarla savaşmamızın zamanı gelmiştir."

Liam'ın analitik zekası devreye girer. "Bir plana ihtiyacımız var, sağlam bir plana. Bu artık sadece kulüple ilgili değil; kendimizi korumakla ilgili."

EMMA

M Kulüp binasındaki toplantılar genellikle sakın geçer ama bu sabah öyle değil. Bu sabah strateji belirledik. Hazırlıksız bir toplantı için toplandık. Jake, Dex ve Liam gevşek bir çember oluşturmuş, yüz ifadeleri

Ciddi. Kapı aralığına yaslanıp Jake'in kararlı yüzünü ve Dex'in yoğun bakışlarını izliyorum.

Jake sessizliği bozar, sesi alçak ve karardır. "Harekete geçmeliyiz ama dikkatli olmalıyız. Bizi korkuttuklarını sanıyorlar; onlara yanıldıklarını göstermeliyiz."

Dex başını sallıyor, bakışları bir an için bana kayıyor. "Jake haklı. Bu kas gücüyle ilgili değil; bu bir strateji. Kirli oynuyorlar ve bizim bir adım önde olmamız gerekiyor."

Liam araya giriyor, "İlk iş o e-postanın izini sürmek. Kaynağı bulursak, kozumuzu da buluruz."

Sözleri havada asılı kalıyor, her bir öneri hızla çözmeye çalıştığımız bulmacanın bir parçası. Kapıyı iterek çemberin içine giriyorum. "Ve insan unsurunu unutamayız. Bu sadece kulüple ilgili değil; artık kişisel bir mesele. Bizi de kendi oyunlarının içine çektiler."

Jake gözlerime bakıyor, gözlerinde bir takdir titreşimi var. "Emma haklı. Sadece kulüp için değil, birbirimiz için de gardımızı ."

Konuşma pratik adımlara odaklanarak değişir. Düşmanın hamlelerini anlamak için daha fazla uyanık olma ihtiyacı. Bu taktiksel bir dans ve hepimiz adımları öğreniyoruz.

Dex'in sesi sert ve kararlı. "Dikkat çekmeyeceğiz, toplayabildiğimiz kadar istihbarat toplayacağız. Gereksiz risklere girmeyeceğiz."

"Ve birbirimizin arkasını kollarız," diye ekliyor Liam, bakışları üzerimizde gezinirken. "Kimse hiçbir yere yalnız gitmiyor."

Bizi birbirimize bağlayan bağın güçlendiğini hissedebiliyorum, önümüzdeki tehditlere karşı birbirimizi korumak için sessiz bir yemin. "Birlikte daha güçlüyüz," diyorum, sesim sabit. "Başımıza ne gelirse gelsin, onunla tek vücut olarak yüzleşiriz."

Jake başını sallar, çenesinde kararlı bir ifade vardır. "Bunu da atlatacağız. Birlikte."

Toplantı dağılırken, plan zihnimize kazındı. Artık bir takım olduk, bir kulüp ve bir gazeteciden daha fazlasıyız. Ortak bir düşmana karşı birleştik ve ben de onların yanındayım, gün ne getirirse getirsin yüzleşmeye hazırım.

* * *

Odamın köşesindeki derme çatma masamda oturuyorum, dizüstü bilgisayarım açık ve yanımda taze bir fincan kahve var. Bugünün görevi? Angel Riders MC'yi kasabanın altın çocukları haline getirecek kadar büyüleyici bir makale hazırlamak. Bu zor bir görev ama bir planım var. Eğer kulübü popüler ve halka açık hale getirebilirim, bu onları koruyucu bir balonla sarmak gibi olacak. Güney bölümünün olay çıkarmadan onlara dokunmasına imkan yok.

Yazmaya başlıyorum, kelimeler fırtına sonrası bir nehir gibi akıyor. Yetimhaneye yaptığımız Sevgililer Günü ziyaretindeki her gülümsemeyi, her kahkahayı detaylandırıyorum. Motorcular, bu sözde sert adamlar, deri ceketli kahramanlara dönüştüler. O kadar canlı bir resim çiziyorum ki, okuyan herkes onların Harley kullanan azizler olduğunu düşünecek.

Yarı yolda kapım hafifçe çalındı. Gelen Dex, kapının pervazına yaslanmış, gözlerinde endişe ve yaramazlığın tuhaf bir karışımı var.

"Burada çok sessizsin. Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi alçak ve yatıştırıcı.

Sandalyemde dönüyorum, sırtarak ona bakıyorum. "Sadece sizi ünlü yapmak için çalışıyorum. Kasabanın poster çocuğu olmaya hazır mısınız?"

Dex kıkırdarak içeri girdi. "Bizi beladan uzak tuttuğu sürece, ben buna varım."

Düşünüyormuş gibi yaparak parmağımı çeneme vuruyorum. "Büyüleyici gülümsemenden ve iki tekerlek üzerindeki her şeyi tamir etme becerinden bahsetmeyi ihmal etmeyeceğim."

Sırıttırıyor, gözlerinde gurur parlıyor. "Karşı konulmaz cazibemi unutma."

"Unutmak imkânsız," diye espri yaparak dizüstü bilgisayarına geri dönüyorum. "Şimdi bırak da sihrimi konuşturayım."

Dex bir süre oyalanıyor, yazdıklarını izliyor. "Bu işte gerçekten iyisin, biliyorsun. Kelimeleri kalkanlara dönüştürmekte."

Sözlerini düşünerek duraksıyorum. "Yazdıklarımın bir motorcu savaşında silah olacağını hiç düşünmemiştim. Ama hey, hayat sürprizlerle dolu."

Dex gittikten sonra makaleye geri döndüm. Bu sadece bir tüy değil - bu bir can simidi, koruyucu bir büyü. Kulübe yeterince olumlu ilgi çekebilirim, güney bölümünü tutmaya yetebilir.

Saatler geçiyor ve makalem şekilleniyor - büyük kalpleri olan motorcuların iç açıcı hikayesi. Neredeyse çok iyi. Arkama yaslanıp çalışmamı gözden geçiriyorum. Bu gerçekten işe yarayabilir. Her şeyi değiştirebilir.

Bir kapı daha çalıyor, bu sefer daha yumuşak. Gelen Liam, gözleri sanki aklımdan geçen her şeyi okuyormuş gibi odayı tarıyor.

"İlerleme raporu?" diye soruyor duvara yaslanarak.

Ekranı işaret ederek başımı sallıyorum. "Neredeyse bitti. Bu Angel Riders'ı yerel ünlülere dönüştürecek. Artık gölgelerde gizlenmek yok."

Liam gülümsüyor, gözlerinde bir parça rahatlama var. "İnanılmazsın, Emma. Bu ihtiyacımız olan oyun değiştirici olabilir."

"Umalım da öyle olsun," diyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde. "Çünkü bu işe yaramazsa, hamlemiz kalmaz."

Kapı Liam'ın arkasından kapanıyor ve ben yine düşüncelerim ve kelimelerimle baş başa kalıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanarak belgeyi 'kaydet' tuşuna bastım. İyi bir parça, belki de en iyilerimden biri. Dürüst, dokunaklı ve en önemlisi güçlü.

Dizüstü bilgisayarımı kapatırken ne kadar ilerlediğimi fark ediyorum. Dışarıdan bakan bir yabancından, hayatta kalmalarında kilit bir oyuncu haline geldim. Angel Riders artık sadece bir hikaye değil. Onlar benim hikayem, benim savaşım, benim ailem.

bakıyorum - geç olmuş. Kulüp binası sessiz, koparmak üzere olduğumuz fırtına öncesi sessizlik. Yarın bu makale yayınlanacak ve her şey değişecek.

Yatağıma giriyorum, ay her zamanki gölgelerini düşürüyor. Gözlerimi kapatıyorum, Jake, Dex ve Liam'ın yüzleri göz kapaklarımın ardında titreyiyor. Yarın yeni bir gün, bir dönüm noktası.

Ve ben bunun tam kalbindeyim.

Fırtına öncesi hava gibi gergin bir sabaha uyandım. Bugün makalemin ve Melek Süvariler'e yeni bir ışık tutacağı gün. Ama oturup uykumu dağıtmaya çalışırken midemde bir düğüm var. Bu sadece makaleyle ilgili değil; makalede söylemediklerimle de ilgili. Sakladığım sırlar, etrafından dolaştığım gerçekler. Giymek için ağır bir pelerin.

Bir kot pantolon ve atlet giyerek odamdan çıkıyorum, karşılaştığım ilk kişi Jake oluyor. Kahve makinesinin yanında duruyor, omuzlarında dünyanın yükünü taşıyormuş gibi görünüyor.

"Günaydın," diyorum, sesimi hissettiğimden daha parlak çıkarmaya çalışarak.

Jake dönüyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Günaydın. Makale nasıl?" "Hazır," diye cevap veriyorum, kendime bir kahve koyuyorum. "Bugün yayına girecek."

Başını sallıyor, bakışlarında sessiz bir teşekkür var. Ama orada daha fazlası var - bir soru ya da belki bir endişe. Tam olarak okuyamıyorum.

"Jake, makalede söylemediğim şey hakkında..." Başladım, sesim kesildi.

Bir elini kaldırarak sözümü kesti. "Yapman gerekeni yapıyorsun Emma. Hepimiz yapıyoruz."

konusulmayan bir anlaşma var. Onları koruyorum ama kendi dürüstlüğümün bedeli ne olacak? Bu havada asılı duran, cevaplanmamış bir soru.

Sabahın geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Otomatik pilottayım, kulüp üyeleriyle sıradan şakalaşmalar yapıyorum ama aklım başka yerde. Makaleyle, kulübün sırlarıyla, hayatları benimkiyle iç içe geçen adamlarla.

Öğleden sonra garajda Dex'in bir bisiklet üzerinde çalışmasını izliyordum. Elleri becerikli, hareketleri emin ve kendinden emin. Ama başını kaldırıp beni gördüğünde gözlerinde bir yumuşaklık oluyor.

"Hey," diyor ellerini bir bez parçasına silerken. "İyi misin?"

Bir tezgâha yaslanıp onu izliyorum. "Evet, sadece... aklımda çok şey var."

Anlayışla başını sallıyor. "Bu büyük bir gün. Makalen bizim için her şeyi değiştirebilir."

Kollarımı kavuşturarak iç geçirdim. "Umarım yeterlidir. Hepinizi güvende tutmak için."

Dex yaklaşır, bakışları yoğundur. "Bu işte birlikteyiz. Hatırladın mı? Ne olursa olsun."

Sözleri rahatlatıcı ama aynı zamanda bu işin ne kadar içinde olduğumu da hatırlatıyor. Ona ve hepsine ne kadar değer verdiğimi.

Dex'i garajda, bisikletler ve aletlerle dolu dünyasında kaybolmuş bir halde bırakarak içeri giriyorum, zihnim düşünceler girdabında. Liam'ı kütüphanede buluyorum, kaosun ortasında onun sığınağı.

"Liam," diyorum içeri girerken. "Konuşabilir miyiz?"

Başını kaldırıyor, dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor. "Elbette. Aklında ne var?"

Düşüncelerimi toparlayarak derin bir nefes alıyorum. "Bu makale, yaptığım şey... Doğru olup olmadığından emin değilim. Gerçeği saklamak, kulübü korumak."

Liam bana doğru yürüdü. "Emma, bazen gerçekler siyah ve beyaz değildir. Hepimiz için en iyisi olduğuna inandığın şeyi yapıyorsun."

Sohbetimiz bir sakinlik cenneti, onun mantıklı bakış açısı duygusal kargaşayı dengeliyor.

Akşam yaklaşırken kendimi odamda buluyorum, makale yayınlanmaya hazır. Parmağım 'gönder' düğmesinin üzerinde geziniyor. İşte bu, geri dönüşü olmayan nokta.

Gözlerimi kapatıyorum ve basıyorum. Makale artık tüm dünyanın görmesi için orada. Melek Süvariler, benim gözümünden - onlara ihtiyacı olan bir kasabanın kahramanları.

Dışarı çıkıyorum, kulüp binası beklentiyle uğulduyor. Onlar da benim gibi bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyorlar. Hepimiz bu işte birlikteyiz, önümüze çıkan her fırtınaya sürüyoruz.

Etrafımda değer verdiğim insanların yüzlerine bakarken hayatımın ne kadar değiştiğini fark ediyorum. Buraya bir hikaye yazmak için ama çok daha büyük bir şeyin parçası oldum.

Yarın zorluklar, hatta tehlikeler getirebilir. Ama bu gece, kendi davam haline gelen bir amaç uğruna birleşmiş Melek Süvarileriyle birlikteyim.

* * *

KULÜP BİNASI, patlamak üzere olan bir fırtına bulutu gibi gergin bir enerjiyle uğulduyor. Kalabalığın arasında ilerliyorum, zihnim hala yeni yayınladığım makalenin ağırlığıyla yankılanıyor. Artık bitti, geri dönüş yok.

Koridorda Liam'ı duvara yaslanmış, düşüncelere dalmış halde buluyorum.

O bir düşünür ve şu anda kendi dünyasının derinliklerinde.

"Hey, Liam," diyorum, onun dalgınlığını bölerek. "Kilometrelerce uzakta görünüyorsun."

Gülümsüyor ama gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Sadece bazı şeyleri bir araya getirmeye çalışıyorum. Makale, kulübün geleceği..."

Konuşulmamış endişelerin etrafında dönerek sohbet ediyor, ortak anlayışla teselli buluyoruz. Liam'ın sessiz gücü güven verici, yaklaşan fırtınanın ortasında sakin bir varlık.

Liam'dan uzaklaşarak, tanıdık yağ ve metal kokusunun beni karşıladığı garaja giriyorum. Bir bisiklet üzerinde çalışmaya dalmış olan Dex, ben içeri girerken başını kaldırıp bakıyor. Elleri bir an için duruyor, işine devam etmeden önce kısa bir duraklama.

"mi dağıtıyorsun?" Yakındaki bir banka rahatça yaslanarak soruyorum.

" gibi bir şey," diye itiraf ediyor Dex, anahtarı yere bırakıp

Elleri. "Meşgul olmak lazım, değil mi?"

Karşılıklı konuşmalarımız hafif ama altta yatan gerilim .

Garajda Dex ile sohbet ederken aramızda bir gerilim var, yürüdüğümüz tehlikeli çizginin dile getirilmeyen bir kabulü.

"Ateşle oynuyoruz, Dex," diyorum, gerçek endişemi gizlemek için yarı şaka. Bana bir bakış atıyor, yarı sırtıyor, yarı yüzünü buruşturuyor. "O zaman yanmayalım."

Sesi kısık bir şekilde cevap veriyor.

Bu bir kelime dansı, ama altında ortak bir anlayış, krizde kurulan bir bağ var.

Dex'i düşünceleriyle baş başa bırakarak biraz temiz hava almak için dışarı çıkıyorum ve Jake'i arka verandada buluyorum. Sessiz bir nöbetçi gibi gecenin karanlığına .

"Hey," diyorum, nöbetinde ona katılıyorum.

Dönüyor, başını sallayışında bir takdir belirtisi var. "Makale konusunda iyi iş çıkardın Emma. Zor bir karar ama kulüp için doğru."

Konuşuyoruz, endişelerimizi ve umutlarımızı paylaşıyoruz, ortak misyonumuzun dayanışmasıyla teselli buluyoruz. Jake'in kararlılığı kararlılığımı güçlendiriyor, onun istikrarlı varlığı topraklayıcı bir güç.

Akşam sona ererken kulüp binası sessizleşiyor, üyeler kendi düşüncelerine çekiliyor. Odama geri dönüyorum.

Yalnız başıma yatağıma uzandım, günün olayları hızlı ileri sarılmış bir makara gibi zihnimde tekrarlanıyordu.

Sessiz düşüncelere dalmayı seven biri değilim - beynim sessiz modda iyi çalışmıyor. Bunun yerine, kendimi tüm bunların saçmalığı üzerine düşünürken buluyorum.

İşte buradayım, 23 yaşında bir gazeteciyim, motorcu dramasının içindeyim, yüksek bahisli bir oyunda önemli bir rol oynuyorum. Bunu bana birkaç ay önce söyleseydiniz, güler ve ne içtiğinizi sorardım.

Yatağımda uzanıyorum, uyumaya bile çalışmıyorum. Hayat bu kadar çılgınken kimin uykuya ihtiyacı var ki, değil mi?

Sonunda zihnim uykuya değil, olasılıkların kaleydoskopuna doğru sürüklenmeye başlıyor. Gürleyen motorların, derinin ve dünyamı alt üst eden üç adamın yüzlerinin hayalleri düşüncelerimi dolduruyor.

* * *

Sabahın serin havasına adımımı kulüp binası aşırı hızda çalışan bir kovan gibi vızıldıyor. Muhabirler etrafta dolanırken kameralar yanıp sönüyor, sesleri sürekli bir uğultu halinde. Bu gerçeküstü - bir zamanlar kasaba hayatının kıyısında yaşayan gölgeli figürler olan Angel Riders şimdi yerel kahramanlar, makalemle ilgi odağı haline geldiler.

Kalabalığın arasında dolanıyorum, konuşmalardan parçalar yakalıyorum.

"Şu motorcular, bu kadar büyük kalpleri olduğunu kim bilebilirdi?" diye haykırıyor bir kadın. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Makalem onları şampiyon olarak resmetti ve kasaba bunu .

Kulüp binasına yaklaşırken Jake, Dex ve Liam'ın gazeteciler tarafından kuşatıldığını görüyorum. Bugün sadece motorcu değiller; onlar ünlüler, sert dış görünüşleri yeni keşfedilen hayranlığın ışığıyla yumuşamış. Jake yetimhane ziyaretiyle ilgili bir hikâye anlatıyor, sesinde daha önce hiç duymadığım bir gurur var.

Liam gözüme takılıyor ve göz kırpmıyor, anlatılarını değiştirdiğim için sessiz bir teşekkür. Dex, her zamanki gibi çekici, bir muhabirle gülüşüyor, tavırları rahat, ama onu tanıdığım kadarıyla, gözlerindeki yeni amaç duygusunu görebiliyorum.

Geride durup sahnenin gelişmesini izliyorum. İyi senaryolaştırılmış bir oyun izlemek gibi, ama duygular gerçek, etki elle tutulur. Havada bir zafer duygusu var, ama ihtiyatla süslenmiş. Bir muharebe kazandık ama savaş henüz bitmedi.

Sürekli gülümseyen tombul bir adam olan belediye başkanı bir sürpriz açıklıyor. "Angel Riders'ın toplumumuza yaptığı hizmetlerin onuruna, yetimhaneye bir plaket yerleştireceğiz" dedi. Kalabalık alkışa boğuluyor ve ben bir gurur dalgası hissediyorum. Sözlerim bunu yaptı, algıları değiştirdi ve kaderleri değiştirdi.

Ancak bu zafer kısa sürdü.

Motorların gürültüsü kutlamayı kesiyor. Güney Bölümü'nün amblemi açıkça görülebilen motosikletler sıraya girdiğinde başlar döner. Kalabalığın gözlerinde huşu ve korku karışımı bir ifade vardır.

Güney Bölümü'nün lideri, yanağında bir yara izi olan iri yarı bir adam atından iner. Bakışları Jake'i bulur, gerginlikle dolu bir andır, hava söylenmemiş tehditlerle doludur.

Jake bir adım öne çıkarak liderle yarı yolda buluştu. Konuşuyorlar, sesleri benim yakalayamayacağım kadar kısık. Ama vücut dilleri çok şey anlatıyor - saygı var, ama aynı zamanda açık bir bölünme de var.

Sonra lider isteksiz bir kabullenişle başını sallar. Jake'in omuzlarının hafifçe düşmesine neden olan bir şey söyler, gözle görülür bir gerginlik boşalması. Attan inip ayrıldıklarında, ayrılışlarında bir sonluluk hissi vardır.

Jake bize dönüyor, yüzünde rahatlama ve temkin karışımı bir ifade var. "Bizi sözleşmeden çıkarıyorlar," diye duyurdu. "Toplum hizmetine odaklanmamız... bizi onların... operasyonları için fazla görünür hale getirdi."

Toplu bir iç çekiş grupta dalgalanıyor. Her şey bitti, en azından karışık destinimizin bu kısmı. Güney Bölümü geri çekiliyor, stratejimiz işe yaradı. Muhabirler yorum almak için Dex ve diğerlerinin üzerine çullanmaya devam ederken ben geri çekiliyorum, olanların büyüklüğü çöküyor. Anlatıyı değiştirdik, dengeleri değiştirdik. Ama ne ? Ve ne

Bizim için, benim için?

Gün, röportajlar ve kutlamalarla dolu bir kasırgaya dönüşüyor ama benim aklım başka yerde. Yine bir yol ayrımındayım ve seçeceğim yol sadece hikâyemi değil, kim olduğumu da belirleyecek.

EMMA

T Şafağın ilk ışıkları penceremden içeri süzülüyor ve odamın kaosuna yumuşak bir parıltı yayıyor. Uyanığım ama zihnim hala hayatın daha basit, daha az... karmaşık olduğu bir rüyaya karışmış durumda.

Doğrulup kollarımı dizlerime dolayarak içinde bulunduğum durumun gerçekliğini kavramaya çalışıyorum. Emma, kızım, onları nasıl seçeceğini gerçekten biliyorsun. Üç adam, üç farklı dünya çarpışarak büyük, dağınık, güzel bir felakete dönüşüyor.

Burada sadece kalplerle hokkabazlık yapmıyorum; kendi kimliğimle de hokkabazlık yapıyorum.

Gazeteci Emma var, azimli, meraklı, her zaman hikayenin peşinde. de Emma var... Ne? Üç motorcunun kız arkadaşı mı? Kitaptaki her kurala meydan okuyan bir aşk dörtlüsünün ortağı mı?

İçimi çekiyorum, nefesim camı buğulandırıyor. Dışarıda, Melek Binicilerin dünyası yeni uyanıyor, kalbimde kopan fırtınadan habersiz.

Jake, Dex, Liam - onlar sadece isim değil. Onlar artık hayatımın bölümleri, her biri yazmayı hiç beklemediğim bir hikayeye katmanlar ekliyor.

Ben onların hayatlarına nasıl uyum sağlıyorum? Farklı setlerden gelen yapboz parçaları gibiyiz, bir şekilde hala belirsiz bir resimde birbirimize uyuyoruz.

İşim, kariyerim - bunlar her zaman benim dayanağım, kimliğim oldu. Ama şimdi bu kimliğim onlarla, kulüple karıştı. Hâlâ gazeteci Emma olabilir miyim, yoksa aşamayacağım bir çizgiyi mi ?

Ayağa kalktım ve odanın içinde dolaşmaya başladım. Bu sadece aşkı seçmekle ilgili değil; bir hayatı seçmekle ilgili. Sadece birinin kız arkadaşı olmadığım, yazdığım tüm hikâyelerden daha büyük, daha karmaşık, daha gerçek bir şeyin parçası olduğum bir hayat.

Karar üzerimde, kurtulamadığım bir gölge gibi dolaşıyor. Jake, Dex ve Liam ile bu alışılmadık aşkı, bu keşfedilmemiş yolu kucaklayacak mıyım? Yoksa her zaman bildiğim, bir elinde not defteri, diğer elinde kalem olan, bakan Emma'ya mı tutunacağım?

Aynanın yanında durup yansıma bakiyorum. Bana bakan kadın tanıdık ama farklı. Daha güçlü, daha cesur, hayatın vahşi dönüşlerine daha açık.

Tamam, Emma, kendi kendime mırıldandım, kalbini çözme zamanı. Ve belki kafanı da.

Derin bir nefes alarak ceketimi alıyorum ve odamdan çıkıyorum. Kulüp binası sessiz, erken kalkanlar güne yeni başlıyor. Temiz havaya ve her şeyi değiştirebilecek konuşmalara dalmadan önce düşünmek için alana ihtiyacım var.

Dışarıda yürürken, sabahın serin havası bir berraklık sıçraması gibi geliyor.

Hayat bana bir falsolu top fırlattı ve şimdi vurma zamanı.

Ben her zaman derinlere atlayan ve macerayı kucaklayan bir kız oldum. Belki de aşkın benim için düz bir yol olmadığını kabul etmenin zamanı gelmiştir. Sürprizlerle ve kalp durduran dönüşlerle dolu dolambaçlı bir yol.

Peki ya işim, gazetecilik tutkum? O hiçbir yere gitmiyor. Hikayelerimi kendimi kaybetmeden yazabilirim. Gazeteci, aşık ve maceracı Emma olabilirim.

Ama önce onlarla konuşmam gerek. Jake, Dex, Liam. Tüm kartlarımızı masaya koymanın zamanı geldi.

İçeri girdim, müzikle yüzleşmeye hazırdım. Kalbim davul gibi atıyor, yüksek sesle ve net. Hadi yapalım şu işi.

Kulüp binasına adım attığımda, tokuşturulan kupaların ve sabah sohbetlerinin sesi havayı dolduruyor. Köşede Jake'i görüyorum, dikkatini bir gazeteye vermiş. Ben yaklaşırken başını kaldırıyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Hey, Jake," diye başlıyorum, midemde akrobasi yapan kelebeklere rağmen sesim sabit. "Konuşabilir miyiz? Özel bir yerde?"

Başını sallıyor, gazeteyi katlıyor ve ayağa kalkıyor. "Elbette, Emma. Hadi dışarı çıkalım."

Kendimizi arka verandanın yanında sessiz bir yerde buluyoruz, güneşin ilk ışıkları yere uzun gölgeler düşürüyor. Jake parmaklıklara yaslanmış, duruşu rahat ama gözleri derin bir ciddiyeti ortaya koyuyor.

"Emma, aklında ne var?" diye soruyor, sesi alçak, içinde bir parça endişe var.

Derin bir nefes alıyorum. "Jake, bu... biz, basit değil. Yani, aşk ne zaman basit olur ki, değil mi? Ama bu... bu daha fazlası. Sen, Dex, Liam ve ben, biz... en hafif tabirle sıradışıyız."

Beni izliyor, ifadesi okunmuyor. "Tipik olmadığını biliyorum ama Emma, aramızdaki şey gerçek. En azından benim için öyle."

Gözlerinin içine bakıyorum ve oradaki samimiyeti görüyorum. "Bu benim için de gerçek, Jake. Ama aynı zamanda korkutucu. Bütün bunların neresinde olduğumu anlamaya çalışıyorum. Seninle, Dex ve Liam'la. Sadece bir ilişki seçmiyorum; yepyeni bir hayat seçiyorum."

Jake elini uzatıp benimkini nazikçe okşuyor. "Emma, yalan söylemeyeceğim ve bunun kolay olacağını söylemeyeceğim. Ama seni hayatımda, hayatlarımızda istiyorum. Sana düşündüğümde daha fazla değer."

Dokunuşu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, paylaştığımız bağlantıyı hatırlatıyor. "Peki ya benim işim, Jake? Ben bir gazeteciyim. Bu sadece yaptığım iş değil; ben . Bunu gerçekten... bununla harmanlayabilir miyim?"

Sözlerimin ağırlığını anlayarak başını sallıyor. "Bence yapabilirsin. Sen güçlüsün, Emma. Bunu bize gösterdin. Bizimle birlikte olmak için kim olduğunu kaybetmek zorunda . Aslında, bu hiçbirimizin isteyeceği son şey değil."

Göğsümdeki sıkı düğümün hafifçe gevşediğini hissederek sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Jake, sessiz gücü ve beklenmedik kırılganlığıyla, var olduğunu hiç bilmediğim bir tür sevgi sunuyor.

"Teşekkür ederim Jake," diyorum, sesim yumuşak. Ben uzaklaşmadan Jake yaklaşıyor ve çenemi hafifçe yukarı kaldırıyor. Gözleri gözlerimi tutuyor, gözlerinde olasılıklarla dolu bir dünya görüyorum, belirsiz ama davetkâr bir gelecek.

Eğiliyor, dudakları nazik bir öpücükle benimkilerle buluşuyor. Bu bir söz, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan sessiz bir konuşma. Geri çekildiğinde gülümsemesinde bir yumuşaklık, kalbimi yerinden hoplatan bir şefkat var.

"Her şey hakkında ne hissettiğimi anlamak için düşünmem gerekiyor. Ama orada olduğunuzu bilmek, hepinizin orada bilmek, ettiğinizden çok daha anlamlı" diye fısıldıyorum, kelimelerim zar zor duyuluyor.

Gülümsüyor, gözlerine kadar ulaşan içten, sıcak bir gülümseme. "Acele etme Emma. Neye karar verirsen ver biz buradayız."

İçeri döndüğümüzde rahatlama ve belirsizlik karışımı bir duygu hissediyorum. Jake ile yaptığımız bu konuşma sadece bir başlangıç, ama kalbimi ve geleceğimin nerede yattığını anlamaya yönelik bir adım.

Jake'ten uzaklaşırken, kalbim hala değiş tokuşumuzdan dolayı çarparken, Dex'i garajda bir bisikletle uğraşırken buluyorum. Hava yağ ve metal kokuyor, kalbiyle özdeşleştirmeye başladığım bir koku.

"Hey, Dex," diye sesleniyorum, sesim boşlukta hafifçe yankılanıyor.

Bisikletin altından kayarak çıkıyor, beni fark edince yüzüne bir sırıtma yayılıyor. "Emma, bu zevki neye borçluyum?"

Bir tezgâha yaslanıyorum, avuçlarımin altındaki soğuk metali hissediyorum. "Jake'le konuşuyordum," diye başlıyorum ve sırıtışı bir nebze olsun azalıyor. "Bizim hakkımızda... her şey hakkında."

Dex ellerini bir bez parçasına silerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Peki senin bu kalp kalbe bölümünün neresinde duruyoruz?"

İşleri hafif tutma çabasına gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ben sadece bu hayatın neresinde olduğumu anlamaya çalışıyorum. Seninle, Jake'le, Liam'la. Bu sadece romantizmle ilgili değil; Melek Süvarileriyle iç içe geçen bir yol seçmekle ilgili."

Dex bisikletin kasasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Hayat bir sürü işaretin olduğu büyük bir yoldur. Bu yüzden çukurlardan geçerken zihninizi karmaşıklaştırmayın," diyor orantısız bir gülümsemeyle Bob Marley'den alıntı yaparak.

Onun rahat tavrı içimdeki gerginliği biraz olsun azaltıyor. "İşin içine duygular girdiğinde işleri karmaşıklaştırmamak zor."

Yaklaşıyor ve gözlerinde şimdi bir ciddiyet var. "Bak Emma, Liam gibi kelimelerle aram iyi değil ya da Jake kadar yoğun değilim. Ama senin için hissettiklerim... her şeyin akıp gittiği o mükemmel yolu bulmak gibi."

Onun sözleriyle içime bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. Çok basit ama beni çok etkiliyor.

"Seni kaybetmek istemiyorum, Emma," diye yumuşakça devam ediyor. "Ama aynı zamanda seni mutlu etmeyecek bir şeyin içine hapsetmek de istemiyorum."

Kırılğanlığı beni hazırlıksız yakalıyor ve elimi uzatıp yağ lekeli elinin üzerine koyuyorum. "Dex, bana hayatın heyecan verici ve öngörülemez bir yanını gösterdin. Seninleyken kendimi hiç hayal etmediğim kadar özgür hissettim."

Sonra gülümsüyor ve bu gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor. Gerçek ve güzel bir gülümseme. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye onu temin ediyorum.

"Ama nasıl yapacağımızı bulmalıyız.

bu süreçte kendimizi kaybetmeden çalışabiliriz."

Dex yavaşça başını sallıyor ve elimi önce nazikçe sıkıyor. "O zaman bu yolda birlikte ilerleyeceğiz - bizi nereye götürürse götürsün."

Dex'i bisikletleri ve düşünceleriyle baş bırakıp Liam'ı aramaya koyuluyorum.

Liam, kulübün kütüphanesinde -bir tür sığınak- kendini buluyor -Dex'in garaj dünyasındaki yağ ve kumla bir tezat oluşturuyor.

"Liam?" Odaya girdiğimde sesim kararsızdı.

Eski uygarlıklarla ilgili bir kitaptan başını kaldırıyor ve hava bir anda değişiyor.

"Emma." Selamlaması sessiz ama söylenmemiş kelimelerle dolu.

"Jake... ve Dex ile konuştum," diye tereddütle başlıyorum.

Liam kitabını dikkatle kapatıyor ve her zaman gören o delici gözleriyle bana bakıyor.

"Ve şimdi buradasın," diye gözlemliyor yavaşça ayağa kalkarak.

Başımı sallıyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum - gergin bir alışkanlık. "Tüm bu parçaların birbirine nasıl uyduğunu anlamaya çalışıyorum - kulüp, işim... siz çocuklar."

Liam yaklaşıyor ve onda beni rahatlatan bir kararlılık var. "Hayat nadiren bir oturuşta tamamlanan bir bulmacadır," diyor düşünceli bir şekilde.

"Şu anda tüm cevaplara sahip olmamak sorun değil."

"Sorun da bu zaten," diye karşı çıkıyorum usulca. "Cevapların-hikâyelerin peşinden koşmaya alışkınım ve şimdi... şimdi net bir sonu olmayan bir hikâyenin parçasıymışım gibi hissediyorum."

Cevap vermeden önce bir süre bunu düşünüyor. Liam nazikçe, "Belki de bazı hikâyelerin sonlarının olmaması gerekiyordur," diyor. "Belki de zaman içinde evrilen, süregelen anlatılardır."

Bunun üzerine küçük bir kahkaha attım - onun bakış açısını takdir etmenin ve bunun bizim için ne anlama geldiğine dair endişenin bir karışımı.

"Peki sizin bakış açınızdan bizim... anlatımız nasıl görünüyor?" Metaforik yaklaşımı merakımı uyandırdı.

Liam aynı alanı paylaşana kadar bana doğru bir adım daha atıyor.

-Sadece yakınlıkla değil, aynı zamanda paylaşılan kırılganlıklarla da kurulan bir samimiyet.

"Henüz yazılmamış bölümlere benziyor," diye mırıldandıktan sonra alınma yumuşak bir öpücük konduruyor; o kadar samimi ve koruyucu bir jest ki nefesim kesiliyor.

Hafifçe geri çekilerek, "Sen de artık bizim bir parçasısın, Emma.

-Ve biz de sizin bir parçanızız."

Liam'ın sözleri içime işledikçe kalbim doluyor ama dağılıyor; bu sözler aramızdaki eşsiz bağı yansıtıyor; entelektüel ama yoğun duygusal.

Onu çok sevdiği kitaplarının arasında bırakırken, yanımda sadece sohbetimizin ağırlığını değil, aynı zamanda bu duvarların içinde -Jake'in sessiz gücü, Dex'in maceracı ruhu ve Liam'ın düşünceli rehberliğiyle- bir şekilde evimde olduğumu bilmenin rahatlığını da taşıyorum.

BİR SONRAKİ ADIM BELLİ DEĞİL, ancak kesin olan bir şey var: Bu işte yalnız değilim. Beni önemseyen üç inanılmaz adam var, her biri kendine özgü bir şekilde. Kalbimin ne istediğini ve geleceğimin nerede yattığını bulmanın zamanı geldi.

Akşam beni odamda yalnız buluyorum, günün konuşmaları kafamda bir film şeridi gibi tekrarlanıyor. Jake'in koruyuculuğu, Dex'in sıcaklığı, Liam'ın anlayışı - beni hem coşkulu hem de bitkin bırakan bir duygu kasırgası.

Yatağıma uzanıp tavana bakıyorum. Bir bakıma komik. Buraya bir hikaye, basit bir ödev için gelmiştim. Şimdi, yazmayı hiç planlamadığım bir aşk romanının içindeyim, başrolde bir değil, üç ateşli erkek var.

Buraya nasıl geldim? 23 yaşında bir gazeteci, üç motorcuyla iç içe geçmiş bir hayatı düşünüyor - her biri çok farklı, ama her biri kalbimin bir parçasını tutuyor. Kendimi Jake, Dex ve Liam ile kalıcı, alışılmadık bir ilişki içinde görebilir miyim? Aklım bunun delilik olduğunu söylüyor ama kalbim... kalbim o kadar emin değil. Sanki mantıklı ve planlı hayatımı el birliğiyle gasp etmişler ve beni istediğimi hiç bilmediğim çılgın bir yolculuğa çıkarmışlar gibi.

Bu fikir ürkütücü olsa da bir yanımda bu düşünceyle heyecanlanıyor. Onlar bana geri dönülmesi zor bir sadakat, güç ve tutku dünyası gösterdiler.

Yastığımı göğsüme bastırarak yuvarlanıyorum. Bu artık sadece bir kaçamak ya da bir hikâye değil. Gerçek oldu. Ham ve dağınık - tıpkı gerçek aşkın olması gerektiği gibi.

Kariyerimi ve bir gazeteci olarak hedeflerimi düşünüyorum. Bu yeni, beklenmedik aşk hayatıyla bunu dengeleyebilir miyim? Bu bir bilmece, ama belki, sadece belki, seçim yapmak zorunda değilim. Belki de hepsine sahip olabilirim - her zaman istediğim kariyer ve hiç tahmin etmediğim bir aşk hikayesi.

Saat ilerliyor, gece derinleşiyor ama uyku benden kaçıyor. Zihnim şüpheler ve arzular, korkular ve fantezilerle dolu bir savaş alanı.

Sonunda huzursuz bir yarı uykuya daldığımda, içim bir beklenti duygusuyla doluyor. Yarın yeni bir gün ve onunla birlikte kendi hikayemi yazma şansım olacak, kaderimin yazarı olduğum ve aşkın kurallara uymadığı bir hikaye.

Ertesi gün, sanki beni bekleyen bir yolda yürüyormuşum gibi kaçınılmazlık hissiyle gelişti. Her şeyden sonra müzikle -ya da benim durumumda, benim için dünyalara bedel olan üç çift gözle- yüzleşme vakti gelmişti.

Onları bir arada buluyorum, sanki evrenin kendisi bunu kolaylaştırmak ya da belki de daha az dramatik bir pembe dizi sahnesi haline getirmek için komplo kuruyor. Jake, Dex ve Liam bir masanın etrafında toplanmışlar, ben içeri girerken konuşmalarına ara veriyorlar. Havada bıçakla kesilebilecek kadar kalın bir beklenti var.

"Pekâlâ çocuklar," diye başlıyorum, sesim aniden sessizleşen odada net bir şekilde çınlıyor. "Konuşmamız gerek. Bizim hakkımızda."

Yüz ifadeleri umut ve belirsizliğin bir karışımı, kalbimde kopan fırtınanın bir aynası.

"Bak," diyorum ellerimi kalçalarımın koyarak. "Bu senin tipik aşk hikayen değil. Dağınık, alışılmadık ve açıkçası bir simit fabrikasından fazla kıvrımı var. Ama mesele şu ki, başka türlü olmasını istemezdim."

Derin bir nefes alıyorum, bakışlarım sırayla her biriyle buluşuyor. "Jake, senin gücün ve koruyuculuğun bana her şeyle yüzleşebileceğimi hissettiriyor. Dex, mizahın ve sıcaklığın en karanlık günlerimi aydınlatıyor. Ve Liam, bilgeliğin ve sakinliğin kaosu ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde dengeliyor."

Duraklıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Sizi seviyorum. . Ve seçim yapmak istemiyorum çünkü bu çılgın, karışık dünyada siz içinüz benim değişmezsiniz. Benim vahşi, beklenmedik, mükemmel değişmezim."

Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra ilk hareket eden Jake oluyor, kollarıyla beni sıkıca sarıyor. Öpücüğü bir söz, sarsılmaz bir destekle dolu bir gelecek.

Sırada Dex var, beni kucakladığı gibi kahkahası odada yankılanıyor. Öpücüğü şakacı ama derin, olasılıkların ateşini tutuşturan bir kıvılcım.

Liam'ın kucaklaması nazik, öpücüğü anlayış ve paylaşılan hayallerin yumuşak bir mührü. Gözlerinde sessiz anların ve derin bağların olduğu bir gelecek görüyorum.

Orada birbirimize sarılmış bir şekilde dururken, oda yeni bir enerjiyle dolup taşıyor gibi hissediyorum. Alışılmadık bir enerji olduğu kesin ama bu bizim enerjimiz. Ve aşkla dolu - hiçbir kalıba sığması gerekmeyen vahşi, güzel bir aşk.

"Bu işte ," diyorum, "dördümüz, dünya önümüze ne çıkarırsa çıkarsın,".

Gece sadece sıradışı aşkımızın değil, birlikte yüzleşeceğimiz geleceğin de bir kutlamasına dönüşüyor. Ve nihayet yatağa girdiğimde, kalbim uzun zamandır olmadığı kadar hafiflemişti.

Uykuya sorularla değil, kükreyen motorların, kahkahaların ve dünyam haline gelen üç adamın yüzlerinin hayaliyle dalıyorum. Yarın bir muamma ama kesin olan bir şey var: Jake, Dex ve Liam yanımdayken her şeye hazırım.

EPİLOG EMMA

T Güneş içeri süzülüyor, Eureka'daki yuvamızda beni dürterek uyandırıyor. Bugün Sevgililer Günü ve ev, çocuklar önce sessizliğe bürünmüş, rahat hissediyor. Günü yakalamaktan yanayım - özellikle de bugün. Bugün

Mutfak ilk durağım; kahve olmazsa olmazım.

Demlenen kahvenin kokusu sabahın berrak havasına karışıyor. Evimiz henüz yeni, ama tanıdık ve sıcak bir havayla dolu. Burada geçirdiğimiz ilk Sevgililer Günü'nü düşününce gülümsemeden edemiyorum. Sacramento'lu bir kız olan benim artık motorcu hayatına tamamen girmiş olmam biraz çılgınca.

Çocuklar hâlâ uyuyor ve benim de planlarım var. Bugün tamamen sürprizlerle ve dürüst olalım, biraz şımarık romantizmle ilgili. Çocuklar için hediyelerim saklandı - düşünceli, biraz arsız, tamamen *Emma*. Tepkilerini hayal ederek onları yerleştiriyorum. Dex'in tepkisi kaşlarını kaldırıp gülmek, Liam'ınki yumuşak bir gülümseme ve Jake... şey, beni ayı gibi kucaklayacak.

Son dakika rötuşlarıyla uğraşırken, evin canlanışının tanıdık seslerini duyuyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor ve en sevdiğim üç erkeğin Emma tarzı Sevgililer Günü'ne uyanmasının yaratacağı kaosa hazırlanıyorum.

Sabah kahkahalar, kahve ve artık her günümüz haline gelen kolay sevgi ile geçiyor. Jake, Dex, Liam ve ben hediyelerimizi paylaşıyoruz; her bir hediye anlam ve bir tutam mizah içeriyor. Ev capcanlı, sadece üç inanılmaz ateşli, sevgi dolu erkekle geçirilen Sevgililer Günü'nün getirebileceği türden bir enerjiyle uğulduyor.

Sonra, eğlenceli şakalaşmaların ve ortak bakışların ortasında atmosfer değişir. Jake boğazını temizliyor ve Dex, Liam'la bilmiş bir bakış alışverişinde bulunuyor. Birdenbire çok ciddi, çok sevgi dolu bir çemberin merkezindeyim.

"Emma," diye başlıyor Jake, sesi sabit ama duygu dolu, "hayatımızı olabilecek en iyi şekilde altüst ettin."

Dex bir adım öne çıkıyor, gözleri derin ve bir şeyle parlıyor. "Bize sevmenin, gerçekten sevmenin ne demek olduğunu gösterdiniz."

Liam, her zamanki gibi düşünceli biri, elimi nazıkçe tutuyor. "Sen bizim kalbimiz oldun, Emma. Ve bunun... bizim, sonsuza dek sürmesini istiyoruz."

Sonra, bir rüyadan fırlamış gibi hissettiren bir anda, bana bir yüzük hediye ettiler. Göz kamaştırıcı, alışılmadık, tutkulu hayatımızı yansıtan bir yoğunlukla bir elmas.

Nutkum tutuldu, bu anın anlamının derinliği karşısında şaşkına döndüm.
Gözyaşları akıyor ama iyi .

"Evet," diyorum sonunda, sesim kalbimin tüm ağırlığını taşıyan bir fısıltıya dönüşüyor. "Evet, bunların hepsine, hepinize. Sizi, her birinizi, olduğunuz her şey için seviyorum."

Birbirimize, paylaştığımız duyguların sıcaklığına sarıldık. Yüzük bir sembolden daha fazlası; bir söz, bir gelecek, onlarla bulana kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir sonsuzluk.

Oda aşkla, doğruluk duygusuyla dolup taşıyor. İşte bu, her günün bir macera olduğu, sevginin sınır tanımadığı ve benim onları seçtiğim gibi üç olağanüstü adamın da beni seçtiğı bir hayatın başlangıcı.

Bu bizim alışılmadık sonsuza dek mutlu sonumuz ve mükemmel.

Evlenme teklifi sadece bir başlangıç. Akşam ilerledikçe kutlamamız daha samimi bir hal alıyor. Hava beklentiyle doludur, her bakış ve dokunuş gelecek olanın vaadiyle yüklüdür.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, yoğun ve arzu dolu. Jake'in eli benimkini buluyor, dokunuşu sert ama nazik. Dex'in kısık ve boğuk tüylerimi diken diken ediyor. Liam, düşünceli gözleriyle kalbimi hızlandıran bir yoğunlukla beni izliyor.

yaklaşıyoruz, her ten teması, her ortak nefes, sadece bizim var olduğumuz bir dünyanın derinliklerine doğru atılan bir adım gibi geliyor. Oda birleşik enerjimizle nabız gibi atıyor, hepimizin katılmaya hevesli olduğu bir arzu ve aşk dansı.

Jake'in bana bakışı, Dex'in adımı fısıldayışı, Liam'ın parmaklarının kolumda iz bırakışı - hepsi tam bir teslimiyet anına doğru ilerliyor. Aramızdaki engellerin çözüldüğü, geriye ham duygulardan ve derin, kırılmaz bir bağdan başka bir şey bırakmadığı bir an.

Kendimizi yatak odasına attığımızda, aramızdaki elektrik enerjisinin çatırdadığını hissedebiliyorum. Derinden Liam'ın güçlü kolları beni sarıyor, dudakları tüylerimi diken diken ediyor. Dex ellerini gömleğimin altından geçirip tenimin her santimini keşfederken ben Liam'ın ağzının içinde usulca inliyorum.

Jake beni daha yakına çekiyor, ben onun dokunuşuna doğru eğilirken parmakları kalça kemiklerimin üzerinde dans ediyor. Kendimi Dex'in büyüyen çıkıntısına doğru bastırıyorum.

Boynuma doğru inlemesi. Liam parmaklarını omurgam boyunca gezdirerek tüm sinir uçlarımı ateşliyor.

Bir bütün olarak hareket ediyoruz, akıcı ve senkronize. Jake'in dili benimkini okşuyor, ben nefes nefese kalırken elleri iç çamaşıma giriyor. Dex kıcımlı kavlıyor, dokunuşunun altında kıvrılırken beni sikine yaklaştırıyor. Liam'ın parmakları bacaklarımın arasına giriyor, ben onun pençesinde titrerken başparmağıyla klitorisimi okşuyor.

O anın yoğunluğundan, dokunuşlarının vücudumda şok dalgaları yaratmasından çok etkileniyorum. İnlemeleri odayı dolduruyor, aramızdaki yüklü enerji kıvılcımların uçuşmasına neden oluyor.

Terimizin kokusu, Dex'in daha önce topladığı çiçeklerin kokusuna karışıyor ve beni arzudan sersemleten baş döndürücü bir kokteyl yaratıyor.

Liam beni dizlerimin üzerine çekiyor ve sırayla vücudumu keşfederken beni diğerlerine sunuyor. Dex kıcımlı ısıyor, Jake dilini klitorisimde gezdirirken beni zevkten çılgına çeviriyor. Liam saçlarımı avuçlarının arasına alarak beni geri çekiyor, böylece Jake amımın derinliklerine inebiliyor. Coşkuyla çığlık atıyorum, vücudum orgazmımın gücüyle sarsılıyor.

Her biri sırayla vücudumu keşfetmeye devam ediyor, yetenekli dokunuşlarıyla beni deliliğin eşiğine sürüklüyorlar.

Liam beni eğiyor ve zonklayan aletini damlayan amımın derinliklerine kaydırıyor. O içeri iterken inliyorum, uzunluğu beni tamamen dolduruyor.

Ben Dex'in kalın sikinin etrafında inerken, Liam'ın güçlü elleri kalçalarımı kavlıyor ve beni onun güçlü itişlerine doğru yönlendiriyor. Bu sırada Jake altımda yatıyor, meme uçlarımı yalayıp emiyor ve aynı zamanda klitorisimi okşuyor.

Dex'in elleri saçlarıma dolanıyor, ağzımı sert uzunluğuyla doldururken beni kendine çekiyor. Dilimi ucunun etrafında döndürerek terinin tuzunu ve uyarılmışlığının misk kokusunu tadıyorum. Liam'ın ritmi daha da çılgınlaşıyor, paylaştığımız zevkin içinde kendini kaybettikçe derin homurtuları daha da yükseliyor.

Vücutları iç içe geçerken kalbim hızla çarpıyor, her sinir ucu elektrik enerjisiyle tutuşuyor. Liam'ın güçlü kolları belimi sararak beni sert karın kaslarına doğru çekiyor. Onların yoğun tutkusuyla tamamen kuşatılmış durumdayım, uyarılmamızın ve terimizin kokusu duyularımı dolduruyor.

Jake'in sikini tuttum ve ön sperm damlacıklarını kayganlaştırıcı olarak kullanarak onu okşamaya başladım.

Dex ağzıma boşalırken yüksek sesle inliyorum, sıcak dölünün boğazımın arkasını kapladığını hissediyorum ve bir arzu cehennemini ateşliyorum.

Liam'a doğru bastırılıyorum, terden sıırıslıkla olmuş bedenlerimiz iç içe geçerken o da hararetli bir yoğunlukla içime giriyor. Nefes nefese kalıyorum, varlığımın her zerresi o içimin derinliklerine daldıkça tenimizin ritmik tokatlarına odaklanıyor.

Hareketleri daha da çılgınlaşıyor, itiş gücü arttıkça homurtuları havada yankılanıyor.

Liam yüksek sesle haykırarak belimi sıkıca kavıyor ve içime boşalıyor. Yanıt olarak inliyorum, sıcak tohumu amımın derinliklerinde titreşirken üzerime mutluluk dolu bir zevk dalgası yayılıyor.

Dex'in sikini dudaklarımdan bırakırken kalbim heyecan ve beklentiyle çarpıyor ve göz ucuyla Jake'in delici mavi bakışlarını yakalıyorum.

Elleri kalçalarımın dış kısımlarını sıyrarak beni kendisine yaklaştırıyor ve ben kucağına doğru kayıyorum. Zonklayan sikine gömülüyorum, beni tamamen doldururken kısık bir inilti çıkarıyorum.

Kalçalarımı ileri geri sallıyorum, bir ritim oluşturmaya başladığımda Jake'in sıcaklığının beni çevrelemesinin tadını çıkarıyorum. Dokunuşumla kasları geriliyor ve ben de onun tepkisinden güç aldığımı hissediyorum. Öne doğru eğiliyorum, hızımı artırmaya başladığımda ellerim onun pazularını kavıyor.

Etin ete çarpma sesi odayı dolduruyor, inlemelerimiz ve ter kokumuzla karışıyor. Bacaklarımda arasında bir arzu alevinin yükseldiğini hissediyorum, vücudum sadece Jake'in sikiyle doyurulabilecek bir gümbürdüyor. Kucağında zıplarken gözlerimi kapatıp onun her santimini hissetmekten zevk alıyorum.

Dex ve Liam kenardan izliyorlar, üzerimdeki aç bakışlarının farkındayım ve bu tüylerimi diken diken ediyor.

Jake'in sikinin üzerinde zıplarken vücudum elektrikleniyor, sevişmemizin ritminde kayboluyorum.

Yüksek sesli bir çığlıkla, shaftının üzerinde zevkle patlarken, amım horozunun etrafındaki bir mengene gibi sıkılır.

Jake de hemen arkasından bırakıyor ve ikimiz de bitkin bir halde yere yığılıyoruz.

Birbirimize sarıldığımızda nefeslerimiz birbirine karışıyor, kalplerimiz bir atıyor.

Dex ve Liam içeri giriyor, ortak tutkumuzdan zevk alırken nazıkçe dokunuyorlar.

Sonrasında, birbirine dolanmış uzuvlar ve tatmin olmuş iç çekişlerle birlikte uzanıyoruz. Oda, az önce deneyimlediğimiz tutkunun bir kanıtı olan ortak nefeslerimiz dışında sessiz. Bizi saran bir bütünlük duygusu, olağanüstü ve nadir bir şey bulmuş olma hissi var.

Başımı Jake'in göğsüne yaslıyorum, kalp atışlarının sabit ve güçlü olduğunu hissediyorum. Dex'in eli benimkiyle sarmaş dolaş. Her zaman düşünceli olan Liam alnımı nazikçe öpüyor, sevgi ve ilginin sessiz bir ifadesi.

Kelimelere ihtiyacımız yok; ortak bakışlarımız ve dokunuşlarımız her şeyi anlatıyor. Bu samimi bir karşılaşmadan daha fazlası; aşkımızın bir kutlaması, paylaştığımız eşsiz bağın bir onaylanması.

Bu sessiz ve mutlu anda, ne kadar yol kat ettiğimizi fark ediyorum. Belirsizlik ve korkudan, sarsılmaz bir güven ve derin bir sevginin olduğu bir yere. Biz sevgiliden daha fazlasıyız; ortağız, yoldaşız, zorlukların ve tutkunun ateşinde dövülmüş bir aileyiz.

Burada onlarla birlikte uzanırken, gelecek için umut ve heyecan duymaktan kendimi alamıyorum. Olasılıklarla dolu ve üç inanılmaz adamın sevgisiyle dolu bir gelecek.

* * *

Nişan ertesi sabahı, kendimi mutfakta kahve hazırlarken buldum, düşüncelere dalmıştım. Güneş ışığı pencereden süzülüyor ve ahşap zemine sıcak bir parıltı yayıyor. Son aylarda hayatımı şekillendiren duygu ve olay kasırgasının tam aksine, huzurlu bir sahne.

Kahvemi yudumlarken, toplumun alışılmadık ilişkimize verdiği tepkiyi düşünüyorum. Başlangıçta fısıltılar, meraklı bakışlar ve hatta açıkça onaylamama vardı. Ama zamanla bir şeyler değişti. Belki de birbirimize olan sarsılmaz bağlılığımızdı ya da belki de kasaba aşkın her zaman düzgün, geleneksel kutulara sığmadığını anlamaya başladı.

Artık sokakta birlikte yürürken tuhaf bakışlara maruz kalmıyoruz. Bunun yerine insanlar gülümsüyor, el sallıyor ve hatta sırtımızı tebrik ediyor. Toplum sadece kabullenmekle kalmadı, kucakladı da. Sevgi ve kabulün gücünün bir kanıtı olarak kasabanın dokusunun bir parçası haline geldik.

Birbirimize ait olduğumuz bir yer olduğunu bilmek çok güzel bir farkındalık. Aşkımızın sadece hoş görüldüğü değil, kutlandığı bir yer.

Dışarı çıkıp verandada Jake, Dex ve Liam'a katılıyorum. Birlikte duruyoruz, sabah güneşinin tadını çıkarıyoruz, hayatın önümüze çıkarabileceği her şeye karşı birleşik bir cephe oluşturuyoruz. Her birine bakıyorum, kalbim sevgi ve minnetle kabarıyor.

Jake'in gücü ve koruyucu doğası, Dex'in mizahı ve doğallığı ve Liam'ın zekâsı ve sakinliğiyle, ortaktan daha fazlasını buldum. Eksik olduğunu bilmediğim bir parçamı buldum. Birlikte daha güçlü, daha mutlu ve daha bütünüz.

Onlara doğru eğilip kollarının beni sardığını hissettiğimde, geleceğimiz için heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum. Aşk, macera ve sonsuz olasılıklarla dolu bir gelecek. Şüphesiz önümüzde zorluklar var ama yanımda bu inanılmaz adamlar varken her şeyle yüzleşmeye hazırım.

Hikâyem bir motosiklet kulübü hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak için bir yolculuk olarak başladı. Kendini keşfetme, aşk ve en beklenmedik yerlerde bir aile bulma yolculuğuna dönüştü.

Gelecek yazılmamış, hikayemiz için hazır boş bir tuval. Jake, Dex ve Liam'la birlikte inanılmaz bir yolculuk olacağını biliyorum.

RAVEN BL AIRE'DEN DAHA FAZLASI

Öyle mi? sen gibi Bu Kitap mı? O zaman sen
AŞK "Prenses ve Korumalar: Ve Yaş Aralığı Mafyası Ters
Harem"

Karşı konulmaz korumalarımın kaçmam gerekirken kalabalıktan saklanıyorum.

Hayatımın anneminki gibi son bulmaması için her şeyi yaparım... Rakip bir çetenin kurşunuyla ölmek.
Bu yüzden babam beni saklanmaya gönderdiğinde onu sorgulamıyorum. Çünkü *onlar* bende.

Xander, Cash, Hunter ve Lucas, korumalarım. Seksi, belalı, yaşlı mafya tanrıları.
Beni korumak için tutuldular. Ama beni ele geçirdiler.

Beni hayatta tutma görevlerinde şiddetli ve acımasızlar. Ve bana sahip olma arzularında vahşi ve acımasızlar.

Aramızdaki çekim çılgınca.

Uzun günleri ve sıcak geceleri birlikte geçirmeye zorlanmak aramızdaki ateşi körüklüyor.

Patronun kızıyla yatmak onların iş tanımında yok.

Ve babam öğrendiğinde, peşime düşen adamlardan daha fazla endişelenmemiz gerekecek.

Çünkü babam beni kurtarmak için her şeyi yapar,
Ve beni tutmak için her şeyi yaparlar.

"Prenses ve Korumaları" okumaya ŞİMDİ başlayın!

Benim Kitabım

Kısa Bir Bakış - Birinci Bölüm

Bölüm 1

Mia

Annem hızla omzumdan tutup beni arkasına itiyor ve vücudunu benimle silahlı adamın arasına yerleştiriyor. Adamın kim olduğunu bilmiyorum ama kızgın olduğunu söyleyebilirim. Evimize nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ama buradayız, annem ve ben salonun köşesinde duruyoruz. Yabancı adamın yağlı, siyah saçları ve yuvarlak bir burnu var. Bir elinde silah tutuyor ve sırtıyor.

"Sanırım bana kocanızın nerede olduğunu söylemezseniz, ikinizi de öldürmek zorunda kalacağım."

"O burada değil," diye karşılık veriyor annem. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Çek şu silahı yüzümden. Bacino ailesinin evine saldırmaya nasıl cüret edersin?" İtalyan aksanı ağır.

"Kapa çeneni," diye verir adam.

Annem irkiliyor ama kendini tutuyor. Arkasından dışarı bakıyorum. Silah kocaman görünüyor. Namlunun ucundaki siyah boşluk büyüyor görünüyor.

"Kocan tüm nakliye işimi çaldı."

1

Raven Blaire

"Bu iş sizin aileniz devralmadan önce babamıza aitti ve bunu biliyorsunuz." Annem adamı ikna etmeye çalışıyor ama pazarlık olmayacağı açık.

"Bu sadece sana anlattığı hikaye." Kolunu uzatır ve başparmağıyla horozu geri çeker.

"Senden korkmuyorum. Sen bir korkaksın." Annem her zaman alıngandı.

"Korkmana ihtiyacım yok," diyor. "Sadece ölmeni istiyorum. Sen ve kızın." Gözlerini bana dikti ve silahı bana doğrulttu.

"Bizi tehdit etmiyorsun," diyor annem duruşunu ayarlayıp beni tekrar arkasına yerleştirirken. "Roberto seni bulduğunda yavaş yavaş öldürecek. Şimdi evimden defol." Sesi güçlü; silahın varlığı onu hiç korkutmuyor. Keşke ben de onun kadar cesur olsaydım.

Annemin diğer tarafından dışarı bakıyorum.

"Kocana seni ve kızını nasıl öldürdüğümü anlatmak için sabırsızlanıyorum." Parmağı yavaşça tetiğe basıyor. Silah sesi o kadar yüksekti ki sıçradım.

Babam Roberto Antony Gastone Zeffri Bacino yan kapıdan içeri dalıp kendi silahını ateşleyince bir silah sesi birçok silah sesine dönüştü. Eve nasıl bu kadar çabuk gelebildi?

Yabancı yere yığıldı. Babam ona doğru yürümeye devam ediyor, hala "ring. Kurşunlar adamın vücudunu delik deşik ediyor. Silahı tıkrıyor; boş. Babam hedefine doğru ilerlemeye devam ederken tetiği çekmeye devam ediyor. Silahın kuru tıkırtısı bana boş olduğunu söylüyor ama babam ateş etmeye devam etmek istiyor.

Durur, boş silaha bakar, sonra tekrar az önce öldürdüğü kanlı cesede bakar. Cesede tükürür ve İtalyanca küfür eder.

Sonra gözleri beni buldu.

"Mia?" 2

Prenses ve Korumaları

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şoktayım.

Gözleri annemin durduğu yere doğru kaydı. Sonra gözleri yere düştü. "Anna!" Babam silahını bırakıp anneme doğru koşuyor. Annem sırt üstü yatıyordu, beyaz elbisesi kan içindeydi. Babam onu öldürmeden önce adamın bir el ateş ettiğini fark etmemiştim.

Babam yanımdan geçip onu kollarının arasına aldı. "Anna, aşkım. Hayır!" Gözleri sadece kısa bir an için canlı. Sonra cildi solgunlaşırken cam gibi oldular. Başı geriye düşüyor, kollarında gevşiyor. "Hayır, hayır, hayır!"

Orada durmuş, beyaz Gucci elbisesinin içinden gümüş halının üzerine akan kan gölüne bakıyorum.

Bip, bip, bip.

Göz kapaklarımı yavaşça aralıyorum ve az önce beni uyandıran bip sesinin telefonuma gelen bir mesaj bildirimi olduğunu fark ediyorum. Tıpkı bunun gibi tekrar

Benim odam. Geçmişten. Genellikle ayda bir kez annemin gözümün önünde öldürüldüğü günü rüyamda görürüm. Gözlerimi ovuşturuyorum ve yatağın kenarına oturup yorganımı üzerime çekiyorum.

Annem on yıl önce öldü. İşte o gün babamın gerçekte ne iş yaptığını öğrendim. Bu, yaşadığım dünyada olabilecek tehlikelerin bir hatırlatıcısıdır. O günden önce, çoğu insana söylediklerine inanıyordum. New York'taki en büyük atık yönetimi müteahhidinin CFO'su olduğuna. Gerçekten de o işin sahibi. Ama gerçekte, Bacino suç ailesinin Don'u.

Görmezden geliyorum ve geliyorum. Karşılığında o da beni güvende tutuyor, para içinde, Gucci ve Prada içinde. Ayrıcalıklı ama korunaklı bir hayat yaşıyorum. Bazıları şımarık söyleyebilir.

Mesaj babamdan. --- 3

Raven Blaire

PAPA: *Seni için bir araba gönderiyorum. Tamam.*

Giymeye ve eşyalarımı toplamaya başladım. Babamı tanırım, arabayı uzun zaman önce göndermiştir. Muhtemelen çoktan dışarıdadır.

Arkadaşım Laurie'ye mesaj atarak kahvaltı randevumuzu kaçıracağımı bildirdim.

Bugün kahvaltı yapamam. Babam benim için bir araba gönderiyor. Üzgünüm, belki başka bir zaman.

Endişelenme. Babam aradığında gitmen gerektiğini biliyorum.

Keşke bilseydi. İçimden bir ses, babamın beni evine çağırmasının ve bana bir araba göndermekte ısrar etmesinin nedeninin çok önemli olduğunu ve bunun bildiğim kadarıyla hayatım üzerinde büyük bir etkisi olacağını söylüyor.

, araba ve şoför dışarıda beni bekliyor. Babamın malikanesine giden yol sessizdi. Orada oturmuş, pencereden sokakların geçişini izliyor, babamın bu sefer benim için ne sakladığını merak ediyorum.

"İşte " Ben içeri girerken neredeyse bana hoş geldin şarkısını söylüyor. "Sana Angelina adını vermeliydim, çünkü sen bir meleksin. Benim güzel kızım. Gel bakalım."

Babamın sözlerinde her zaman bir samimiyet tonu vardır, ancak sıcaklık olmadığında, onun tamamen işle ilgili ve buz gibi soğuk olduğunu bilirim. Daha önce hiç tanışmadığım iki adamla birlikte babamı piring, deri ve cilalı ahşapla dekore edilmiş çalışma odasına kadar takip ediyorum. Duvarı bir haç, masasında ailesinin bir resmi ve elinde bir silah var.

Prenses ve Korumaları

çekmecesini. Bu babamı oldukça iyi özetliyor. Beni yanağımdan öpüyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Otur.

Sonra beni buraya getiren isimsiz, yirmili yaşlardaki uşaklara bakıyor.

"Bizi yalnız bırakın," diye onları yönlendirir.

Kapının kapandığını duyana kadar

bekler. "Ee," diye başlar. "İyi görünüyorsun."

"Baba." Gülümsüyorum. "Beni daha geçen hafta gördün."

"Bir baba tek kızının sağlıklı olmasıyla teselli bulamaz mı?" diye soruyor.

"Evet baba," diyorum en iyi 'kızım' sesimle.

"Yani," diyor. "Senden bir tatile çıkmanı istiyorum, kısa bir süreliğine de olsa izne ayrılmanı istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ne zaman lütfen?" Görgü kurallarımı hatırlamak için elimden geleni yaparak soruyorum.

"Şimdi," diyor başını sallayarak.

"New York Üniversitesi'nde bir dersim var," diyorum.

boşunaydı. "Ama sanırım sonbaharda tekrar alabilirim." "Yüksek lisans için, değil mi?" diye soruyor.

"Önemli değil," diyorum başımı eğerek.

Sadece birkaç kişinin yapabildiği imrenilen bir programdır.

içine. Şimdi başka bir öğrenci içeri girip yerimi aldığında haber vermeden ayrılmak zorundayım.

"Profesörlerime e-posta gönderip gönderemeyeceğimi sormanın bir anlamı yok sanırım?" Ben soruyorum.

Başını hayır anlamında sallıyor.

"Hiç mantıklı değil. Başka sınıflar da olacak," diyor kısık bir ses tonuyla.

"Peki, sizi alan beyler kibar mıydı? Saygılı mıydı?"

"Elbette," diye onu temin ediyorum.

Raven Blaire

Gözlerinde kanımı donduran bir bakışla, "Tabii ki öyleydiler, yoksa olmazlardı," diyor.

Bu 'yoksa', bu iki adamın başka bir şey olsalardı tarih olacakları anlamına gelir. Bana söylemesi gereken tek şey bu. Genelde boşlukları kendim doldurabilirim. Benim ani yolculuğum, onun dünyasında bir şeylerin ciddi şekilde ters gitmesinden ya da değişken olmasından kaynaklanıyor. Benim yaşam tarzımı karşılayan dünyada. İçimi bir endişe kaplıyor. Bunu belli etmemeye çalışıyorum çünkü bu bir şeylerden şüphelendiğimi gösterir. Hiçbir zaman ortaya çıkıp babamın ne iş yaptığını söylemedim. Bu oyunu sürdürüyoruz ve ani bir gerginlik bu illüzyonu mahvedebilir.

İkiyle ikiye bir araya getirdiğimde ve beni kurtarmak için sakladığından şüphelendiğimde omurgamdan bir ürperti geçiyor. Beni korumak için. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve tam o anda babamın kızı olduğumu anlıyorum. Ve gözlerinde görebiliyorum, bildiğimi biliyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Sadece üşüyorum," diye yalan söyledim.

"Bak Mia," diye başladı. "Seninle konuşacağım. yetişkin, zeki bir kadınsın. Ama senin benim kızım olduğunu bir an bile unutmayacağım, beni anlıyor musun?" diye kararlı bir şekilde soruyor.

"Evet, efendim," diyorum.

"Hayatta bazı şeyler olur," diye itiraf ediyor ustaca bir muğlaklıkla. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet, efendim," diyorum tekrar.

"Güzel," dedi. "Yani, anlıyorsun. Yani, çıkacağın bu yolculukta biraz delireceğinden ve aceleci bir şey yapacağından endişelenmeme gerek yok. Aptal bir genç gibi. Artık ergen olmadığını biliyorum. Beni yanlış anlamayın, vahşi ve çılgınca davranmanız gereken zamanlar vardır. Ama bu onlardan biri değil.

6

Prences ve Korumaları

Size eşlik eden bazı güvenlik görevlileri olacak. Onlarla daha önce hiç tanışmadınız. Ama onları benim uzantılarım olarak düşünmenizi istiyorum. Bu yolculukta yanınızda olmayacağım ama size bir şey yapmanızı ya da daha da önemlisi yapmamanızı söylerlerse, bunu benden gelmiş gibi düşünün."

"Evet, efendim," diyorum.

Dışarıdan bakıldığında kibar biriyim ama içten içe batıyorum. Arkadaşlarım ve bir hayatım var ve bu bana neredeyse normal geliyor. Zihnimin bir köşesinde her zaman gerçekliğimin mutlu-şanslı arkadaşlarımdan farklı olduğunun farkındayım.

Birçoğu birileriyle çıkıyor, partilere gidiyor, yirmili yaşlarda hepimizin yaşaması gereken bekâr hayatı yaşıyor. Ama ben değil. Babamın onayladığı hiçbir erkek, adını duyduklarında uzun süre etrafta kalmadı.

Bugün sahip olduğum tüm lükslerin bazen bir bedeli olduğunu hatırladım. Güvenlik nedeniyle normal hayatımı askıya alıp bir "tatile" çıkmak zorunda kalmam, ödemem gereken bir bedel.

Aslında demek istediği, diğer ailelerden birinin kendi aralarındaki küçük savaşta çitayı yükselttiği. Eğer bana silah kullanmayı öğretirse, o zaman gerçekten tehlikede olduğumu anlarım.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye başlıyor. "Evet baba," diyorum.

"Ve senin için sadece en iyisini istiyorum. İşte bu yüzden uzun saatler. Böylece gönlünüzden geçen her şeye sahip " diyor.

Şu anki özgürlük dışında. "Evet, baba," diyorum.

Sesimin kesilmesine izin vermemeye çalışıyorum. Soru sormak istiyorum, Ama aynı zamanda onu sorguluyormuşum gibi de davranmak istemiyorum. Kimse babamı sorgulamıyor.

7

Raven Blaire

"Ve bazen hayatta, sahip olduğumuz tüm iyi şeyler için yapmamız gereken küçük fedakarlıklar vardır" diyor.

Felsefi görünmeye çalışıyor ama boş konuşuyor. Küçüklüğümden beri tek yapmam gereken ağlamaya başlamaktı ve o da bana ne istersem verirdi. Bu sefer işe yarayacağını sanmıyorum.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Yüzünde "küllenmiş" bir dehşet ifadesi var.

"Yani yolculuktayken mi, yoksa sadece ve iyi vakit geçirmek?" Gerçekte neler olup bittiğini sorduğumu düşünmemesi için netleştiriyorum.

"Dediğim gibi," diye cevaplıyor, "bir güvenlik ekibiyle birlikte olacaksın. Sana rehberlik edecekler."

Çenemin titrediğini hissediyorum. Ama belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Peki," diyor olabildiğince olumlu bir ifadeyle, "ekiple tanışmak ister misiniz?"

"Ekip mi? Orada kaç kişi var? Yani, sen çok daha önemlisin. Seninle olmaları gerekmez mi?"

Bunun geçerli bir soru olduğunu düşünüyorum ama sonra gözleri kararıyor ve sertleşiyor.

"Çok fazla güvenliğim var." Gülümsüyor. "Korumalarınıza tanışmaya hazır mısınız?"

"Evet, efendim," diyorum.

Kullanmakta ısrar ettiği eski bir interkom setinin düğmesine basıyor. Zilin onları çağırmasını bekleyen bir oda dolusu adamın hazır olduğunu hayal ediyorum.

"Evet, efendim, Bay Bacino," diye cevap veriyor derin ve zengin bir ses.

Bedenim - babamdan saklamam gereken başka bir şey - bedensiz sese tepki veriyor. Yakışıklı, kaslı - tabii ki İtalyan - bir adamın her türlü görüntüsünü çağırıştırıyor. DNA'mda olmalı ama kaslı, esmer ve yakışıklı tiplere bayılıyorum.

"Ofisime gelir misiniz lütfen? Ve 8'i getirin

Prenses ve Korumaları

Erkekler," diye talimat veriyor babam. "Mia burada. Onunla tanışmanı istiyorum."

"Evet, efendim," diyor.

Babam bana döndü.

"Az önce konuştuğum beyefendi Xander," diyor.

Kıkırdıyorum.

"Ne?" diye sorar, hazırlıksız yakalanmıştır.

"Ne nazik . İtalyan isim o Xander?" I soruyorum.

"Alessandro Castelluccio," diye cevaplıyor babam.

Omuz silk. "Adı Xander. Buna saygı duy."

"Evet efendim," diye yanıtlıyorum.

Evimin maun kapısının çalındığını duyduğumda

babamın ofisinde dik oturuyorum. Üzerimde ağırbaşlı bir elbise var ve refleks olarak onu dizlerime kadar çekiyorum.

"İçeri gel," diye emrediyor babam.

Babamın özel olarak seçtiği koruma ekibinden dört adam içeri girdi.

Ben. Xander dahili telefona cevap verdiyse, yetkilinin o olduğunu varsaymalıyım. Ben en çok

Dört kişi arasında kıdemli görünen bir adam. *Xander*. Özel bir İtalyan takma adı olmayabilir ama onunla ilgili her şey Sicilya kökenli olduğunu gösteriyor: hareketleri, kıyafetleri. Siyah kot pantolon, tişört ve iş botları giymesine rağmen çok stil sahibi. Benim gözüm

ve Xander çok *iyi* görünüyor.

Babamın önünde bana gülümsemeye cesaret edemiyor ama gözlerinde bir eğlence parıltısı var. Onu incelediğimi fark edince göz kırpmıyor. Diğer üçü o kadar dikkatli değil ama Xander'ın neden sorumlu olduğunu anlıyorum. Daha yaşlı olduğu için değil - neredeyse babam olacak kadar yaşlı - ama akıllı olduğu için.

"Mia," dedi babam. "Bu Xander Castelluccio." Xander

başını sallıyor. "È un piacere," diyor. 9 Raven Blaire

Xander başını sallar. "È un piacere," der. *Bu bir zevk.*

"Bunlar Cash, Hunter ve Lucas," diye tanıtıyor babam.

Erkekler oturmazlar; bunun yerine göğüslerini dışarı çıkarmış, sırtları dik ve ellerini çekmiş askerler gibi ayakta dururlar.

"Peki, şimdi gidiyorum dediğinizde," diye soruyorum babama, " mi demek istiyorsunuz? Yoksa eve gidip eşyalarımı toplamalı mıyım?"

Eğer daireme geri dönecek kadar şanslı olsaydım, muhtemelen kaçıp yangın merdiveninden aşağı inebileceğime dair çılgınca bir düşünce geçiyor aklımdan. Bunu bana düşündüren neydi bilmiyorum, çünkü asla işe yaramazdı. Ne babam işin içindeyken, ne de etrafımı yırtıcı hayvanlar gibi saran dört adam ve onların avı olan ben varken.

Xander, "Zaten toparlanmışsınız Bayan Bacino," diye cevap verir. "Şimdilik ihtiyacınız olan her şeye sahibiz. İhtiyacınız olabilecek başka ne varsa yol boyunca edineceğiz."

Bu adamların dolaplarımı karıştırma fikri beni . "Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?" Sanki babammışım gibi soruyorum.

Xander gözlerini bana dikeyyor ama hiçbir şey söylemiyor. Babam gülüyor. "Bu iş iyi olacak," diyor Xander.

"Prenses ve Korumaları" okumaya ŞİMDİ başlayın! Benim Kitabım

FREEBIE Romance kitaplarını sever misiniz?

Haber bültenime kaydolun ve "Acımasız Koruyucular "ı ücretsiz alın!

Vücudumun her santimi, vahşice ateşli Mafya tutsaklarım tarafından dokunulmak için çığlık atıyor.

Beni ve bedenimi ele geçirdiler.

Korkarım benim ruhum da onların olacak.

Ferrari'nin adamları, insanlara işkence etmekten rahatsız edici bir şekilde zevk alan canavarlar.

En kan dondurucu şeylere ilk elden tanık oldum. Hiçbir kızın

görmemesi gereken şeylere.

Şimdi korkarım çok fazla şey gördüm.

Gitmeme izin verecekler mi?

Gitmek istiyor muyum ki?

Ama gidersem, o güçlü, acımasız, kaslı kolların beni sarmasının sıcaklığını bir daha asla hissedemeyebilirim.

Bedenimi arzuladığımı bile bilmediğim yerlere götüren kollar.

Aramızdaki güçlü bağ inkâr edilemez ve bağımlılık yapıyor.

Kafamı karıştırıyorlar ve buna bayılıyorlar.

Kaçmak

istiyorum,

kalmak

istiyorum.

Hepsini istiyorum.

Şimdi Kaydolun!

<https://BookHip.com/XRSHJS>

Kitaplarımın geri kalanını görmek ister misiniz?

BURAYA GİT! <https://www.amazon.com/author/ravenblaire>

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.